

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

Mandag den 22. august 2005 kl. 16.00**Genoptagelse af budgetforhandlingerne fra torsdag den 18. august 2005**

Overborgmesteren (**Lars Engberg**): God aften. Mødet er genoptaget. Vi genoptager behandlingen af sagen om HUR's, HS' og kommunens budget for 2006.

Der er til mødet i aften afbud fra Winnie Berndtson, Hanne Nielsen og Tanwir Ahmad. De to sidste holder ferie. Desuden er der modtaget afbud fra Frank Hedegaard, som er syg.

Til mødet i aften er der udarbejdet en talerliste, som er omdelt på pladserne. De indtegnede talere vil få ordet i den rækkefølge, de er opført på listen. Talerrækkefølgen er udformet, så de tilmeldte talere bliver samlet efter de emner, som er angivet ved tilmeldingen. Det skulle gerne sikre en mere sammenhængende debat.

Borgmestrene vil, i det omfang, de ikke allerede har talt som deres partis budgetordførere i torsdags, tale som sidste taler inden for de enkelte udvalgsområder. De borgmestre, som har talt i 1. runde som ordførere, må trykke sig ind for at få ordet i 2. runde.

Medlemmer, som ikke forudgående har indtegnet sig på talerlisten, men som alligevel ønsker ordet her i 1. runde, vil fra det tidspunkt, hvor den første taler påbegynder sin tale om budgetsagerne, ligeledes kunne trykke sig ind på det elektroniske system.

Jeg skal herefter give ordet til den første taler på listen.

Hamid El Mousti (A): Jeg mener, at Københavns Kommune skal være Danmarks bedste arbejdsplads. Fra år 2010 vil antallet af unge falde, allerede i dag mangler der at være besat 30.000 jobs, 30.000 jobs med velkvalificerede folk.

Det er ikke tilfældigt, at selve forsvarschefen er begyndt at øge reklamerne for at få de unge til at søge ind i forsvaret. Der er allerede nu kamp om de unge.

Københavns Kommune skal ikke nøjes med de næstbedste ansøgere, de skal have de bedste. Vi skal gøre arbejdsvilkårene så attraktive, at de unge skal drømme om at arbejde i Københavns Kommune. På samme måde som de drømmer om at arbejde i Novo Nordisk.

Der skal være involvering, åbenhed og synlighed, når det gælder de personalepolitiske tiltag. Lederne skal måles på, hvor gode ledere de er.

Samme krav gælder for de enkelte tiltag i henhold til ny løn, her er lederne forpligtet til at leve op til kommunens politik om åbenhed på området. Når ny løn-forhandlingerne er afsluttet, skal også dette meddeles til de ansatte.

Vi har både Datatilsynet og økonomiforvaltningens ord for, at det er lovligt. Det kan ikke fraviges ved beslutninger i de enkelte afdelinger, kun hvis det er til det bedre.

Der skal gennemføres ledelsesvurdering årligt, hvor medarbejderne spørges om, hvad de synes om deres ledere. Vi skal belønne cheferne med de bedste arbejdspladser og fyre cheferne for de dårligste arbejdspladser.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 22. august 2005

Der skal gennemføres trivselsundersøgelse i alle forvaltninger, og de skal indgå i det personalepolitiske regnskab. Der skal laves opgørelser over sygefravær, og ledelsen er forpligtet til at drøfte og følge op på statistikkerne.

Men jeg ved, at økonomiforvaltningen gør en masse for at få ledelsen til at være mere moderne. Der er blevet lavet en ny pjece, der hedder ”Strategi for en ny løn”, og så er der også sat en del beslutninger og direktiver. Problemet er, at en del chefer blæser helt og aldeles på alt, hvad vi sender herfra.

Det er min erfaring faktisk, at en del chefer er bedøvende ligeglade med, hvad Borgerrepræsentationen beslutter eller ej. Men vil må ikke glemme, at det er os, der er arbejdsgivere og ikke forvaltningerne.

Det personalepolitiske regnskab skal behandles ligesom det økonomiske regnskab. Hvis man i afdelingerne ikke opfylder målene, skal politisk ansvarlige udvalg have en forklaring og en redegørelse for, hvordan man i fremtiden kan leve op til kravene.

Det gælder både, hvis der er utilfredshed med ledelsen, hvis der er dårlig trivsel, højt sygefravær eller manglende medarbejdersamtaler. Kravene skal være de samme, som den økonomiske revision kræver af forklaringer og opfølgninger.

I sidste ende har Økonomiudvalget og Borgerrepræsentationen ansvaret for, at alle, fagforvaltninger og udvalg, følger op.

Med hensyn til MUS-samtaler har Økonomiudvalget lavet udmærkede direktiver. Men det er desværre min erfaring, at det ikke er alle forvaltninger, der i det hele taget bruger MUS-samtaler. Den sidste redegørelse, jeg har fået, det er, at ca. 55 pct. i store træk i vores kommune bliver tilbudt en medarbejdersamtale, men der er nogle forvaltninger, hvor det er 100 pct. blandt miljø- og forsyningsforvaltningen, de gør det faktisk for 100 pct. af de ansatte, mens andre forvaltninger, jeg vil lade være med at nævne navne, er bedøvende ligeglade.

Der sker ikke noget for dem, for der er ikke nogen konsekvens, der er ikke nogen tilbage melding til Borgerrepræsentationen eller til fagudvalget, hvad de har lavet eller ikke lavet. Det synes jeg er utrolig vigtigt, at vi prøver at gøre mere ud af det.

Fordi jeg er desværre bange for, at den sygdom, der snakkes om i alle aviser, både i går og i dag, der hedder mobning på arbejdspladser, den er eskalerende. Der er en artikel fra Berlingske tidende fra i går, og så er der i dag en notits fra metroXpress, hvor der står, at hver 10. bliver mobbet på jobbet, hver 6. langtidssygemeldte angiver mobning som årsag, viser tal fra kommunerne.

Jeg er faktisk vidende om personligt en bestemt arbejdsplads, hvor to medarbejdere, der mobber andre, bliver forfremmet, og to medarbejdere er blevet langtidssygemeldt, fordi de er blevet mobbet. Det kan vi ikke tillade i en kommune som København, det er utrolig vigtigt.

Det er os til syvende og sidst, der har ansvaret for, at vores medarbejdere trives. Vi snakker til højre og venstre om, at borgerne skal have en bedre behandling, jeg er fuldstændig enig, men dem der skal give borgerne en bedre behandling er også ansat, og de skal også have en bedre behandling for at kunne give en bedre behandling til borgerne.

Jeg har også fået resultatet af en undersøgelse på en af vores kommunale arbejdspladser med ca. 100 ansatte, Undersøgelsen er fra juli i år. Undersøgelsen viser, at 58 pct. af de adspurgte siger, at de har været mobbet eller har set andre blive mobbet i de sidste 6 måneder. Ærlig talt, det kan vi ikke tillade i vores arbejdsplads.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 22. august 2005

41 pct. siger, at nogle snakker bag deres ryg eller spreder rygter om dem. 39 pct. at man tilbageholder nødvendige informationer, så deres arbejde bliver vanskeliggjort. Men det er os, der har ansvaret for, at de ansatte får det godt og ikke forvaltningen. Fordi der er ikke nogen opfølgning, altså man vil vedtage noget her, men vi får ikke nogen tilbagemelding.

Derfor, som jeg har nævnt før, vi burde have en slags ligesom økonomisk revision, en slags personalepolitisk revision, der hvert år giver os en tilbagemelding om, hvordan de ansatte har det.

København er en stor kommune med mange ansatte, så det kan være svært for de ansatte at finde vej igennem systemet med de ting, der er relevant for ham eller hende, selv for den enkelte arbejdsplads.

Derfor skal kommunen have en ombudsmand eller personalerådgiver for de ansatte, der kan hjælpe til, at tingene tages op på en neutral og relevant måde. Ombudsmanden, vi må ikke kalde ham ombudsmanden, fik jeg at vide, den ansatte rådgiver skal rådgive den enkelte ansatte med problemer som sexchikane, almindelig chikane, forebyggelse, forfremmelser osv.

Ombudsmanden skal udgive en ordentlig rapport, hvor de dårligste arbejdspladser hænges ud, og de gode arbejdspladser bliver belønnet. Det kunne f.eks. være en god ide, at hver 1. maj udnævner vi årets bedste arbejdsplads, sådan at vi kan sende et signal til vores ansatte.

Det er også en vigtig del, at vores ansatte ikke bare har ret, men pligt til efteruddannelse, det er en ret at kunne efteruddanne sig, men som arbejdsgiver skal vi også gøre det til en pligt, at vores medarbejdere løbende forbedrer sig, løbende at opkvalificere sig er ikke et individuelt valg, men en nødvendighed, hvis kommunen i fremtiden skal gøre sig håb om at give borgerne en god service.

De ansatte, der ikke vil videreuddannes, skal fyres.

Jeg er faktisk lidt fortørnet over, at Københavns Kommune er utrolig passiv, når det gælder om, at de ansatte får det bedre. Men jeg vil love jer for, at hvis jeg bliver genvalgt, så vil det være min primære arbejdsopgave. Jeg vil gøre alt for, at de ansatte får det bedre, uanset om cheferne kan lide det eller ej.

Klaus Bondam (B): Det er altid spændende og udbytterigt for os alle at komme ud i verden og opleve, hvordan vores politiske kolleger i udlandet løser en lang række af de store udfordringer, som et moderne bysamfund står overfor. Det er spørgsmål som, hvordan bliver vi i stand til at opfylde det stadig voksende boligbehov, der er blandt især folk med mellem- og lavindkomster.

Hvilke redskaber skal vi gøre brug af, når det handler om at få mange folk med vidt forskellige sociale kulturelle og etniske baggrund til at bo og leve sammen og sikre, at de svageste får et løft socialt og økonomisk.

Hvordan skal vi sikre en afvikling af trafikken både den private og den kollektive og erhvervstrafikken, cyklisterne og fodgængerne, således at det sker på et bæredygtigt grundlag. Hvilke tiltag kan vi gribe til, når det handler om at styrke vores bys placering i den internationale økonomiske og kulturelle konkurrence.

I udlandet præsenteres vi ofte for gode og meget brugbare bud, tanker og løsninger, som af den ene eller den anden grund aldrig har fundet et stabilt fodfæste her i den hjemlige politiske debat på Rådhuset.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 22. august 2005

Men når ret skal være ret, så støder vi også indimellem på ting, hvor vi i fællesskab kan udbyrde, godt vi ikke har gjort sådan, eller dette har vi så sandelig løst meget bedre hos os i København. Der er heldigvis meget, som vi er rigtig gode til i København.

Men når det kommer til førnævnte 4 udfordringer, så er der sandelig meget at lære ude omkring.

Jeg havde en rigtig god øjenåbner for få dage siden, og nogle gange skal man ikke særlig langt væk for at finde bedre løsninger. I sidste uge var vi en delegation her fra Borgerrepræsentationen, der sammen med overborgmesteren var på besøg hos vore gode venner i Malmø på den anden side af Øresund. Der var 2 ting, der slog mig der.

For det første gjorde vores værter os opmærksomme på, at en by aldrig er gennemsnittet, hverken når det handler om befolknings sammensætning, indkomstforhold, ressourc svage borgere osv., en rigtig by består altid af poler, af yderkanterne i enhver skala. Det er i princippet en ganske simpel betragtning, han kom med.

Men der hvor den blev interessant var, da han konstaterede, at de udspil og de initiativer, der kommer fra staten, i hvert fald i Sverige altid opererer med et gennemsnit og dermed også påvirker den offentlige debat til at tage sit udgangspunkt i gennemsnittet. Intet i en ny er gennemsnitligt, i en by er der altid nogle særlige forhold, der gør sig gældende og særlige hensyn, der skal tages.

Det er min klare overbevisning, at nøjagtigt det samme gør sig gældende i Danmark og i København.

Den anden ting, jeg hæftede mig særligt ved, var et oplæg om Malmøs nyligt etablerede ressourcecenter for mangfoldighed. Institutionens opgave var at bringe alle medspillere i de offentlige servicetilbud sammen med forskere for derved at sikre en bedre og stærkere videnopsamling og styrkelse af kompetencerne i den vanskelige, men udfordrende proces, det er at få mange forskellige mennesker med vidt forskellig social, kulturel og etnisk baggrund til at fungere optimalt sammen i det fællesskab, en by skal være.

Det var først og fremmest en befrielse at høre, at mangfoldighed ikke bare i ord, men også i praksis og handling blev set på som en ressource, og at mangfoldighed ikke alene er et spørgsmål om etnicitet.

Dernæst fik det mig til endnu en gang at indse, at vi ganske enkelt ikke kan blive ved med at gøre, som vi plejer. I disse år oplever vi over talt i samfundet, at omvæltningerne er enorme, i særdeleshed i en stor by som København, hvor flere og flere søger til og ønsker at bo.

Her springer omvæltningerne os tydeligt i øjnene. Vi indretter vores liv på nye måder og udefrakommende påvirkninger gør, at vi hver især bliver tvunget til at tage en masse spørgsmål op til revision, vi bor, lever og arbejder på andre måder end hidtil. Vi lever længere, vi lever tættere sammen, og vi bliver hver og en i vores dagligdag i langt højere grad mødt med nye ting, måder at leve på og måder at tænke på, som vi ikke anede eksisterede dagen før.

Vi står på tærsklen til en ny tid, vi står foran et nyt København. Vi kan ikke længere bare nøjes med at kigge i historiebøgerne eller læse vores respektive partiers hedengangne ideologer og gøre, som vi plejer, hvad enten det er Socialdemokratiet classic eller troen på, at enhver er sin egen lykkes smed, og at Danmark er, hvad Danmark altid har været.

Det er usmageligt, når vi i integrationsdebatten i København stadig bruger tid på at diskutere, om kassedamen i Føtex må have tørklæde på eller ej, eller om hvorledes læseplanen i kristendom er skruet sammen på en enkelt folkeskole i København, eller om den eneste vej til

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 22. august 2005

at skabe en god københavn er at sikre, at vedkommende kan "I østen stiger solen op" forfra og bagfra og i søvne.

Det er lige så usmageligt, når Socialdemokraterne, der til lejligheden har fundet frihed, lighed og solidaritet frem af mølposen snakker om at fordele tosprogede på folkeskolerne. Det har ikke meget med hverken frihed eller solidaritet at gøre, for slet ikke at tale om lighed, i hvert fald ikke i min ordbog.

Hvad der derimod er frihed, lighed og solidaritet er at sikre alle københavnere et sprog, så de kan kommunikere med omverdenen, en uddannelse, så man kan tilegne sig viden, et arbejde så kan man forsørge sig selv og sin familie og en god bolig, som man har råd til at betale.

Så kan det godt være, at vi her i byen ikke altid forstår den måde, som naboen har valgt at indrette sit liv på, men det mindste vi kan gøre er at respektere dem og deres valg.

Vi står på grænsen af et delt København, hvor nye velhavende og ressourcerstærke københavnere danner deres egne ghettoer inde fra Vesterbro, Kartoffelrækkerne og store del af Østerbro og Nørrebro, der i sin sociale slagside ikke lader meget tilbage, når det handler om segregering og polarisering af vores by over for de gamle ghettoer, Mjølnerparken, Tingbjerg og Akacieparken. Vi deler os op i dem og os.

Det er ikke godt for København, vi skal have integreret de alt for mange, der er kørt ud på et sidespor her i vores by. Vi skal samle og styrke og effektivisere integrationsindsatsen og kunne fremlægge en fælles overordnet strategi for en inkluderende integration i København i løbet af de kommende 12 måneder.

Den radikale Manu Sareen vender tilbage om mere senere i sit indlæg i aften.

I Det Radikale Venstre vil vi gerne medvirke til at arbejde for frihed, lighed og solidaritet og ansvar. Vi vil gerne gå forrest, når det handler om at fortælle hver enkelt københavnere, at også han eller hun bærer et ansvar for byens fællesskab, et ansvar for at det lykkes.

Vi vil gerne stille et krav til hver enkelt om hans eller hendes medansvar og deltagelse, når det handler om at løse de udfordringer, vi står overfor. Vi er ikke blege for at sige til de nye københavnere, der kommer her til byen, hvis I vil bo her, så må I også være indstillet på at bidrage til vores fællesskab gennem jeres skat og personlige og økonomiske investeringer.

Vi vil gøre alt, hvad der står i vores magt for at motivere hver enkelt københavnere til at tage aktiv del i byen, ved ikke at fravælge bestemte børnehaver, skoler og boligområder. Men hvis vi stiller disse krav, så kræver det også mulighed for medindflydelse og mulighed for at ophøre med at gøre, som vi plejer.

Stor var vores skuffelse derfor, da vi hørte den socialdemokratiske ordfører sige, at det ifølge dem var de kommende lokaludvalgs opgave "at skabe lokal debat og borgerinddragelse". Så meget kan det ifølge Socialdemokraterne bliver til.

Men jeg tillader mig at gøre dem opmærksom på det udkast til det kommissorium, jeg troede, vi var blevet enige om. Heri fremgår det bl.a., at de også skal medvirke til at sikre sammenhæng og koordinering i kommunens bydelsrettede aktiviteter, og at lokaludvalgene kan fremsende forslag til behandling i Borgerrepræsentationen.

Dette er blot et eksempel på, hvad vi i Det Radikale Venstre mener, når vi siger, at København skal leve af at være kreativ. Vi skal blive bedre til at skabe ny viden af den viden, vi allerede har her i vores by. Vi skal blive bedre til at udnytte de menneskelige og økonomiske ressourcer, vi har her, vi skal blive bedre til i fællesskab at påtage os et ansvar for væksten og udviklingen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 22. august 2005

Dette tror vi bl.a. sker ved at styrke det lokale demokrati og den enkeltes ansvar og gøre endegyldigt op med den overbureaukratisering, overregulering og overadministration, der sker her på Københavns Rådhus.

Vi skal fremover udvise langt større tillid til københavnernes, ikke mindst de offentlige ansatte og i højere grad udnytte deres potentialer til fulde.

I torsdags sad jeg og lyttede til budgetordførernes taler, ønskerne for slet ikke at nævne kravene og det endda blot dem, som vi uden problemer kan tilslutte os fra Det Radikale Venstres side er lige så lang som herfra og til enden af den kommende valgperiode.

Men mine damer og herrer vi har kun godt 200 mio. kr. at gøre godt med i de kommende forhandlinger og ikke en tiendedel af det, der blev nævnt, kan gennemføres inden for den ramme.

Men dette til trods vil jeg alligevel ridse nogle af de radikale krav op.

Med frygt for at gentage, hvad der allerede er sagt af andre før mig, så vil vi i Det Radikale Venstre gerne være med til at udvikle en helt ny boligpolitisk strategi. Men den skal indeholde andet og mere end blot troen på den almene sektors velsignelser, sådan som vi kender den i dag.

Hvorfor ikke i fællesskab lægge et stærkt pres på Christiansborg for at få ændret den efterhånden meget rustne boligpolitik. Vi skal have lavet om, vi skal have lavet radikalt om på reglerne for den almene sektors låneoptagelse, så den kan blive konkurrencedygtig i forhold til den private sektor. Det skal være muligt at sælge udtjente almene boliger som andelsboliger. Der skal udvikles nye hybrider i bolig- og ejerformer, og vi i København skal gå forrest i dette udviklingsarbejde.

Vi skal sikre lettere adgang til at konvertere erhvervslejemål til almindelige lejemål, og måske skal vi i København arbejde for at lette og billiggøre låneadgangen for offentligt ansatte, gøre ændret brug af vores ret til anvisning og få københavnernes og bygherrerne til at acceptere, at du med et godt vellønnet job i den private sektor måske betaler lidt mere for din lejlighed end naboen, der er enlig mor og sygeplejerske, selv om lejlighederne er ens.

Vi vil også gerne være med til at styrke den københavnske folkeskole, både fordi fagligheden desværre har vist sig at være for lav, og ikke mindst fordi den af vores trumfkort i en vellykket integration af københavnernes med forskellig social, kulturel og etnisk baggrund.

Også vi ser med beklagelse på den stigende tendens til, at mange københavnske forældre fravælger folkeskolen og i stedet indskriver deres børn på privatskoler. Det er vigtigt, at københavnske børn går i den københavnske folkeskole, fordi det er her, vi lægger kimen til fremtidens København.

Vi ved godt, at det er nødvendigt at se nærmere på elevsammensætningen, for mange skoler har en for høj koncentration af ressourcetsvage elever, tosprogede og/eller elever med sociale problemer.

Alle undersøgelser peger på, at ressourcetsvage børn styrkes af at have en dagligdag sammen med ressourcestærke børn og omvendt. Det er derfor vigtigt at sikre en god og blandet sammensætning, så eleverne kan lære af hinanden. Det kan man bl.a. gøre ved at sammenlægge skoledistrikter, så skolerne i fremtiden vil gå på tværs af sociale, kulturelle og etniske grænser i vores by.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 22. august 2005

Vi tror også på, at det kan gøres ved at indføre skoleparathedstest af alle børn, før de begynder i skole. Resultaterne skal bruges til at vejlede forældre om valg af skole, samt hjælpe skolerne når de skal sammensætte klasserne.

I vores optik er lærerne og skolelederne vores centrale medspillere i processen med at forberede eleverne til at være aktive medspillere i et nyt københavnsk erhvervsliv, der er baseret på viden og kreativitet med en udpræget iværksætterånd.

Vi skal styrke efteruddannelsesindsatsen og give skolelederne de nødvendige ledelsesredskaber og sikre dem ordentlige fysiske rammer at undervise i.

Endelig vil vi sikre, at den københavnske folkeskole giver sine elever en demokratisk dannelse, og at den formidler dansk kultur, som også inkluderer byens etniske befolkning.

Lad mig en gang for alle slå fast, Det Radikale Venstre tror ikke på tvang og testtyranni, og vi tror heller ikke på hverken 'kanoner eller ka'-noner.

Vi vil også gerne være med til at sætte ord bag handling på psykiatriområdet. Vi vil med vores bud på HS-budgettet sendte et tydeligt signal til vores kommende kolleger i Region Hovedstaden om, at dette er det niveau, vi mener, at københavnernes har krav på, når de kommer i takt med sygehusvæsenet. Dette er de forhold, som københavnske medarbejdere i denne sektor skal arbejde under.

Vi vil gerne sikre en tidssvarende vedligeholdelse af vore kommunale bygninger og ikke mindst idrætsanlæg, det vil vi alle 55 her i forsamlingen, det er ikke noget, som Socialdemokraterne har patent på.

Vi vil naturligvis gerne følge op på de mange initiativer og forbedringer, vi har været meget aktive medspillere i, at få sat i gang på ældreområdet.

Vi vil også gerne gøre vores til, at København er en by med en meget stærk miljøprofil, hvor bæredygtig adfærd er i højsædet.

Stor var vores glæde, da vi for nylig kunne konstatere, at det nu også er gået op for Socialdemokraterne, at københavnernes cykler. Det er bare trist, at det svineri på gaderne med bortkastede flyers om deres kampagnetiltag medfører, ikke lever op til en ansvarlig miljømæssig profil. Brug nettet, det gør vi andre.

Lad mig lige her indskyde, at byens trafikale problemer løses ikke alene med flere cykelstier, lidt blå asfalt og særlig lysregulering for cyklister. Der er kommet 10 gode bud fra Socialdemokraterne. det er en lille start, og dem får vi finansieret nu. Det løfte afgiver vi her.

Men det er ikke nok, der skal handling bag ordene i den store trafik- og miljøplan, bl.a. skal biltrafikken saneres gennem mulighed for at opkræve trængselsafgifter.

Vi Radikale har vores folk på Christiansborg med, jeg har i denne sag ikke set et enigt Socialdemokrati dér.

Hvorfor egentlig ikke styrke cykling på skoleskemaet i den københavnske folkeskole, det vil styrke folkesundheden og skabe mere hensynsfulde cyklister.

Apropos svineri på gaden, det er da ganske foruroligende, at vi ikke formår at løse den relativt simple opgave, det burde være at blive en hel del bedre til at rydde op. Det er endnu mere foruroligende, at vi som københavnere er så ligeglade, at vi tillader os at smide vores efterladenskaber, hvor det passer os.

Se bare på Bryggen og omkring Idrætsparken, hvor folk lader deres vand over alt. Det stinker og minder mest af alt om en svinesti. Hvorfor ikke udvikle nye mobile pissoir, eller

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 22. august 2005

som jeg og Kultur- og Fritidsudvalget engang så i Skt. Petersborg, indrette nogle udtjente busser til mobile toiletter.

Når vi taler om folkesundhed, så er det virkelig trist at konstatere, at det er de store folkesygdomme, der truer københavnernes sundhed og gør, at københavnere lever kortere end alle andre danskere.

Dertil kommer, at der er en alarmerende ulighed i sundhed mellem københavnere, som vi simpelt hen ikke kan sidde overhørigt, f.eks. lever københavnere med en kort uddannelse, langt kortere end københavnere med en lang uddannelse. Og københavnere med en kort uddannelse har flere sygeår i deres levetid end dem med en lang uddannelse. Det skal der simpelt hen gøres noget ved.

Det er ligeledes vigtigt at gøre opmærksom på, at arbejdsmarkedet og boligmarkedet skaber nogle helt grundlæggende forudsætninger for sundhed i kommunen. Arbejdsløshed, økonomisk udsathed samt opvækst i socialt udsatte bydele, har stor betydning for den enkelte københavners sundhed. Og det er de faktorer, der er med til at skabe uligheden i sundhed. Den marginalisering, der finder sted, har derfor en helt afgørende betydning for sygeligheden blandt københavnere.

Hvis vi virkelig vil gøre noget for at forbedre københavnernes sundhed, så det batter, er det derfor afgørende, at det bliver gjort til en fælles opgave for hele kommunen at løfte københavnernes sundhed. Vi kunne f.eks. starte med 5 ugentlige idræts- og sundhedstimer i de 4 yngste klasser i den københavnske folkeskole. Det vil virkelig batte noget for børnenes sundhed og dermed de kommende generationer af københavnernes sundhed.

Og så har jeg da endda ikke sagt et eneste ord om de foruroligende tal, der i stigningen af hiv/aids-smittede, der er i København, og de helt særlige problematikker, der gør sig gældende for folkesundheden, når vi taler om københavnere med en anden etnisk baggrund.

Som sagt, så er der mange gode initiativer, som Det Radikale Venstre gerne vil være med til at løfte i de kommende budgetforhandlinger, og egne udspil i forhandlingerne, som vi gerne vil fremme. Men der ændres fortsat ikke på det faktum, at vi kun har godt 200 mio. kr. til vores rådighed, og det er altså bare ikke nok.

Hvis vi skal skabe den nødvendige finansiering til at løse en lang række af de påtrængende opgaver, der ligger foran os, er det med andre ord afgørende, at vi finder på såvel nye måder at fremskaffe såvel den kommunale finansiering som at sikre den vækst og udvikling i København, der skal give os det nødvendige merprovenu.

For Det Radikale Venstre var det en trist og bitter pille at sluge, da vi måtte erkende, at der ikke var et politisk flertal for at indføre et "regeringsstyre" her i København. Nu må vi "nøjes" med en ændring af den forvaltningsmæssige struktur, og selv om der er meget godt i den, kommer vi fortsat til at være vidner til pinagtige borgmestre og deres forvaltninger, der uden blusel kæmper med næb og klør for deres eget ressortområde.

Vi kommer fortsat til at være vidne til forvaltninger, der kun nødigt arbejder sammen. Og hvad værst er, vi kommer fortsat til at være vidner til, at enkelte ressortområder fordeles med al ønskelig tydelighed, fordi borgmesteren har den forkerte partifarve. Det er umoden, uforsvarlig og utidssvarende politisk ledelse, der sinker muligheden for helhedstankegang, når det handler om Københavns fremtid.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 22. august 2005

Det er sagt før, og jeg gentager det, det nytter ikke, at vi år efter år bruger budgetforløbene til alene at se på omstillingsbidragene. Vi bliver nødt til at se på det samlede forbrug i Københavns Kommune, og vi bliver nødt til at se på vækstpotentialerne.

Det vil være Københavns kommende overborgmesters fremmeste opgave at igangsætte et politisk projekt, der i løbet af de kommende 10-15 år skal fastholde den gode udvikling i vores by. Det store kreative og innovative potentiale, der er blandt byens mangfoldighed af borgere, skal aktiveres. Kun sådan kan vi sikre København, Øresundsregionen og dermed resten af Danmark en særlig plads i et øget menneskeligt og økonomisk integreret Europa i en globaliseret verden.

Som et af de budgetbærende partier gennem de seneste år har Det Radikale Venstre vist, at vi kan og vil tage ansvar for byens udvikling.

Visionen for det nye København skal bygges på en række dogmer, der skal gennemsyre alt, hvad vi foretager os. Kun således kan vi få et København, som også fremtiden kan være tjent med.

Dogme 1: Københavnerkvalitet. Vi må gøre op med discountbyen. Det nytter ganske enkelt ikke at lade være med at sætte kvaliteten i højsædet, hvad enten det drejer sig om daginstitutioner, nyt boligbyggeri, ældrepleje eller kulturelle tilbud. At gøre brug af dårlig kvalitet er i realiteten bare at udskrive en kolossal regning til de kommende generationer af københavnere.

Dogme 2: Københavnerbyliv. Byen skal være levende. Vi har fra offentlig side en forpligtigelse til at sikre og udbygge en række servicefaciliteter som f.eks. kollektiv trafik, rekreative områder og mulighed for kommercielt byliv med butikker, caféer og liberale erhverv blandet med boliger.

Dogme 3: København, den organiske by, vi skal styrke hver enkelt bydels identitet og sikre, at den rummer borgere fra forskellige kulturer og samfundslag i blandede boligformer. Kun sådan sikres en by uden ghettoer af den ene eller den anden slags.

Vi skal i planlægningen erkende, at byen forandrer sig hele tiden og dermed også gerne må være højere og tættere sine steder.

Dogme 4: Nye livsformer i København. En stadig voksende gruppe københavnere ønsker en by, hvor god service, kvalitet, identitet og mobilitet går hånd i hånd med utraditionelle byområder og anderledes boformer, hvor der er rum til at skabe nyt. Et sådant København er det nye København også.

Dogme 5: Københavns nye steder og nye medspillere. Den enkelte borgers behov og drømme skal indgå langt stærkere i politikudvikling, byudvikling og byplanlægning. Vi skal åbne øjnene meget mere for nye potentielle udviklingsområder i byen.

F.eks. er det omsonst, at Refshaleøen i Kommuneplan 2005 er udnævnt til perspektivområde, der tidligst må omdannes i 2018.

Vi har brug for at vende os bort fra events og prestigebyggeri. I stedet skal vi benytte lejligheden til at afsøge nye måder, til at få den nødvendige inspiration til fremtidens skole, fremtidens boligblok med lejligheder til en overkommelig pris, fremtidens byrum og meget mere her i København. Der kræves vækst og udvikling og en hel ny politisk dagsorden, hvis vi skal løse de enorme politiske udfordringer, vi står overfor.

Vi står over for det nye København, hvor flere og flere og flere gerne vil bo, leve og arbejde. Vi står over for det nye København, hvor mange forskellige folk med vidt forskellige

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 22. august 2005

sociale, kulturelle og etniske baggrunde skal fungere sammen, og hvor fortidens fejlslagne politik har ført alt for mange ud på et sidespor. Vi står over for det nye København, hvor vi ikke længere kan tilsidesætte den manglende bæredygtighed i den lokale og regionale trafikafvikling.

Vi står over for det nye København, der er midt i en voldsom konkurrence med andre storbyer i Europa om at tiltrække virksomhedsinvesteringer, viden og internationale besøgende.

Enhver, der påstår, at vi kan møde det nye København ved blot at dreje lidt hist og pist på de knapper, vi kender i forvejen, stikker os blå i øjnene. Der er brug for nytænkning på alle områder. Det er vores opgave som ansvarlige politikere her i forsamlingen at igangsætte denne proces nu.

Det skal være Det Radikale Venstres input til de kommende budgetforhandlinger.

Kim Christensen (A): Jeg skal hermed komme med nogle kommentarer også til vores budgetdebat her i aften. Jeg vil brede mig lidt ud over forskellige ting.

Det, jeg først og fremmest vil tage fat på, er et håb om, at vi får mange gode synspunkter. Selv om det er et valgår, vi skal i gang med, så tror og håber jeg, at vi kan finde sammen om et budget, der kan være til gavn for alle i København.

Jeg vil koncentrere mig om tre punkter, og det er vigtigt, synes jeg, at vi skal have en demokratisk debat i København. Vi skal sørge for, at der er den fornødne økonomi til stede, og vi skal sørge for, at processen omkring det lokale demokrati kan fortsætte.

Vi har set konkrete resultater i den forgangne valgperiode i forbindelse med, at vi har fået oprettet en borgerrådsgiverinstitution.

Men vigtigheden er også at fastholde vores økonomi således, at vi har de her uafhængige instrumenter, der kan sørge for, at borgerne og vores embedsværk, som Hamid for et øjeblik siden var inde på, har mulighed for at henvende sig uafhængigt af det politiske system og uafhængigt af vores embedsværk. At man har et sted, man kan gå til og et sted, hvor man kan hente råd og vejledning, men også hvor vi kan få afgørelser på, hvordan vores sagsgang og vores behandling af borgerne kan foregå på en ordentlig måde.

Men det er også vigtigt, at vi finder midler til at understøtte tanken om at etablere lokaludvalg i København. Der er behov for at få et forum, der kan varetage den lokale debat og holde os på Rådhuset fast på, at den udvikling, vores by har behov for, med øje for at det lokale element er inddraget.

Vi har behov for et organ, der kan overtage efter bydelsrådene, efter lokalrådene, efter kvarterløft, efter områdeløft, som hver for sig løser opgaver i forhold til det lokale demokrati, som stadig væk ikke har fundet en form, som kan gælde for hele byen.

Det er vigtigt, at vi kan finde et sådan organ, der på en seriøs måde kan håndtere de demokratiske problemer i forhold til den lokale debat.

Det er også vigtigt i den lokale debat at fastholde, at selv om vi har indgået en god parkeringsaftale, selv om vi har fået rum for og ønsker om, at vi kan få fjernet de mange parkerede biler fra gaderne, så handler det altså også om at få skabt et byrum, som skal føres tilbage til os alle sammen til borgerne og til os, der bevæger os rundt i byen i bybilledet.

Det er vigtigt, vi får fjernet parkerede biler og får flyttet dem fra gaderummet til parkeringsanlæg. Men det kræver naturligvis også, at vi har midler til at indrette gader og pladser,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

så vi alle lokalt kan blive stolte over os, vores lokalområde i samspil med resten af København uden parkerede biler i gadebilledet.

Byrummet skal udvikles, og det indebærer også, at vi skal tage fat på en etablering af egentlige cykelruter gennem byen, veje hvor cyklerne har fortrinsret til at færdes, og hvor bilerne holder tilbage.

Det er ikke mindst nødvendigt, når man ser på, hvordan regering og Folketing har misrøgtet den kollektive trafik. I øjeblikket er det lige elendigt for de cyklende og for den kollektive.

Det illustreres måske allerbedst ved den måde, som S-togene har kørt over sommeren, men må vi også konstatere, det illustreres også af den takstpolitik, der føres i forhold til Hovedstadens Udviklingsråd.

Jeg har haft fornøjelsen af at sidde i en ganske kort periode her i foråret i Trafikudvalget i HUR, og jeg må indrømme, at man ikke har indtryk af, at der er et samlet overblik over, hvad vi egentlig vil med den kollektive trafik i København. HUR er i hvert fald ikke organet, der kan varetage den opgave.

Det er så også sådan, at det er besluttet nedlagt, men der skal noget andet i stedet for.

Karin Storgaard nævnte i sit indlæg, at der var nogle, der stemte imod takststigningerne. Ja, det er rigtigt, det gjorde Socialdemokraterne, og det vil jeg da gerne minde om også denne aften.

Vi kan ikke lade den kollektive trafik køre i forhold til, hvordan taksterne kan inddrives, det lader sig simpelt hen ikke gøre. Vi må altså nødvendigvis tage en debat om nødvendigheden af den kollektive trafik her i København. Vi kan ikke være tilfredse med, at det tilbud om et fælles sjællandsk busselskab, som regeringen har leveret, det er ikke det, der løser den kollektive trafiks problemer i København.

Derfor må vi forvente, at vi her i København, gode kræfter kan finde sammen om her på dette Rådhus, at vi i det kommende budget også vil tage fat på, hvordan taksterne skal være i det offentlige kollektive trafiksystem. Det kan aldrig dækkes ind i forhold til driften. Vi kan ikke leve med, at det stadig væk er de handicappede og de mindrebedemlede lønmæssigt, der skal køre i den kollektive trafik, skal betale taksterne selv. Det er en opgave, vi bliver nødt til at tage på os i det kommende budgetår i forhold til en diskussion om, hvad vi vil med den kollektive trafik i København.

Helle Sjelle (C): For nogle år siden var skærmtrolden Hugo en kendt figur, som optrådte i det daværende underholdningsprogram Eleva2eren. Det var dengang, hvor et interaktivt computerspil kunne samle en hel nation fredag efter fredag. Et sådant tv-koncept ville næppe have den samme succes i dag, og sådan er der jo så meget, der forandrer sig.

Men Hugo forstod at samle folk, og pludselig gik mange rundt og spurgte: Hvor skal vi hen, du? Et spørgsmål, som i allerhøjeste grad kan relateres til hovedstadens udvikling, især i et valgår, hvor skal vi hen, og hvor vil vi hen.

Der er ikke nogen tvivl om, at København står over for en række forskellige udfordringer, store som små. Vi skal ligesom Hugo vælge, hvilken vej vi vil gå og forsøge at træffe de bedste beslutninger.

Men hvor Hugos udfordringer bestod i at løbe uden om forhindringerne, er vores udfordring at imødegå problemerne og finde løsningerne. Vi skal ikke bare løbe uden om, vi skal

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 22. august 2005

derimod gøre en aktiv indsats for at skabe en bedre by til glæde for københavnernes. Så hvor skal vi hen, hvilke ambitioner har vi for vores by, og hvordan ønsker vi at forme den.

Vi er i øjeblikket vidne til en rivende udvikling i Øresundsregionen, en udvikling, som er med til at skærpe Københavns internationale konkurrenceevne, vi konkurrerer ikke længere med Århus eller Odense, men med London og Berlin. Øresundsregionen har for alvor givet København en chance for at komme på det internationale landkort, og det er nu vores opgave og har været det igennem nogle år, at give byen mulighed for at udvikle sig til en metropol på linje med de andre europæiske hovedstæder.

Vi har et spirende vækstcentrum foran vores gadedør, og det skal vi naturligvis udnytte og udvikle. Derfor er det vigtigt at få skabt en række visioner for København, så byen bliver attraktiv at bo og investere i.

Vi skal skabe en by i en region, der trækker folk til og giver mulighed for livsudfoldelse. Det drejer sig om at gøre København attraktiv for såvel store som små.

I den forbindelse er der ikke nogen tvivl om at det københavnske skolevæsen er en væsentlig parameter, og det ser ikke for godt ud. Resultaterne fra PISA-undersøgelsen først på året, gjorde det klart, at mange elever ganske enkelt ikke har de mest basale kundskaber, når de forlader folkeskolen, og der endda er skoler, der er på niveau med de dårligste lande i verden.

For mig at se er det simpelt hen nødvendigt med en opprioritering af skoleområdet, vi er nødt til at fokusere på fagligheden, så de unge, der forlader skolen, er i stand til klare sig i en globaliseret verden, hvor kravene til den enkelte bliver større og større.

Hvis vi skal nå det mål, så forudsætter det, at kvaliteten i folkeskolen er i top, det er børnene og de unge, der skal skabe vores fremtid, og som politikere er vi ansvarlige for, at alle børn får den viden og de kompetencer, de har brug for i et samfund, hvor viden spiller en større og større rolle.

Vil en folkeskole i København være et reelt alternativ til privatskolerne, er vi nødt til at forbedre de kommunale skoler i København. Det handler om alt lige fra en styrkelse af det faglige niveau til en renovering af de nedslidte skoler og investeringer i tidssvarende undervisningsmaterialer. Det er en nødvendighed, hvis vi ønsker, at den københavnske folkeskole stadig skal være en reel mulighed for alle børn i byen.

Men det er ikke kun på skoleområdet, der er behov for forbedringer. Vi kan og skal skabe bedre forhold for borgerne i Københavns Kommune, vi skal have en by, hvor man ikke skal vente måneder på at blive behandlet på hospitalet eller på at få en plads i vuggestuen til sit barn. Det kan ikke siges ofte nok, men jeg siger det gerne igen, alenlange ventelister til behandling, plejehjemspladser eller institutionspladser er uacceptable.

Vi er stolte af vores velfærd, og derfor skal service og ydelser naturligvis være i top. Ingen kan være tjent med, at mangel på ressourcer i det offentlige system sætter hindringer i vejen for den enkelte. Det skal være muligt at kombinere karriere og familieliv, og det forudsætter f.eks. en pasningsgaranti. Hvis vi ikke kan tilbyde det, risikerer vi at jage forældre til små børn væk fra kommunen.

Mange er af den opfattelse, at det er svært at vende tilbage til arbejdsmarkedet efter længere tid, og nogle ønsker måske slet ikke en pause fra karrieren i forbindelse med barsel. For dem skal der naturligvis være en mulighed for, at de kan få deres barn passet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 22. august 2005

Samtidig skal det naturligvis være muligt at komme i hurtig behandling, hvis man er syg eller få tilbudt en plejehjemsplads, når man har brug for det, og ikke når det allerede er for sent.

Når vi ønsker at gøre byen attraktiv for alle lige fra børnefamilierne til singlerne, skal vi naturligvis også kunne tilbyde byens borgere det bedste inden for kultur- og fritidsaktiviteterne. F.eks. kan det ikke siges ofte nok, at gode og vedligeholdte, ikke mindst vedligeholdte idrætsfaciliteter er nødvendig i en storby som København. Først og fremmest fordi det bidrager til befolkningens sundhed, men samtidig fordi sport gang på gang har vist sig at nedbryde barrierer mellem forskellige grupper og skabe venskaber på tværs af kulturer.

Vi skal være i stand til at tilbyde attraktive idrætsfaciliteter til borgere i alle aldre, det kræver ressourcer, men de udgifter er en god investering.

Derudover skal kultur- og idrætslivet i København have et skub i den internationale retning, vi skal vende blikket udad og være visionære. Vi har en by, der har kapacitet til internationale events, vi skal turde lave kulturelle fyrtårne, som kan styrke Københavns internationale profil og føje byen til listen over europæiske kulturcentre.

I Danmark er vi rigtig gode til at tænke kreativt og til at omsætte vores ideer til praksis. Lad os udnytte det og lad København være vært for nye modemesser, som de allerede er godt på vej til, store sportsstævner og andre kulturelle arrangementer. Det vil give en uvurderlig international opmærksomhed, som på mange måder vil komme byen til gode.

Men i takt med at byen vokser og udvikler sig, så opstår der også et problem, som vi deler med alle andre storbyer rundt om i verden, nemlig luftforureningen. Selvfølgelig er luftforureningen i København ingenting sammenlignet med andre storbyer. Men der er jo ikke nogen grund til at vente til sidste øjeblik med at forsøge at begrænse forureningen.

År efter år vælger flere og flere at tage den fleksible og familievenlige bil frem for at bruge den kollektive trafik, der slet ikke er velfungerende nok, det må vi altså indrømme, til at klare en gennemsnitsfamilies daglige behov. Det skaber lange køer på indfaldsvejene og luftgener for de mennesker, der færdes til fods eller på cykel.

Derfor er vi nødt til at finde langsigtede løsninger. Infrastrukturen skal bl.a. forbedres med en havnetunnel. Derudover bør det naturligvis kunne betale sig for den enkelte at tage bussen eller toget eller metroen, både når det gælder økonomi og tid. For folk bruger selvfølgelig ikke den kollektive trafik, når den er for dyr og for langsommelig eller for uregelmæssig, så er bilen bare mere komfortabel.

Derfor skal vi forbedre den kollektive trafik for at give folk et incitament til at benytte den frem for at hæve priserne yderligere.

Som konservativ så jeg også gerne, at Københavns Kommune gjorde en ekstra indsats for at få indført de her miljøzoner i byen. Det er simpelt hen nødvendigt, hvis vi også i fremtiden skal kunne trække vejret uden at dø af det.

Men det er jo ikke nok at tilbyde alt lige fra pasningsgaranti til en ordentlig infrastruktur. København skal først og fremmest være et rart og behageligt sted at bo for københavnernes. Vi står over for en række problemer, når det drejer sig om integration og bekæmpelse af ghettodannelser og kriminalitet. Mange indvandrere lever et fredeligt liv, passer deres arbejde og værner om deres børns skolegang, men der er også mange, som ikke er integreret i vores samfund, som lever i et parallelsamfund, hvoraf nogle er den del af et hårdt og brutalt kriminelt miljø. Det skaber utryghed og uro.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

Der er således ingen tvivl om, at der må og skal gøres noget på integrationsområdet, det er på allerhøjeste tid. Der skal sættes ind præventivt og vi skal fokusere på forældrenes ansvar over for deres børn og unge. Alle forældre, danske som etniske, har et ansvar for, at deres børn og unge afstår fra kriminelle handlinger og for, at deres børn og unge ikke skaber utryghed og uro. Det må være klart og åbenlyst for enhver.

Derudover er det nødvendigt, at Københavns Kommune fokuserer på problemerne omkring ghettodannelse. Vi skal have brudt ghettoerne op, hvis vi skal undgå, at samfundet splittes yderligere op i parallelsamfund. Vi skal have flere indvandrere i arbejde, og vi skal stille krav til dem om en aktiv deltagelse i det danske samfund. De skal inddrages i vores fællesskab og behandles på lige fod med alle andre.

Der er ingen tvivl om, at integrationsområdet er en af de største udfordringer for Københavns Kommune, fordi løsningen af problemerne inden for det område vil have afgørende betydning for byens udvikling i fremtiden. Derfor skal det område også have fokus og opmærksomhed.

Så hvis vi nu for et øjeblik skyld vender tilbage til Hugos spørgsmål om, hvor vi skal hen, så mener jeg, at vi skal skabe et København, der både skal være et rart sted at bo, og som skal have mulighed for at udvikle sig til en storby i verdensklasse. Så er det vores ansvar og udfordring at styre, ikke Hugo, men byen i den rigtige retning.

Lad os så efter næste valg få en overborgmester, gerne, meget gerne til højre for midten, det fortjener københavnerne, så var der måske også en chance for, at skatten kunne blive sat ned.

Jens Kjær Christensen (Ø): Det bliver den jo nok ikke, hvis Enhedslisten får agt til at få overborgmesterposten, Helle Sjelle. Undskyld, formand, jeg vil lave en revideret kortere udgave end netudgaven. Mundtøjet svarer ikke helt endnu efter uheldet til, hvad jeg gerne ville. Det går jeg ud fra er i orden, at det tager kortere tid. Men jeg vil til gengæld bestræbe mig på at gøre det præcist.

Uanset at både Mogens Lønborg og nu Klaus Bondam har antydnet nærmest, at der ingen penge er, så passer det jo ikke. Vi i Enhedslisten vil selvfølgelig vanen tro være med til at finansiere, vi skal nok finansiere alt det, vi snakker om. Og det kan lade sig gøre, det er – undskyld mig – et spørgsmål om politisk vilje.

For Enhedslisten står kulturpolitikken i centrum, for Enhedslisten er det afgørende at sikre, at det finansielle grundlag for kultur- og fritidsaktiviteterne er til stede, så de kan udvikles maksimalt. Ved festlige lejligheder virker det også herinde i Borgerrepræsentationen, som om der er et flertal for sådan en linje.

Det er selvfølgelig dog paradoksalt, at virkeligheden frembyder et ganske anderledes billede. Den årligt tilbagevendende budgetnedskæringsøvelse indebærer lukning af kulturinstitutioner eller aktiviteter.

Aktuelt i år, og jeg ved godt i forhold til det store regnskab her, så vil forsamlingen sige, det er da ikke noget, det må I da kunne finde ud af, der mangler der 1 mio. kr. på forvaltningens bud, som vi alle stemte nej til, ville det indebære nedskæringer, lukning af 3 institutioner. Der er ikke andre muligheder.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 22. august 2005

Så derfor mener jeg, at alle disse ansvarlige økonomiske folk, som er i denne her sal, især i de borgerlige partier, bør selvfølgelig vurdere, om den hensigt, man har i forbindelse med tilrettelæggelsen af budgetprocessen.

Derfor Bondam, må det selvfølgelig være ret, at man kommer bagefter og påpeger ting, som er ved at ske, og som slet ikke var hensigten, ting, man ikke vil have lukket, ting man holder meget af.

Vi erkender, at vi står foran en megaudfordring også inden for kultur- og fritidsområdet, hvis vores egne visioner realiseres, og hvis borgernes behov skal opfyldes.

Vi er klar til at tage udfordringen op. Næppe noget politikområde indeholder så righoldige muligheder for at skabe livslyst, oplevelse, samvær, fordybelse og overvejelse og megen eksistens og identitet. Det er der ganske god brug for i en verden, hvor globaliseringsridtet vender op og ned på værdier og sammenhængskraft.

Vanen tro vil vi gerne være med til en masse sjove ting, men vi er altid startet med at gøre opmærksom på det, vi opfatter som basisfunktioner inden for kultur- og fritidsområdet.

Renoveringer af såvel bygningsmassen som sådan i Københavns Kommune under Københavns ejendomme som idrætsfaciliteter er en påtrængende opgave. Alle ved det, det er slet ikke et spørgsmål, om man har råd til det, man har simpelt hen ikke råd til at lade være. Pengene kan og skal skaffes, det bliver selvfølgelig ikke i et hug, der må laves en plan, og den må være flerårig, det er der ingen diskussion om.

På idrætsområdet er der, som nogen kan se, dem der har læst dagsordenen til på torsdag, kommet en rækkefølgeplan. Men som det også fremgår af den plan, så tror jeg, alle partier har taget forbehold over for den. Det er en plan, som kunne skabe stor debat i de enkelte lokalområder og blandt de enkelte politikere, hvis den blev opfattet som det, den ikke er, en facitliste og en reel rækkefølgeplan. Det er der ikke tale om og jeg har bare hermed annonceret, at der står mange glimrende ting i planen, men det er ikke et udtryk for den prioritering, Enhedslisten vil lægge an til også i forbindelse med forhandlingerne.

Der mangler til gengæld noget i den her rækkefølgeplan i virkeligheden. Det er finansiering af eksempelvis den nye svømmehal Valby Vandkulturhus. Sådan som landet ligger nu, jeg siger det en gang til, jeg har sagt det før, så medfører det nedlæggelse af fodboldbaner, hvis man vil finansiere, som nogle har forstillet det i økonomiforvaltningen, hvilket er fuldkommen hul i hovedet og i modstrid med, hvad alle kulturordførerne i øvrigt snakker om, når de snakker om idrætsfaciliteter og fodboldbaner. Så det bør man huske i budgetforhandlingskredsen, når man kommer dertil, den er ikke finansieret, og det skal den.

Vi har selvfølgelig heller ikke glemt Bavnehøj Friluftsbad, det vil vi også huske i den udstrækning, vi bliver spurgt, får lov til at forhandle.

Jeg kan godt hermed sige, da jeg kan se, at Martin Geertsen er ved at varme op dernede, og det skal jeg med glæde gøre mit til, at han bliver, måske endda lidt overophedet, sige, at det er ikke et spørgsmål om olympiske lege i 2024, der driver vores holdninger og vores ønsker omkring idrætsanlæggene. Det er faktisk heller ikke vedtaget herinde i forsamlingen i øvrigt, det er slet ikke vedtaget nogen som helst steder, men det er bare til forståelsen og måske dermed også, hvad det er for en prioritering, man ender med at lægge an til, når der skal vælges mellem, hvad der kommer først, for alt kan ikke komme på én gang, det er vi meget klar over.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

Nye biblioteker. Der skal etableres et nyt bibliotek i Ørestaden, ingen tvivl om den sag. Vi har den holdning, vi tror ikke på beløbet, som er afsat, men det vender vi jo som sagt tilbage til om meget kort tid, når dem der laver budget finder ud af, hvor meget de tror eller mener, de har råd til at bekoste.

Så er der sagen om Hovedbiblioteket. Det virker, som om den er gået ind i en eller anden lukket smøge, en cul de sac, hvor den hverken kan komme ud eller ind denne sag om et nyt hovedbibliotek.

I Enhedslisten arbejder vi stadig væk for at et nyt hovedbibliotek, vi mener bare, at valget af positionssted, lokaliseringen nede på Vandværksgrunden er forkert, den forhindrer, at man overhovedet kan nå frem til det, der er det alvorlige, at finansiere det.

På grund af selve placeringen så er der dermed visse partier, der kan have et grundlag for at undlade at fokusere så voldsomt på at skaffe de her penge. Det er vi kede af, vi vil gerne have det hovedbibliotek, lige såvel som vi vil gøre opmærksom på, at der er flere af vores lokale distriktsbiblioteker, som bestemt ikke lever op til den standard, som man må forlange af et moderne københavnsk bibliotek endnu.

Det vil sige, at budgetparterne faktisk også skal tænke ind, der er visse ændringer, der er både på renoveringssiden, men der er også strukturelle ændringer på vej, som også kommer til at koste penge.

Nye medborgerhuse. Ydre Østerbro, kom vi jo lidt nærmere sidste år, til gengæld ikke selve finansieringen af det, det er noget klams, og det kommer vi til at høre mere om senere hen, hvad det skal koste, og hvem der skal beslutte, hvad der skal være. Vi får sagen her i salen.

Så er der Ydre Nørrebro, der er på tapetet også, og det er også en væsentlig sag for os i Enhedslisten at få sat gang i den proces, som ligger i forlængelse af et stort stykke arbejde, der er lavet lokalt og er i gang lokalt, at finde ud af præcis placering og selvfølgelig også finansiering.

Vi vil ligesom Socialdemokratiet, vi har faktisk prøvet at holde fast i modsætning til Socialdemokraterne, den gamle vedtagelse om, at der skal være mindst et medborgerhus i hver by, og den skal forfølges, og det er vi da enige i, hvis der pludselig er noget, der er ved at blive alvorligt i Socialdemokratiet.

Så kommer der en sag, Enhedslisten har brugt meget energi på at fremme, og det er åbenbart efterhånden lykkedes, og det skal jeg kun sige tak for. Det er noget så kedsommeligt som noget, der hedder driftsmidler til medborgerhuse. Medborgerhusenes driftssituation er ikke tilfredsstillende nok, hvilket medfører, at hverken medborgerhusene eller os egentlig kan leve op til de indholdsmæssige og kvalitative krav, som vi gerne vil stille.

Det er jo ligefrem, at man ikke har åbent hele tiden, altså man må begrænse åbningstiden, fordi der ikke er driftsmidler til det, det er fuldkommen hul i hovedet i virkeligheden at lade bygninger stå tomme, og der er folk, der gerne vil befolke dem med alskens aktiviteter.

Så driftsmidler til medborgerhusene. De ligger jo i størrelsesordenen de 13 mio. kr., kan jeg godt afsløre.

Hvad angår idrætsfaciliteterne, er der sket nogle strukturelle ændringer, KI er blevet nedlagt og kommet ind under kommunen. Det gør jo ikke økonomien bedre, sandsynligvis vil det nok vise sig, at det kun gør den dårligere, forstået på den måde, at man nok hen ad vejen vil finde du af, at hov-hov her er der det, der lige mangler, og her er der det, der mangler.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 22. august 2005

På samme tid har vi introduceret nu igennem en flerårig periode etableringen af brugerstyrelser på idrætsfaciliteterne. Der er ingen diskussion om, at de 2 ting i sammenhæng gør, at der, hvis man skal leve op til det, der er hensigten, er nødsaget til at afsætte ekstra driftsmidler, og det er ikke anlæg, jeg snakker her, det er idrætsfaciliteterne.

En hjertesag, der er billig til gengæld, det er, hvad angår den rytmiske musik. Der er et påtrængende og veldokumenteret behov for øvelokaler, dvs. der mangler øvelokaler, og vi havde i udvalget brugt en del energi på det, og er nu kommet så vidt, at vi kan se i øjnene, at vi kan begynde at tage hul på den byld og få fjernet det efterslæb, der er på mangel på øvelokaler. Men det kræver altså, at der falder nogle millioner ned i hatten til budgettet til næste år, og det er jo fast fremover, for det er jo også drift af øvelokalerne.

Honorarstøtten, som mange af jer garanteret nyder på den ene eller anden måde, når I går ud i byen for at opleve det kreative, det sprudlende, det pulserende København, mange af jer har sikkert ingen fornemmelse, uanset om I har betalt entré for, hvordan kan det egentlig hænge sammen det her, hvordan kan vi have så mange små spillesteder med meget højt kvalitativt musikalsk niveau i forskellige genrer, hvordan kan det lade sig gøre.

En af forklaringerne er, og en af hovedforklaringerne er, at vi har en honorarstøtte, hvor man giver overenskomstmæssig løn, og det er et væsentligt fundament i forhold til de små spillesteder. Hvis man faktisk bare ved en lillebitte smule, og her er vi nede i peanutene, så kan man radikalt forbedre den situation inden for musikkens område. Der er det ikke de store 300 mio. kr.s forslag, der er tale om.

Børnekulturen har været et ømt punkt for nogle af os igennem lang tid, forstået på den måde, at børn er jo placeret i alle mulige forvaltningsgrene herinde, og når man snakker om børnekultur, hvad tænker man så på. Hvis man nu snakker om børns udfoldelse, hvad tænker man så på, for børn udfolder sig jo også forhåbentlig lige fra vuggestue og til børnehave og skole etc., fritidshjem.

Vi har alle mulige forskellige tiltag, der egentlig ikke hænger sammen i en egentlig politik, der økonomisk er prioriteret omkring børns udfoldelsesmuligheder, eksempelvis inden for alle de kreative områder. Det er jo ikke, fordi der ikke er nok tilbud i byen, jeg ved godt, vi har både musikskole og billedskole, men det kan slet ikke leve op til det behov, der faktisk er for børnene.

Så det er et område, vi faktisk meget gerne vil diskutere, hvordan kan vi fremme børnenes udfoldelsesmuligheder inden for den del af det, vi kunne kalde kulturområdet, og hvordan det så i øvrigt hænger sammen med de andre områder.

Mange ting kan planlægges forinden, det gør det i hvert fald budgetmæssigt, og så ligger der en bestemt kasse penge. Mange ting optræder i løbet af året, og der er efterhånden standardsvaret, der er ingen penge i kassen, pengene er disponeret.

Tidligere havde vi det faktisk sådan, at vi havde en vis portion frie midler, som gjorde, at vi kunne gribe fat i ting, der opstod undervejs, om det kun var midlertidige eller med henblik på på længere sigt, at det er noget, der skulle i en eller anden støtteordning. Det har vi ringere og ringere mulighed for i dag. Derfor er frie midler i formålsbestemte puljer væsentlig for, hvad der faktisk sker af kreativitet i byen.

Jeg skal i denne anledning ikke undlade, uanset at det er på dagsordenen på torsdag, at nævne, at Enhedslisten stadig væk har en ide om at få markeret 200-året for Københavns bombardement. Jeg har den forhåbning, at Det Radikale Venstre har ændret synspunkt, fra

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

sidste gang vi diskuterede det, og at vi derved måske er kommet lidt tættere på en realisering. Det er sidste udkald det her, fordi ellers bliver det altså ikke til noget. Der skal besluttes midler i forhold til budget 06.

Egentlig er det her forslag meget sjovt, at det ikke umiddelbart kan skabe begejstring at samle penge sammen. Det sætter fokus på, hvad det er for en eventpolitik, man egentlig har her i byen, og hvad det er, man prioriterer. Man vil, uanset det er HCA-fonden, der nu har stået for festen, ja, så havde vi Parken-begivenheden, og vi har alle mulige andre mærkelige begivenheder, hvor vi også bliver rodet ind. Vi måtte vel sætte os en målsætning selv, at vi sikrede med vores egne midler, at det indeholdt en kvalitet, det der faktisk blev leveret, det marked man kunne kalde event og oplevelse.

I øvrigt hænger det sammen med en erhvervsdiskussion, som vi også snart kommer til på torsdag, det hele kommer på torsdag igen, regional filmfond eller ej, altså hvis der er nogen, der vil lave erhvervspolitik, så skal de gøre det og sige, det er erhvervspolitik, og så skal de bevilge pengene, det er 15-20 mio. kr. om året, der her er tale om.

Men man skal ikke lade som om, at det er den kulturpolitik, som umiddelbart har noget som helst med den konkrete udfoldelse at gøre, det er ren erhvervspolitik, der er tale om.

Afslutningsvis vil jeg sige noget om demokratiet i byen. Nu er Søren Pind kommet ind i salen, hvis mit mundtøj havde været bedre, så kunne det have været sjovt for mig selv i hvert fald at gennemgå den meget morsomme tale fra i torsdags. Det har jeg så ikke lejlighed til.

Men når vi nu snakker demokrati, og når folk i øvrigt på rad og række stiller sig herop og siger, jeg ville være en god overborgmester i København. Det er Søren Pind jo ikke ene om.

Så vil jeg minde om forskellige sager, der også har med demokrati at gøre, og som jeg mener er eksempler på opførsler, som er stik imod hensigten i demokratiet på alle leder og kanter.

40 mio. kr. til Operaen, som blev besluttet, da det lykkedes at få Bondam ind i Borgerrepræsentationen, for inden da var der ikke noget flertal. Så tøsedrengene, hvis jeg, undskyld mig, bruger det udtryk, Kramer og Pind, turde ikke tage den afstemning før i den gamle Borgerrepræsentation. Men da Bondam nu kom ind, så var signalet, så var flertallet så på plads.

Men hele den metode, der blev anvendt i forbindelse med at fremskaffe 40 mio. kr., altså at man på Borgerrepræsentationens vegne, på partigruppernes vegne og uden at vide noget, så er jeg 100 pct. sikker på, at ingen partigrupper er spurgt, om det var i orden.

Hvis det er den måde, man forestiller sig, at man skal være overborgmester på, altså som om vi er tilbage i feudaltiden, og man render rundt og rigtigt kan spise kirsebær med de store og blive tilfreds, den måde ønsker vi ikke at føre politik på. For os at se har det ikke meget med demokrati at gøre, det er ren nedbrydning. Det var et eksempel.

Så er der et andet eksempel, der er aktuelt, og det er selvfølgelig diskussionen om en kendt virksomhed, der befinder sig på Østerbro, der hedder Parken. Jeg skal ikke udtale, hvad der måtte være sandt, jeg kan kun forholde mig til, hvad folk har sagt undervejs, og hvad man har sagt for nylig i aviserne.

Men det virker jo, som om at det er en sag af samme skuffe som den, jeg lige omtalte med Operaen, at der indgås nogle aftaler mellem et par enkelte personer, de spørger hverken partigrupper, Borgerrepræsentation, muligvis en forvaltning, det skal jeg ikke komme ind på.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

Jeg vil bare gøre opmærksom på, det er ikke udtryk for mig for handlekraft for mig det her, det er ikke udtryk for modenhed, og det er slet ikke udtryk for evnen til at kunne styre en så kompleks by, som København er.

I sin situation, hvor vi har sådan nogle overborgmesterkandidater, der gør den slags ting, der er det nødvendigt at styrke det folkelige demokrati. Det har vi i Enhedslisten arbejdet heftigt på gennem mange år, og det ser nu ud til, hvis vi kan holde Socialdemokraterne nogenlunde fast på, at nu bliver det til realitet. Det bliver ikke yndlingsmodellen, men det bliver dog lidt, der smager af noget, lokaludvalg i alle bydele i København.

Som det eneste eksempel, nej, jeg sagde noget med medborgerhusenes drift før, men som det andet eksempel og sige noget med penge, så bliver jeg nødt til at sige noget her, for ellers ved jeg godt, den kan køre helt skævt.

Hvis man skal lave et lokaludvalg, ud fra den præmis vi hidtil i fællesskab har arbejdet, så ligger det økonomiske grundlag, ethvert lokaludvalg skal operere på, i størrelsesordenen 6 mio. kr. Hermed er det givet videre til dem, der skal sidde og forhandle. Vi støtter selvfølgelig varmt, at det, vi i en eller anden forstand er blevet enige om som et kompromis, at det vil blive gennemført her i den næste 4-årige periode, men startende med 06.

Ja, det var ordene.

Overborgmesteren (**Lars Engberg**): Ja tak, det gik da vist udmærket med mundtøjet, tror jeg.

Hellen Hedemann (F): I min budgettale vil jeg koncentrere mig om 3 temaer, bibliotekerne, kulturprojekter og lokaleudlån i Københavns Kommune.

Som Jens Kjær Christensen sagde, så fortjener bibliotekerne fortjener et generelt rammeløft, og der mangler i udstrakt grad midler til udvidelse af materialesamlingen samt til integrationsfremmende tiltag. Måske også et lidt større budget for det nye bibliotek, vi vil bygge ude i Ørestaden.

Så kunne vores øvrige distriktsbiblioteker også godt trænge til et løft.

Men ellers ville jeg gerne sige lidt om hovedbiblioteket, fordi lige siden Økonomiudvalget for et par måneder siden sendte sagen om et nyt hovedbibliotek på Vandværksgrunden tilbage til Kultur- og Fritidsudvalget, har vi i SF ventet på, at sagen kunne blive aktuel igen. Derfor har vi bedt om at få et statusnotat fra forvaltningen, og det får vi også snart.

Et nyt hovedbibliotek fortjener at blive aktuelt igen. Lad mig minde om, at det var SF, som fik arkitektkonkurrencen ind i budgetforliget i 2004, og at der stadig er en politisk udtalt forpligtelse fra dette forlig til at gøre noget ved sagen.

Byen har fået mange nye kulturbygninger i de senere år. De har stort set alle været statslige, og i SF mener vi, at byen også skal være med.

De godt 1 million besøgende, som strømmer ind i det gamle varehus i Krystalgade om året, fortjener nye rammer. Vi taler om kommunens uden for enhver tvivl største kulturtilbud. Et kulturtilbud, som daværende overborgmester Jens Kramer ved budgetdrøftelsen i 2004 kaldte en perle, men som han også sagde, i en beskeden indramning.

Byen har aldrig bygget et hovedbibliotek før. Vi har været i Nikolaj Kirke, i kontorbygningen på Kulturvet og i Daells gamle varehus i Krystalgade. Hver gang med flere kvadratmeter plads, men også hver gang har bibliotekets publikum hurtigt udfyldt hvert eneste af dem.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

Det siger sig selv, at en bygning bygget til formålet, vil være mere hensigtsmæssig og med mindre spildplads og derfor med flere effektive kvadratmetre.

Placeringen på Vandværksgrunden er central og med gode trafikforhold, kort sagt ideel. Det er kommunen, som ejer grunden, og derfor kan vi også disponere den.

Det skal desuden være muligt i en konkurrence at medtænke Pumpehuset på en måde, så spillestedet kan bevares. Overordnet har byen i dag råd til en kulturinvestering i denne størrelsesorden. Det er jo ikke i dag eller i morgen, pengene skal falde, men det er nødvendigt at vi begynder at diskutere, hvornår i overslagsårene vi skal begynde at afsætte pengene.

I SF drømmer vi om en arkitektonisk smuk bygning, som kan afrunde Axeltorv. Vi mener at det skal være et Hovedbibliotek, uden de mange andre funktioner, som på et tidspunkt var inde i planerne, forretninger, fitnesscenter og trendy restauranter, det er der vist rigeligt af i Københavns centrum. Det forventer vi også vil fremgå af den status, vi snart skal have fra forvaltningen.

Vi forventer til gengæld et hovedbibliotek, der kan stå de næste 50-75 år, og som er indrettet så fleksibelt, at de teknologiske ændringer, som sker med bibliotekerne, kan indpasses. Derfor forventer vi også fra starten et teknologisk opdateret bibliotek med mange bøger selvfølgelig, men også med en mængde af de virtuelle tilbud, som karakteriserer det moderne bibliotekstilbud.

Vi ser frem til en masse arrangementer, forfattermøder og udstillinger, som biblioteket er begyndt at arbejde med i Krystalgade, kort sagt et levende kulturhus for københavnere.

Vi forventer at prisen er nede omkring de oprindelige 500 mio. kr. Og ja, vi ved, at det er mange penge, men jeg gentager, de skal ikke findes i et enkelt budgetår, men i løbet af en årække. Og vi taler som sagt om en investering, som skal stå i 50 – 75 år.

Kulturborgmesteren har tidligere talt om en særlig finansieringsmodel, Offentlig Privat Partnerskab. Det lugter lidt vel rigeligt af forretninger og fitness, men såfremt der ikke er tale om ren tivolisering og privatisering af den egentlige ydelse til publikum, er vi i SF parat til at tage eventuelle partnerskaber med ind i drøftelserne.

Så vil jeg gå lidt over til at tale om puljer til kulturelle projekter.

Der er ikke afsat mange penge til kunstnerisk og kulturel udfoldelse i København. Vi mangler penge til såvel lokalkultur som til professionel kultur og især til nye projekter.

De seneste 20 år er københavnere begyndt at bruge byen på en helt ny måde, formentlig inspireret af hvad der ofte foregår under sydligere himmelstrøg. Det er, som om vi har opdaget, at i omkring halvdelen af året regner det slet ikke så meget og er det slet ikke så koldt, som vi tidligere har troet.

Vi er rykket ud på byens gader og pladser, ikke kun med restauranternes borde og stole, men også med kultur- og fritidsaktiviteter. Copenhagen Jazzfestival var tidligt ude i byrummet og har slået sit virke fast i hele musikverdenen, med stadig flere tilhørere og altid gode navne på programmet.

Vi har også haft kunstudstillinger på vores bedste pladser, f.eks. i forbindelse med Louisianas udstilling med den amerikanske kunstner Louise Bourgeois, hvor der var opstillet en kæmpeskulptur på Nytorv – den store smukke edderkop – gys og glæde i ét stort kunstnerisk gisp.

Da Danmark blev europamester i fodbold i 1992, var der storskærmsfremvisning på Rådhuspladsen, og det samme var tilfældet i sidste uge, da Copenhagen Filmfestival åbnede. Dis-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 22. august 2005

se måder at bruge byen på er samtidig en god måde at komme i forbindelse med store grupper, som ikke ellers får glæde af byens kulturpenge.

I lokalområderne - og som oftest derfor i mindre format - er det lidt for pæne og lidt for stille liv omkring pladser og grønne områder ind imellem afløst af open air aktiviteter, enten i form af koncerter og loppemarkeder eller i form af skater- og skøjtebaner. De gamle beskyttelsesrum falder, og i stedet skabes aktivitetsområder for de lokale.

Tilsammen rummes alle de nye aktiviteter under det, vi kalder temporær kunst og kultur, dvs. initiativer, som ikke er stationære, ikke er permanente, ikke skal foregå hvert år på samme tid og sted, men som kan tages ind, når der sker noget nyt, når nogle får en god idé, og når der ellers er penge til det.

Der er så mange gode lokale projekter, som fortjener støtte, og vi har så få penge, fordi langt, langt det meste går til kunst, kultur og fritidsformål, som er institutionaliseret. Men både i Kultur- og Fritidsudvalget og i Musik- og Billedkunstudvalget oplever vi, at der ofte må siges nej til noget, som måske kunne sætte en anden dagsorden.

Mit ønske er derfor flere frie midler og forsigtighed med at opbygge nye institutioner, som skal gøre det samme år efter år. Får vi f.eks. nok for de penge, som bruges på Filmfestivalen?

Til det sidste jeg vil tale lidt om, lokaleudlån.

Stod det til Venstre, og Dansk Folkeparti, er det nok meget begrænset, hvem der kan låne lokaler i kommunens bygninger. Venstre og Dansk Folkeparti forsøger igen og igen at lave særregler for mennesker, der tænker anderledes end dem selv.

Hitzb-ut-Tahrir, denne kedelige organisation, hvis synspunkter vi i SF tager dyb afstand fra, bliver jo i en uendelighed eksponeret i medierne af kulturborgmester Martin Geertsen og flere af hans partifæller. Jeg har egentlig overvejet, om de får betaling for at give Hitzb-ut-Tahrir så megen gratis omtale.

Senest kunne man i dag i Politiken og ellers den 16. august læse i metroXpress, at venstrefløjen i Borgerrepræsentationen opfører sig himmelråbende naivt, når de ikke vil være med til at stoppe så ekstremt yderliggående mennesker.

Jeg må endnu en gang minde om, at vi taler om en lovlig forening, hvis forhold er undersøgt af rigsadvokaten, der ikke har fundet grundlag for at forbyde den. Har Venstre så mange kvababelser i den anledning, skal de da ikke skyde skylden på venstrefløjen, men henvende sig til statsministeren og bede om at regeringen ændrer loven.

Indtil det sker, vil Venstres idelige reklame for Hitzb-ut-Tahrir alene skaffe foreningen flere tilhængere. Hvem kan undre sig over, at unge muslimer, som med god grund føler sig generet af den nuværende regering i det meste af, hvad denne gør, at de tænker, aha, når de partier, som på så mange måder generer og diskriminerer os og er så meget efter Hitzb-ut-Tahrir, - så må der være noget godt ved denne forening.

Ja, Martin Geertsen, der er jo mange måder at føre valgkamp på, og det vil vi nok desværre se mere af. Men denne sag er en rigtig dårlig sag for jer.

Ellers forventer jeg mig en hel del af budget 2006, så derfor så vil jeg som altid slutte med et Søren Kierkegaard citat: "Af alle glæder er forventningens glæde den største".

Bjarne Fey (F): 59 minutter og 51 sekunder. Jeg skal nok få brugt tiden, det her bliver en gang greatest hits for 3½ års virke herinde i salen og andre steder på Rådhuset.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 22. august 2005

Jeg vil tale om 2 områder, Kultur & Fritid og om uddannelse. Jeg skal prøve at gøre det hurtigt, fordi det er lidt opremsning det hele.

Inden for Kultur & Fritid ser SF det som en af de helt store udfordringer at få løftet den byrde, vi har på vores skuldre, at få løftet den store renoveringsplan på idrætsområderne. Vi skal have løftet for en 5-årig periode, og vi skal også gerne have fået afsat de midler til rammeløft derefter. Det er 55 mio. kr., der skal bruges efterfølgende, når det hele er renoveret for ca. 440 mio. kr.

Det skal der arbejdes hårdt på, og jeg har også hørt samtlige partier stort set herinde sige, det vil man gerne, derfor ville det undre mig meget, hvis man ikke finder en løsning, så det ser vi rimeligt fortrøstningsfuldt på. Det er det ene ben.

Det andet ben, man gerne skulle have udviklet, det er stadig at udvikle vores faciliteter, det er ikke nok at få renoveret tingene, det er også at få udviklet dem.

Vi har lige fået en spændende rapport, hvori der er mange rigtig spændende initiativer i, og det er jo ikke alting, der kan blive til noget, men nogle enkelte vil jeg da godt pege på, som jeg synes, man skulle arbejde intensivt på.

Selvfølger er det alle de nye byområder og alle de, skal vi sige forsømte byområder, som ikke har idrætsfaciliteter den dag i dag. Det er åbenlyst, og det bør man tænke ind strategisk, ligesom man tænker biblioteker, så skole- og idrætsfaciliteter og lignende anlæg i Ørestaden, Havnestaden, og hvor ellers det kan være.

Men den lille og lidt geniale ting, man burde arbejde på, det er det, vi kalder BKO eller bevægelsesklare områder, eller det kan også være noget helt, helt andet, I må kalde det, hvad I vil, men at have fostret en ide om at lave en 20 km lang løbeløkke igennem Københavns by for 1,2 mio. kr. er genial i al sin simpelhed.

At lave flere løbeløkker langs havnen, hvor skatere, cykelfolk, kondiløbere kunne få lov til at få udfordringer, hvor der kan være ribber undervejs, hvor der er hoppebunker og lign., det burde man kunne gøre ganske, ganske billigt.

Sidst, men ikke mindst omkring de nye ting, kunne det også være, man lavede en lang strategi, der går på, at alle vores grusbaner inden for fodbold blev omdannet til kunstgræsbaner. Dermed ville vi forøge vores banekapacitet med mere end 10 pct. uden at skulle inddrage ny jord.

Lige nu har vi et meget, meget vellykket, skal vi sige eksperiment, meget, meget vellykkede kunstgræsbaner ude i Sundbyerne, som bliver brugt året rundt af organiserede og uorganiserede. Det burde vi være så visionære at gøre, tænk jer en forøgelse af banekapacitet med 10 pct. uden ny jord. Det er den største organiserede idrætsgren uden konkurrence overhovedet fra nogen andre.

En lille ting her er måske KI's gæld, det vi har fået oplyst, er det en lille gæld på 8 mio. kr., bør man i denne nye struktureringsfase få slettet, så har vi allerede brugt lidt over 1 mia., men det er selvfølgelig skåret over nogle år, så det går nok det hele.

Det andet lille emne, vi har, det er folkeoplysningen. Vi har en udviklingspulje, der blev skåret bort og erstattet af noget andet for et par år siden eller et år siden af det, jeg kaldet tvangspuljen, der er modsat udvikling. Der hvor man tvinger folk til at lave det, man godt kunne tænke sig, de gjorde. Det er fuldstændig det modsatte af at sætte foreningerne i inspiration, ambitioner foran døren og sige, hvad vil I, hvad kunne I tænke jer, hvordan kunne I tænke jer et udforme byens rum med aktiviteter.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

Vi skal have vores kreativitetspulje, vores iværksætterpulje tilbage til idrætten, ellers så forsumper den i konservatisme og selvtilfredshed. Udviklingspuljen kan også godt bruges til strategiske satsninger, men hvis det kun er det, så er det for tyndt og for fattigt.

Her tænker jeg selvfølgelig på initiativer i sårbare bymiljøer som nordvestkvarteret, Indre Nørrebro etc., hvor der ikke er tradition for foreningsliv eller rum til det.

Vi skal også kigge på vores lokaletilskud, lokaletilskudspuljen til private lejemål, det er hele det kulturelle felt, som er i stærk klemme her. Det gælder kulturelle foreninger, det er musikøveforeninger, men det er også idrætsforeningers klublokaler, der er under pres her.

Endelig vil jeg pege på en sidste ting omkring folkeoplysningen, det er, at vi måske skulle arbejde på en fastfrysning af aktivitetstilskud for børn og unge. Lige nu er det sådan, at desto flere børn og unge, vi får motiveret til at gå til idræt, desto færre penge tilfalder foreningen pr. ung. Det er en fast pulje, der bliver divideret op i antal udøvere, og det siger sig selv, desto dygtigere foreninger får medlemmer ind, desto mindre får de pr. hoved. Samlet set kan det godt være, de får nogle flere penge.

Måske skulle man lave en form for demografiafhængig tilskudsmodel på folkeoplysningsområdet. Det kræver måske lidt teknik, men det har vi i hvert fald mange kloge hoveder, der kan finde ud af, hvordan man gør det.

Kulturhuse, jeg tror ikke, jeg vil sige noget der, jeg vil bare sige til Jens Kjær Christensen: Do-do, vi er med på den vogn.

Børnekultur do-do, vi er også med på den vogn. Det er klart, det skal være lige så naturligt for børn at gå til drama, gå til musik, billedkunst, computeranimation, dans som at gå til fodbold og til håndbold. Det kan lige så godt tage udgangspunkt i der, hvor vi har nogle af de kreative miljøer. Det kan være kulturhusene, det kan også være biblioteker, det kan også være skolerne. Det er ikke det afgørende for os, hvilke fysiske rammer der er, det vigtigste for os er at få skabt nogle børnekulturelle miljøer rundt omkring decentralt rundt omkring i byen.

En lille overset perle, det er ungdommen. Vi har et ungdomshus, vi har måske 2, det andet taler vi ikke så meget om, det er udliciteret eller borteksproprieret, eller hvad kalder man det, men de er der stadig væk, fred være med dem indtil videre.

Men så er der Kraftværket. I bund og grund er det lidt ærgerligt, at vi ikke har langt flere ungdomshuse a la Kraftværket, et ungdomshus, hvor der er forbudt for pædagoger at være, hvor man har nogle voksne, der kan være med til at styre nogle af tingene eller holde ting i kort snor, men hvor det grundlæggende er unge, der tager ansvar for at drive huset, hvor det er unge, der selv udfolder deres kulturelle foreningsmæssige kreativitet. Det er lidt ærgerligt, vi kun har et enkelt sted i Valby. Det burde mindst være delt op mere regionalt måske igen på Østerbro, på Amager, måske i Vanløse, jeg ved ikke, det burde man satse på.

Nu kan folk godt høre, vi er i gang med en ønskeseddel, det er greatest hits, som jeg sagde, det er opsamlings det hele, og vi kan jo altid skrælle fra, og det gør vi jo også, når det kommer til budgetforhandlingerne.

Slut, prut, finale med KFU-delen.

Vi går over til uddannelse, og tiden går ikke hurtigt nok, 52 minutter og 17 sekunder. Jeg tror ikke, jeg lever helt op til, at jeg bliver heroppe en time, men det går nok også.

Der står her med smuk skrift, jeg har selv skrevet det, ”alle har ret til en god folkeskole”. Den københavnske folkeskole er generelt set langt bedre end sit rygte, vi har masser af engagerede lærere, en hel del af vores folkeskoler klarer sig godt i forhold til internationale test.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

Vi har også fået sat en del skoler flot i stand, ligesom vi har fået bygget nye skoler. Problemer er, at der er alt for stor spredning på kvaliteten af de enkelte skoler. Meget skyldes, at kommunen i rigtig mange år har holdt igen med de nødvendige investeringer på området, men også at den politiske linje har været upræcis.

SF ønsker ikke at løbe fra, at vi har et medansvar for det, i kraft af at vi er med i budgetaftalen. Ikke fordi vi ikke har sat folkeskolen på dagsordenen, for det har vi, men også fordi vi må acceptere, at det økonomiske råderum i kommunen ikke altid har været til stede, skattestop eller ej.

SF går i år til valg på, at folkeskolen er vores topprioritet, og vi mener, at folkeskolen har 2 store udfordringer i de kommende år. Det er den store sociale ulighed og den faglige ulighed blandt skolerne, og den skal brydes. Den anden er integrationen.

Lad os starte med den sociale og faglige ulighed, der er blandt skolerne. Undersøgelserne viser, at den sociale ulighed er steget i København. Det betyder, at skoler, der er hjemmehørende i områder med store sociale problemer, har været endnu mere udsatte igennem de seneste år. I nogle tilfælde betyder det også, at fagniveauet ikke er godt nok, det er ganske enkelt uacceptabelt. Det bliver nødvendigt i samarbejde med skolerne at udarbejde helt specifikke udviklingsplaner og tilføre de nødvendige ressourcer til disse skoler.

Der er 31 pct. tosprogede i de københavnske folkeskoler. Dette er ikke et problem, snarere tværtimod kunne det jo være en berigelse, men det er et problem, at fordelingen af tosprogede børn er så skæv, som det er tilfældet i København, også fordi mange af de tosprogede børn er resourcesvage børn eller kommer fra hjem, der er resourcesvage.

Det betyder, at der også er rigtig mange tosprogede børn, der ikke får mulighed for at gå i skole med danske børn og vice versa. Det er først og fremmest dårligt for integrationen, og i nogle tilfælde giver det også en social slagside.

SF har ikke været alene, men vi vil godt sige, vi har været med i førertrøjen med hensyn til at skabe en model for en bedre fordeling af tosprogede under hensyntagen til det frie skolevalg. Denne model kaldes københavnermodellen, men fungerer kun i nogle områder af København. Det er ikke godt nok, det er et fælles ansvar for alle københavnske folkeskoler at løfte integrationen. Selvfølgelig skal skolerne have de nødvendige ressourcer til at løfte denne opgave, det har de ikke i dag.

Man kan gribe denne udfordring an på 3 niveauer. Vi kan kalde den basale eller banale, det kan vi sådan set også sige her, det basale niveau skal være i orden. Den københavnske skole bærer tydeligt præg af de dårlige tider i 1990'erne. Der bliver knoklet på de enkelte skoler for at få tingene til at hænge sammen, mange steder ser det fornuftigt ud, men der er brug for et løft.

Vi vil godt pege på klassikerne inden for dette område. Det er selvfølgelig renoveringen af skolerne både indvendigt og udvendigt. Der er stadig væk mange skoler, hvor toiletforholdene er uacceptable. Vi har helt konkret et eksempel, og det kan være til, ja, jo vi tager sgu en Amager skole, Amager Fælled, en skole, der mistede sin boldbane for nogle år siden på grund af Ørestaden. Den dag i dag har de ikke nogen udenomsarealer, de har, det vil sige en mildest talt faldefærdig asfalteret skolegård, hvor de skal dyrke deres idræt i eller lege.

Der er en god grund til, at man kan sige, der er folk, der vælger den skole fra, den ser ikke tiltrækkende ud. Og sådan er der desværre også flere skoler, der har det.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 22. august 2005

Vi bliver nødt til også at prioritere renoveringen højere op, men også prioritere renoveringen i forhold til de skoler, som man må kalde de sårbare skoler, skoler, som har store sociale problemer og udfordringer, må længere op i køen. Det er ikke kun et kapacitetsspørgsmål, der skal bestemmes, hvornår investeringer skal sættes i værk.

Undervisningsmidlerne skal også op at køre, det har alle andre også sagt, det kan vi også sige en gang til. Efteruddannelsen, og jeg er helt sikker på, at Per Bregengaard vil i detaljer gå ned i, hvilke typer efteruddannelsesinitiativer der skal iværksættes, det vil jeg spare jer for. Ledelsen på skolerne skal selvfølgelig styrkes.

Men det vi egentlig synes, som måske er det nye, eller det er ikke det nye, alle ved det måske godt, men det som vi prøver at lægge vægt på, det er 2 andre forhold omkring folkeskolen.

Det ene er det, vi kalder det sunde læringsmiljø. Vi bliver simpelt hen nødt til i vores skolepolitik at tilvejebringe de ressourcer og de rammer for at sikre et ordentligt læringsmiljø. Her tror vi, der er 4 faktorer, der er afgørende for at kunne skabe et ordentligt læringsmiljø på de enkelte skoler, det er tryghed og kammeratskab, det er sundhed, det er engagement, og det er ambitioner. Vi tror på, at det er de 4, det kan også være, der er flere, men i hvert fald 4, der er afgørende for, om vi har en skole, der evner at løfte den udfordring, det er at lave mønsterbrydning og sørge for integration.

Trygheden og kammeratskabet. Ja, for SF er det helt afgørende, at forældrene kan være trygge ved at sende børn i skole og tryghed i den henseende kan være mange ting. Det kan selvfølgelig være sikre skoleveje, så børn trygt kan komme i skole med og uden far og mor, men tryghed også i en skole, hvor vi hele tiden er opmærksomme på mobberi og måske i mere ekstreme tilfælde for trusler og vold.

Mange steder arbejder man systematisk med en politik for mobberi og har konfliktmæglingscentre. Vi skal være sikre på, at det findes på alle skoler.

Vi skal også være med til at sørge for, at der på de enkelte skoler bliver gjort noget ud af, at børnene er gode kammerater. Vi skal gøre forældrene trygge ved, at de børn, de har at lege med i skolen, bliver deres gode venner. Vi ved ude fra Hellig Kors Skole, det er et af deres nøglepunkter, deres magnetskoleindsats.

Det er også et af de initiativer, de slår på, når de skal sælge Hellig Kors over for det, de kalder etnisk danske forældre, tryghed og kammeratskab.

Den anden er sundhed. Med sundhed mener vi det helt bogstaveligt. Der er alt for mange børn, der ikke får et sundt måltid mad om dagen, og det på trods af, at der er rigtig mange folkeskoler, hvor der er mulighed for at købe sig et sundt måltid mad, et såkaldt økologisk måltid mad faktisk.

Det er åbenlyst ikke tilstrækkeligt, vi bliver nødt til at arbejde på, at der bliver mad, gratis mad til alle de børn, der har behov for at få noget ordentlig mad hver eneste dag, mætte børn lærer bedre, mætte børn er glade børn.

Det vil koste, og det vil koste klejner, det gør ikke noget, for det er børnene, vi skal satse på, det er der, det hele starter, desto før desto bedre.

Vi vil også gerne have, at eleverne bevæger sig meget mere, end de gør nu. Her det rigtig vigtigt, at vores skolegårde og udenomsfaciliteter er tip top, så de kan inspirere til leg, til at dyrke idræt, blot giver børnene, eleverne lyst til at bevæge sig også gerne efter skoletid, åbne skolegårde, hvor man inspirerer lokalområdets børn til at benytte sig af faciliteterne.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 22. august 2005

SF vil have sat tempoet op med hensyn til at istandsætte vores skolegårde, SF vil have større ambitioner med skolegårdene, mere ambition, mere krop, mere liv, rigtig meget mere liv i folkeskolen.

Engagement. I SF tror vi, at styrket samarbejde med folkeskolen og forældrene er helt nødvendigt, hvis den københavnske folkeskole skal styrkes. Vi mener, der er meget at lære for at bruge folkeskolen på Nørrebro, den model vil vi gerne udbrede til andre dele af København.

Men også en styrkelse af forældrebesøgene skal i højsædet. Og endelig vil vi gerne styrke elevrådene med reel beslutningskompetence og ressourcer. Vi ser gerne, at de får rigtig mange penge at rutte rundt med, om mange penge er 10, 20 eller 50.000 kr., det er lige meget, men at de får lov til at arbejde med demokrati og bevilge penge tage ansvar for det her.

Det sidste, det var ikke endeligt, for jeg manglede den sidste detalje, det er selvfølgelig lærerens tilgængelighed i det her miljø. Vi skal arbejde på, at lærerne til stadighed er tilgængelige for forældre, for børn, så børnene og forældrene mærker, at læreren er med hele vejen rundt, og det er de rigtig mange steder, det skal vi bare sørge for, at de hele tiden er med.

Ambitioner. Jeg siger det ikke tit i SF-kredse, de bryder sig ikke om ordet, men det gør faktisk ikke noget at have ambitioner. F.eks. gør det ikke noget at have ambitioner om magt, indflydelse, det har vi sådan set i SF, vi er bare lidt beskedne en gang imellem, vi bruger ikke ordet, men nu siger vi det.

Der er faktisk ikke noget galt i at have ambitioner med sin folkeskole, at have ambitioner om, at det boglige, det faglige niveau er i top. Der er ikke noget galt i at ville noget på sine børns vegne, på sin skoles vegne, på lærernes vegne, at ville noget med folkeskolen, hvis man har noget at have det i, og hvis man tager hensyn til, hvad det er for et råmateriale, man har med at gøre. At ville noget på sine børns vegne er helt o.k., at ville have et godt læringsmiljø er helt o.k.

Det frie skolevalg og sårbare skoler er en gevaldig farlig cocktail. Det betyder, at der i nogle bydele er en reel flugt væk fra enkelte skoler. Det er ikke sådan, at der er en flugt væk fra folkeskolen over i privatskolen, den har rykket sig 1,1 pct. de sidste 7 år, men det der sker det er, at der i enkelte bydele er en reel flugt. Det siger sig selv, det er fuldstændig uacceptabelt, og det kræver mere end almindelig godt lederskab, kompetente lærere, kompetente forældre på den enkelte skole for at vælge en sådan udfordring.

SF tror, at vi i fremtiden bliver nødt til at udarbejde helt individuelle og meget konkrete udviklingsplaner i samarbejde med disse skoler også gerne set ud fra et større perspektiv og samarbejde omkring byplan, boligpolitik og andre tiltag, arbejdsmarkedspolitik.

København har rigtig mange konkurrencedygtige skoler i forhold til privatskoler. Vi tror, vi kan få mange, mange flere, vi tror rent faktisk, vi kan få Danmarks bedste folkeskole hvert eneste sted. Det vi savner det er, at vi mangler blot at give alle skoler en fair mulighed for at deltage i konkurrencen med alle de andre.

Borgmester Martin Geertsen: Jeg synes nu ikke, Bjarne Fey var så frygtelig uambitiøs, bl.a. hørte vi ham sige, at han vil have noget mere krop, og det glæder jeg mig da personligt til at se resultatet af, hvad det kan føre med sig.

Økonomisk råderum, livskvalitet og international anerkendelse var nogle af de sådan temmelig vidtløftige termer, som overborgmesteren i torsdags strøede om sig med i sin karak-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 22. august 2005

teristik af København. Helt rigtigt er det da også, at landets hovedstad i udstrakt grad har nydt godt af de seneste års gode konjunkturer, som jo ikke mindst kan tilskrives en yderst regering.

Alligevel klinger overborgmesterens verbale iscenesættelse på mange måder noget hult. Tag nu f.eks. begrebet livskvalitet. Hverken i snæver eller i mere bred forstand er det næppe det første, der falder tusinder af skolebørn, deres forældre og lærere ind, når de skal leve med faldefærdige skolebygninger, forældede undervisningsmaterialer, bekymrende PISA-undersøgelser og skæve fordelinger af tosprogede.

Ligesom jeg er overbevist om, at livskvalitet heller ikke lige er det, der falder brugerne af vores lukningstruede idrætsanlæg eller øvrige nedslidte ejendomme ind.

For ikke at nævne de mange københavnere, der i hverdagen skal leve med bandekriminalitet, frygt og utryghed. Heller ikke her giver begrebet livskvalitet megen mening. For os i Venstre er det åbenlyst, at der skal gøres noget ved disse forhold, ikke halvhjertet, ikke fodslæbende, nej, der er i virkeligheden brug for at turde lederskabet.

Heller ikke det økonomiske råderum i overborgmesterens begrebsverden bør få lov at stå fuldstændig uimodsagt. For selv om København bestemt har nydt godt af højkonjunkturen, er der faktisk meget der halter. I international sammenhæng kan København langt fra måle sig med vækstraterne i nogle af de byer, vi skal og gerne vil konkurrere med. Det være sig Stockholm, Berlin eller Hamborg.

Men også i mere snæver økonomisk forstand, er der desværre tegn på stagnation. Ejendomsforeningen Danmark offentliggjorde for nylig en opgørelse over antallet af ledige erhvervslokaler. Det er almindeligt anerkendt, at der er en tæt sammenhæng mellem antallet af tomme erhvervslejemål på den ene side og erhvervsudvikling og økonomi på den anden.

Resultatet af Ejendomsforeningens undersøgelse var også, at antallet af ledige erhvervslokaler generelt er faldet fra 2004 til 2005, hvilket er en god målestok for fortsat opsving. Det bekymrende er bare, at denne tendens ikke gælder for Nordjylland, Bornholm og så København. Tværtimod har der i Københavns Kommune kunnet konstateres en lille stigning i antallet af tomme lokaler. Tilbageslag for it-industrien udgør en del af forklaringen på, at København nu sakker efter det øvrige land.

Hvad er så svaret på den udfordring? For mig er der ingen tvivl om, at det nu mere end nogen sinde er hamrende nødvendigt at fokusere intensivt på at udvikle København som en kreativ oplevelsesmetropol som en del af svaret på den udfordring.

Hvis den ambition skal indfris, handler det selvfølgelig meget om økonomi, men i lige så høj grad om indstilling. På mange måder er det nemlig ganske gratis at tage udfordringen op at navigere København ind i nye, kreative baner op. Og det handler i den grad ikke om at gøre byen mere spejderagtig, mere forudsigelig, mere uniformeret eller mere reguleret.

I Venstre vil vi snarest fremlægge vores udspil, "København som en kreativ oplevelsesby", til åben debat her i Borgerrepræsentationen. Udspillet bærer i den grad præg af, at vi skal give mere plads til civilsamfundet, til menneskers virkelyst, til det spontane og uforudsigelige, hvis vi skal gøre os nogen forhåbninger om at skabe et mere dynamisk København, der er attraktivt for nye borgere og investeringer.

Det handler om at turde slippe nogle tøjler, om at turde slippe kreativiteten løs.

Lad mig give et par eksempler på, hvordan vi helt uden merudgifter for kommunen kan tilgodese ønsket om en attraktiv by gennem afregulering af vigtige områder. Vi skal have skabt nogle frizoner for de kreative erhverv, hvor der er friere rammer i forhold til eksempel-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

vis bygningskrav og istandsættelse. Forbudet mod at kunstnere ikke må bo og arbejde i deres atelierer skal fjernes, og vi skal have fjernet hindringerne for, at København kan konkurrere på lige vilkår med andre byer, når det gælder filmoptagelser i byens rum.

Vi skal turde tillade flere udendørsarrangementer, og det skal gøres lettere for såvel enkeltpersoner som grupper at søge og opnå information om sådanne arrangementer.

Vi skal have opblødt den nuværende meget rigide og restriktive praksis i forbindelse med reklamer ved offentlige arrangementer, ligesom Borgerrepræsentationen naturligvis fortsat skal arbejde for at få fjernet lukkeloven hurtigst muligt.

Satsningen på kultur og idræt tager på ingen måde sigte på at kvæle borgerne med faciliteter til, hvordan de skal leve deres liv, herunder også deres fritidsliv. Tværtimod drejer det sig om at få skabt nogle tidssvarende, fleksible og med et smart ord multifunktionelle rammer, der giver borgerne muligheder for at agere på deres egne præmisser.

Jeg så i en avis forleden det nye socialdemokratiske kulturudspil karakteriseret som følger: "... tankegangen ligner til forveksling den kæmpecomputer i Douglas Adams romanserie, der i syv millioner år har grublet over svaret på livet, universet og alt muligt og når frem til, at det er: 42."

Det er sandt at sige ikke den vej, vi skal.

København bliver, som vi hørte om i mange taler i torsdags, tildelt ret så mange priser. En af de priser, der blev forbigået, det er titlen som "Årets Sportshovedstad 2006." Denne pris får vi bl.a. på grund af mulighederne for dyrke idræt i byens rum og vores gode infrastruktur.

Jeg er selvfølgelig stolt og glad for, at København har fået prisen. Men samtidig er det jo en lille smule symptomatisk, at vi får idrætsprisen for havnebade og skøjtebaner, for vores idrætsanlæg er generelt i en elendig forfatning.

I rapporten fra Københavns Ejendomme slås det fast, at der skal tilføres 445 mio. kr. over 5 år, samtidig med at vedligeholdelsesniveauet skal hæves til 50 mio.kr. årligt, hvis vi bare skal få de anlæg, vi har nu, op at køre.

Sidste år måtte vi opgive at åbne Bavnehøj Svømmebad, da manglende vedligehold havde nedslidt anlægget. Flere af anlæggene, f.eks. byens eneste skøjtehal kan lukke, hvad dag det skal være. Da man her for nylig satte tryk på rørene for nogle uger siden, fossede kølevæsken ud til alle sider, og vi måtte nødtørftigt reparere anlægget, så klubberne i skøjtehallen kan komme i gang med sæsonen. Men anlægget er så nedslidt, at det kan stå af i morgen.

I øjeblikket er det generelt set sådan, det er forvitringen og ikke politikerne, der bestemmer, hvornår anlæggene lukker. Det er ikke rimelige forhold for byens borgere og foreninger. Derfor er det helt afgørende og helt nødvendigt at få afsat de nødvendige midler til den fremlagte renoveringsplan i forbindelse med dette års budget.

Samtidig vil jeg godt pege på, at vi med udviklingen i byen som politikere i de kommende år skal åbne flere nye skoler. I den forbindelse vil der være god økonomi i at beslutte at få lavet rigtige haller, der kan bruges af foreningslivet uden for skoletid.

For blot 10 mio. kr. kan vi opgradere fra en gymnastiksal til en rigtig håndboldhal. De penge er rigtigt godt givet ud for at give de mange nye og gamle borgere mulighed for fritidsaktiviteter.

Derudover er det også vigtigt, at vi i udviklingen af byen også får tænkt nye kultur- og idrætsfaciliteter ind helt fra starten. København er i forhold til andre store byer i Danmark underforsynet med idrætsfaciliteter. Hvis ikke vi tænker os om under planlægningen af nye by-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

dele, gentager vi tidligere års fejl, hvor der ikke afses plads til disse faciliteter, der er alfa og omega, hvis vi skal give københavnernes den nødvendige og kreative helhed i hverdagen.

Jeg har, som andre også har været inde på, fundet placeringen til vores nye hovedbibliotek, Vandværksgrunden ved siden af Palads Teatret i centrum af byen. Der er lagt op til en arkitektonisk spændende udfordring, hvor bibliotekets 20.000 m² skal inddrage spillestedet Pumpehuset i et samlet bygningskompleks.

Det vil være første gang i nyere tid, at København bygger en ny større institution i centrum, og i København lægger vi naturligvis op til en arkitektkonkurrence, der er åben, men som samtidig sikrer, at vi får fat på nogle af de, om jeg så må sige, helt store navne.

Nu gælder det så om at komme i gang med arkitektkonkurrence og byggeri. Det vil være første gang, København bygger et decideret hovedbibliotek.

Jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, at det nye bibliotek kan blive et fyrtårn ikke blot for København, men som sådan for hele regionen. Med et stykke arkitektur, der rykker i bykernen, vil vi skabe en fremtidig platform for tusinder af københavnernes faglige og oplevelsesmæssige kreativitet.

Hvad angår finansieringen af vores københavnske hovedbibliotek, har vi desværre ikke tradition for direkte donationer, mindre kan imidlertid også gøre det. Personligt ser jeg gerne, at en del af finansieringen af et nyt hovedbibliotek bliver skabt i et offentligt-privat partnerskab.

Ergo, vi har fundet placeringen. Den åbne og demokratiske debat om bl.a. udformning er sat på skinner. Vi har pengene til arkitektkonkurrencen, og derfor stiller jeg mig også ganske uforstående overfor, hvorfor et flertal her i forsamlingen nøler. Der er ingen grund til at vente længere, lad os komme i gang.

Byens øvrige folkebiblioteker er igennem de senere år blevet bedre og bedre, og de bliver brugt af titusind vis af borgere hver evig eneste dag, men de kan selvfølgelig blive endnu bedre, også inden vi får bygget det nye hovedbibliotek.

Bygningerne ligger der, og bøger og andre materialer står klar på hylderne til at blive lånt ud. Men der er stort behov for en forøget åbningstid, og jeg vil arbejde for at øge åbningstiden med søndagsåbent på hovedbiblioteket og længere åbningstider også på biblioteker i andre bydele.

For mig er det også afgørende, at borgerne, københavnernes får hurtigere adgang til nye og efterspurgte bøger. I dag er ventetiden tit alt for lang. Jeg vil derfor også sætte indsats ind for, at vi afsætter de nødvendige midler til at sikre, at ventetiden på nye og efterspurgte bøger maksimalt er en måned.

På vores seneste møde i Kultur- og Fritidsudvalget drøftede vi et skitseforslag til et nyt bibliotek i Ørestad City, et nyt og spændende bibliotek, som vil kunne fungere som samlingspunkt for bydelen. Det vil kunne fungere som informationscentral om udviklingen og mulighederne i Ørestad til alle de mange interesserede fra ind- og udland, ligesom det naturligvis vil kunne servicere de tusindvis af københavnere, der allerede bor i Ørestad i dag.

Vi er også godt på vej med tiltrængte renoveringer af vore biblioteker. Nyeste skud på stammen er det nye flotte bibliotek og kulturhus i Vanløse, som åbner officielt den 23. september. Det bliver i sandhed en stor dag i Vanløse.

Men der er behov for at komme hele vejen rundt. Der skal også afsættes de nødvendige midler til indvendig vedligeholdelse og renovering af vores biblioteker rundt omkring i byen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 22. august 2005

Kultur- og Fritidsudvalget har netop besluttet at sende forvaltningens udkast til en kulturpolitisk redegørelse i høring. Redegørelsen er faktisk en ambitiøs plan for, hvordan København kan fastholde og udvikle sin rolle som danskernes hovedstad og international metropol på det kulturelle område.

Med den kulturpolitiske redegørelse lægges op til debat om grundlaget og sigtelinjerne for kulturen og kulturlivet i hovedstaden. Målet er selvfølgelig et velfungerende kulturliv, der kan tiltrække og fastholde kreativitet i København. Den kulturpolitiske redegørelse understreger, at kommunens kulturtilbud sammen med private og statslige institutioner danner en helhed i det københavnske kulturliv. Her spiller kommunen en væsentlig rolle som koordinator og som opdyrker af de kunstneriske vækstlag.

Hovedstadens identitet og vores image som kreativ metropol afhænger i høj grad af evnen til at sikre et rigt og varieret kulturudbud i København. Det derfor vigtigt, at vores kulturpolitik fortsætter med at aktivere, glæde og også udfordre både byens borgere og gæster. Vi skal fortsat give grobund for kreativiteten og fortsat sikre, at København både har lokale kulturtilbud og samtidig en professionalisme, der kan skabe de helt store oplevelser.

Som hovedstad har vi nogle muligheder, som andre danske byer kun kan drømme om. Kulturministeriets undersøgelse af danskernes kulturvaner, som blev offentliggjort i april måned, viser, at befolkningens sammensætning og koncentration i hovedstadsområdet skaber en vigtig kulturel drivkræft, og at borgerne i vores by har et højere forbrug af kultur end i resten af landet. Det gælder både inden for de rent kommercielle kulturaktiviteter, men også de aktiviteter, som kommunen yder tilskud til. Undersøgelsen fremhæver bl.a., at indbyggerne i hovedstaden og dens forstæder betydeligt oftere deltager i kulturelle aktiviteter inden for musikområdet, billedkunst og teaterområdet.

Jeg er derfor tilfreds med, at staten nu har udvalgt 5 regionale spillesteder mod tidligere 4 i kommunen. I budgettet for 2006 har vi fundet plads til den kommunale medfinansiering for alle stederne.

På teaterområdet er jeg glad for aftalen om de små storbyteatre, som sikrer tilskud til et bredt og varieret teaterbillede i København og rimelige økonomiske forhold for teatrene. De seneste publikumsundersøgelser på spillesteder og teatre viser, at der blandt publikum er en stor tilfredshed med stederne. Med indgåelse af nye kontrakter sikrer vi stederne et økonomisk grundlag for de næste års arbejde.

Med budgettet for 2006 sikrer vi endvidere tilskud til festivaler som Copenhagen International Film Festival, Festivalen for elektronisk musik "Public Service" og Copenhagen Jazz-Festival. Det er aktiviteter, der skaber international opmærksomhed og tiltrækker kreative kræfter til byen. Samtidig kan det give borgere og gæster appetit på byens kulturliv.

Men den opmærksomhed kommer ikke alene gennem events. Vi må også have det råmateriale, som skal til for at skabe den type arrangementer. Her spiller byens kulturhuse en vigtig rolle. Vi har indgået nye og målrettede kontrakter med kulturhusene og er på vej mod at skabe lokale kulturcentre flere steder i byen. Kulturhusene danner ikke alene rammerne for den lokale deltagelse i kulturlivet, de er også værksteder for kreative kræfter og frirum, hvor nye ideer kan opstå.

Med budgettet vil vi videreføre det arbejde, som kulturhusene i dag, det er nemlig rigtigt, Bjarne Fey, står for med en vægtning af både det lokale engagement og med udfoldelsesmu-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 22. august 2005

ligheder for borgerne, men som samtidig sikrer plads til professionelle kulturelle begivenheder af høj kvalitet.

Forsamlingen her har sikkert lagt mærke til H.C. Andersens fodspor rundt omkring i København. Med Golden Days er det lykkedes at gøre historiefortællingen interaktiv og nærværende, f.eks. ved at man gennem opkald med mobiltelefonen kan få en historisk skildring om det sted, man befinder sig. Golden Days' arbejde viser, at samarbejdet mellem ca. 60 københavnske kultur- og turistinstitutioner og en koordinering af museernes indsats kan skabe en skarp profilering af byen og dens helt unikke historie.

Vi er med til at give de københavnske museer et økonomisk grundlag for at udvikle og drive den digitale portal absalon.nu. Ligesom med borgerservice er ideen med absalon.nu, at borgerne ikke behøver bekymre sig om, hvilken offentlig institution, der ligger inde med det historiske materiale, men de kan henvende sig et sted.

Absalon.nu vil gøre den københavnske kulturarv tilgængelig for borgerne via et fælles søgeredskab på Internettet, så de har umiddelbar adgang til viden af høj kvalitet, både hvad angår faglighed og måden, den præsenteres på. Både Københavns Hovedbibliotek, Bymuseet og Stadsarkivet indgår i det samarbejde.

Men desværre går det spøgelse, der hedder manglende bygningsrenovering, også igen på kulturområdet. Eksempelvis er vedligeholdelsesgælden på kultur- og medborgerhusene opgjort til 28 mio. kr. Flere af kulturhusene mangler desuden mere tidssvarende faciliteter og har behov for midler til at forbedre informationen om kulturtilbuddene i husene.

Jeg vil gerne se København som et sted med flere storslåede oplevelser. Højprofilerede kulturbegivenheder kan medvirke til at øge den internationale bevågenhed omkring København.

Med en regional filmfond vil vi kunne fremme den danske filmproduktion i byen og tiltrække udenlandske filmproduktioner. Vi vil både kunne få vist København på alverdens filmklæder, men i lige så høj grad få flere kreative ressourcer til byen og styrke dynamikken og kulturudvekslingen i byens filmproduktion.

Og som noget af det sidste, men så absolut ikke mindste, er det min opfattelse, at vi skal fortsætte og også gerne forcere udbygningen af øvelokaler til vores mange spirende talenter på den rytmiske musikscene i København. Kultur- og Fritidsudvalget har en plan på bedding for udbygning af øvefaciliteter på Refshaleøen.

Endelig, som jeg var inde på i indledningen, ser jeg også gerne, at vi giver endnu bedre muligheder for at udnytte byens rum til kunstneriske og kulturelle aktiviteter. Det skal være lettere for de kulturelle ildsjæle at få godkendelser til udendørs aktiviteter i de åbne byrum, og vi kan øge opmærksomheden om billedkunsten, hvis vi afsatte midler til at kreere kulturelle manifestationer på udvalgte pladser.

Gennem det nuværende gode kultursamarbejde med Malmø og Berlin kan vi udveksle kulturelle oplevelser på tværs af landegrænser, og jeg ser gerne, at vi udvikler det til også at opbygge et lignende samarbejde med Paris.

Det gigantiske vedligeholdelseefterslæb i byens bygningsmasse bør vi eliminere betragteligt gennem nogle forstandige beslutninger om næste års budget. Bygningsforfaldet bør simpelt hen udgøre en af fællesnævnerne for mange af de overvejelser, der skal tages om budget 2006. Det nytter ganske simpelt hen ikke, at vi slår rekord i antal krydstogtskibe, der

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 22. august 2005

lægger til kaj ved Langelinie, hvis ikke hverdagens rammer er acceptable på idrætsanlæg, skoler, i kulturhuse og på plejehjem.

I den forbindelse ser jeg frem til, at vores nye Ejendomsenhed kan videreføre det gode arbejde, den er begyndt så godt på, bl.a. gennem nye modeller for offentlig og privat samarbejde.

Men det er også helt essentielt, at vi ikke hæmmer os selv og mulighederne for at gøre byen tillokkende for de mange mennesker, der i fremtiden skal udgøre Københavns økonomiske fundament, gennem tåbelige og gammeldags reguleringer. Vi skal turde investere i byens fritidsliv. Vi skal turde slippe kreativiteten løs.

Til medlemmerne af Kultur- og Fritidsudvalget vil jeg sige tak for et godt år, tak for et respektfuldt og til tider også morsomt samarbejde. Jeg håber, at det fortsætter, i hvert fald som minimum i det kommende lille halve års tid. Men også en speciel tak til Kultur- og Fritidsudvalget og forvaltningen for god, loyal, kyndig servicering af Kultur- og Fritidsudvalget.

Jesper Christensen (A): Som både overborgmester Lars Engberg og også politisk ordfører Jakob Hougaard har været inde på i deres taler og meget klart udtrykt givet udtryk for, så er noget af det, der ligger Socialdemokraterne allermest på sinde, at sikre at København uddannelsesmæssigt er i front, at vi har en folkeskole med meget høj faglig kvalitet, og at vi vinder kampen mod en etnisk og socialt opdelt by.

Det er også problemstillinger, jeg har hørt, at de fleste øvrige talere, der har været heroppe, kan samles om. Jeg vil godt kvittere for den vilje, budgetordførerne signalerer om at gøre noget ved problemerne, herunder også at arbejde for at, at der bliver sat penge af til det.

De ønsker, der for socialdemokraterne har højest prioritet på skoleområdet i de kommende budgetforhandlinger er opfølgning på PISA-undersøgelsen med styrkelse af faglighed og læsefærdigheder. Et brud med etnisk og socialt opdelt skoler, styrket ledelse, bedre undervisningsmidler, fokus på konfliktløsning og mobning, bedre arbejds- og undervisningsmiljø og meget gerne også færre aflyste timer.

Vi har høje forventninger til den Københavnske folkeskole, og det er forventninger, som jeg er helt sikker på, at de københavnske forældre deler med os. Som forældre har man først og fremmest det ønske, at ens barn lærer noget og forlader folkeskolen med muligheder og ikke med begrænsninger.

Det er vores pligt at skabe gode rammer, rammer, der giver skolerne mulighed for at opfylde disse forventninger. Det gøres selvfølgelig ikke kun gennem test og screeninger, en af de allervigtigste ressourcer, vi har, det er vores lærere på vores mange skoler.

De københavnske folkeskolelærere skal være veluddannede og engagerede. Men det er også afgørende, at lærerne har store forventninger til eleverne, ingen elev skal være opgivet fagligt sådan nærmest på forhånd.

At lærerne er engagerede og veluddannede er i høj grad også et ledelsesansvar. Skolelederne i København har et stort ansvar, og deres muligheder og rolle skal derfor styrkes. Vi har mange store forventninger til skolelederne og vil stille store krav til dem i forhold til deres ansvar om opfyldelsen af målet om, at eleverne har et højt fagligt niveau, når de forlader skolen.

Et fagligt højt niveau, der giver eleverne den vifte af muligheder, der er så afgørende, hvor ingen elev efterlades med en konstatering af, at de stort set ingen muligheder har.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 22. august 2005

Til spørgsmålet om Socialdemokraterne vil den sorte skole, vil jeg sige, det vil vi ikke, men for os er det ikke et enten eller. Faglighed er ikke i modstrid med kreativitet, selvstændighed og samarbejdsevne.

Tilliden til den københavnske folkeskole skal genoprettes, og det sker først og fremmest ved, at vi med sikkerhed i stemmen kan love de københavnske forældre, at når de overlader deres børn til den københavnske folkeskole, så får de en grunduddannelse af høj faglig kvalitet.

Derfor er vi også glade for, at vi fandt penge PISA-undersøgelsen og rent faktisk gennemførte den. I København skal vi turde undersøge kvaliteten, og vi skal åbent turde diskutere, hvad der er godt, og hvad der er skidt. Denne undersøgelse må følges op, der skal gøres en særlig indsats på de skoler, hvor der er behov for det.

Omvendt skal PISA-undersøgelsen ikke bruges til at hænge de enkelte skoler ud. København har, som det allerede er sagt, mange gode skoler, skoler, hvor eleverne opnår gode resultater og færdigheder. Disse skoler skal vi lære af. Vi skal bruge deres viden om, hvad det er, der skal til, for at den enkelte elev opnår de bedst mulige resultater.

Resultaterne af PISA-undersøgelsen skal bruges til at udjævne de faglige uligheder, vi ser mellem vores skoler og først og fremmest ved at løfte de svageste skoler.

Et ordentligt arbejds- og undervisningsmiljø er afgørende for lærer og elevers trivsel, og det er en forudsætning for at opnå et højt fagligt niveau. Ingen elev skal finde sig i at blive mobbet eller udsat for vold, og ingen lærer skal finde sig i at blive udsat for trusler eller være bange for at gå på arbejde. På disse områder er en særlig indsats nødvendig. Socialdemokraterne deler ambitionen om, at vi skal have Danmarks bedste folkeskole.

Antallet af unge, der ikke gennemfører eller påbegynder en ungdomsuddannelse er markant større i København end i resten af landet. Op mod 29 pct. af en ungdomsårgang, hvoraf 60 pct. er unge med anden etnisk baggrund, falder igennem disse uddannelser. Frafaldet fra ungdomsuddannelserne er det største enkeltproblem.

Årsagerne til dette er ikke enkle, og derfor er løsningerne heller ikke enkle, men vi må gøre det bedre. Alt for mange forlader folkeskolen uden de nødvendige sociale og faglige kompetencer. Unge der lades i stikken, og som ikke får del i de værdier, der er alment anerkendte. Manglende selvtillid, oplevelsen af at samfundet ikke har brug for dem, det har vi set, det fører til destruktiv adfærd.

Derfor skal vi give disse unge en ny chance, en anden chance end den, de har i dag, for at tage folkeskolens afgangsprøver og komme i gang med en ungdomsuddannelse. Et tilbud om daghøjskole eller et produktionsskoleforløb er godt for nogle, men ikke tilstrækkeligt. Derfor skal vi sætte kravene højt til samarbejdet mellem undervisning og en tæt, intensiveret og opfølgende vejledning.

Regeringen har søsat et program for en ny chance til alle, mest for dem der er fyldt 18 år. Her er tale om en satsning på at flytte unge fra uddannelse over i beskæftigelse. Det er for os at se godt, men ikke tilstrækkeligt. Vi ved at arbejdsmarkedet forandrer sig, og at arbejdsindholdet og arbejdsgivernes krav forandrer sig. Og hvis man ikke magter omstillingen, men savner indsigt og almen dannelse risikerer vi i højere grad at skabe et opdelt samfund. Så vi må have skoletilbud målrettet dem, der har brug for en ny chance

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 22. august 2005

Prognoser forudsiger også, at vi vil komme til at mangle arbejdskraft, og vi har brug for alle, der kan noget. I København har vi store grupper af unge, som står uden for det formelle uddannelsessystem, unge som vi har brug for og tror på.

Derfor skal vi nedbryde skellet mellem de formelle kompetencer opnået gennem det formelle uddannelsessystem og de kompetencer, der udvikles i det ikkeformelle læringsrum.

Livslang læring har været en vigtig søjle i skiftende undervisningsministres strategi, der har haft til formål at forbedre den faglige viden og de faglige kvalifikationer samt at øge borgernes bevidsthed og samfundsmæssige engagement. I den forbindelse er ikkeformel og uformel uddannelse af afgørende betydning for at sikre en højere grad af social integration, personlig udvikling og udøvelse af et aktivt medborgerskab.

Diskussionerne om metoder til anerkendelse af ikkeformel læring foregår over alt i Europa. Hvordan kan vi bruge og nyttiggøre alt det, som man lærer i foreningslivet, i klubberne, i fritidslivet? Denne debat har vi også brug for i København. Aktivt medborgerskab eller citizenship er et ord, vi ikke ofte hører i København. Vi bør arbejde hen imod, at udvikle metoder og overføre fælles europæiske principper for anerkendelse af uformel læring og personlige kompetencer,

Vi er glade for "Københavnmodellen for integration", og som flere har betonet, så er det en frivillig model, hvis succes i høj grad afhænger af samarbejdet med forældrene, lokalområdet og en række andre aktører.

Vi står 100 pct. bag denne model, som endnu ikke er iværksat i et sådant omfang, at man kan sige, den har vist sin effekt.

Vi vil gerne gå forrest i arbejdet for at sikre københavnske løsninger på Københavnske problemer, og vi mener, at dette er et område, der skal følges tæt, også for at se, om de tiltag, der er iværksat, er gode nok til at opnå den ønskede effekt.

Så mener jeg, der er grund til at slå fast, at en styrket folkeskole og en frivillig fordeling af eleverne ikke i alle tilfælde kan løse alle de problemer, vi ser i nogle byområder og bydele.

Der er brug for en overordnet og sammenhængende politik, der kan sikre, at nogle boligområder ikke for lov til at udvikle sig med katastrofal social og etnisk slagside, som efter nogle år er helt umulig at vende igen. I disse områder er der brug for en helt anden og langvarig indsats.

Skolen får skyld for meget, og det lyder ind i mellem næsten, som om folkeskolen bærer ansvaret for al dårlighed. Det er en urimelig kritik, skolen kan og skal ikke løfte denne store opgave alene, men i tæt samspil med de mange aktører i de unges liv og fritidsliv.

Den allervigtigste aktør er forældrene, børnene og de unge er forældrenes ansvar ikke skolens. Det skal vi sikre at forældrene er klar over og i stand til.

Kun få skoler arbejder så systematisk med forældreinddragelse som for eksempel Rådmandsgades Skole, og det er ikke godt nok. Gode erfaringer omkring forældreinddragelse skal høstes og bruges på andre skoler.

En særlig indsats for de elever, der ikke får den fornødne faglige opbakning hjemme, ser vi også gerne gennem udbygningen og øget systematisk brug af lektiecaféer.

Sidste år vedtog vi her i byen en international strategi for København, en strategi, som fremhæver København som en metropol i regionen, og som skal tiltrække investeringer og skabe arbejdspladser.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

København skal have en ledende rolle i regionen, og meget er allerede nået. Men på uddannelsesområdet kan vi sagtens speede op. Alt for få skoler og institutioner arbejder endnu med den internationale dimension, vi skal sætte gang i internationale udvekslinger, lærersamarbejde med andre byer om bedst practises.

Så vil jeg godt til sidst glæde mig over, at det er lykkedes i forberedelserne af U&U-budgettet for 2006 ved intern omstilling at finde penge til en udvidelse af ”Københavnermødelen for integration”, en styrket ledelse på skolerne samt udbygning af lektiecaféordningen. Dette er ikke uproblematisk, da pengene hertil skal findes ved besparelser på andre områder, men for os har det været vigtigt at finde penge til.

Så vil jeg også godt takke for samarbejdet i den forløbne periode, der har sikret økologisk skolemad, et nyt gymnasium i Ørestaden, genåbning af Gasværksvejens skole og et nyt KVUC midt i byen for blot at nævne nogle få, men væsentlige resultater.

Pia Allerslev (V): Når jeg skal se tilbage på de sidste 4 år, så er det med en blandet følelse. På den ene side er jeg stolt af alle de gode ting, Venstre har været med til at få gennemført, ny Vesterbro skole, en PISA-undersøgelse, genåbning af Gasværksvejens Skole, CASA-undersøgelsen, den øgede fokus på mobning osv. osv.

Men på den anden side så er jeg også meget bekymret samtidig. Det virker ikke, som om alle partier er lige ansvarlige og lige bevidste om, hvilket ting der skal og må gøres for at rette op på folkeskolen i København.

Vi er set flertal, der negligerer faget kristendom ved at tillade, at man ikke behøver at kalde faget ved dets rette navn og blot kan give det et andet indhold end det lovbestemte. Derfor har vi nu sammen med vores venner fra De Konservative og Dansk Folkeparti sendt en klage til statsamtet.

Vi afventer stadig deres svar, men håber selvfølgelig, de også kan se det fornuftige i, at en kommune som København overholder loven uanset en borgmesters personlige dagsorden eller ej.

Vi ser et flertal, der ikke ønsker at gribe fat om nældens rod og få taget hul på og undersøge mulighederne for en mere hensigtsmæssig fordeling af de tosprogede. I stedet for laver man nogle dyre hop på stedet, små lappeløsninger og stikker derved blå i øjnene på forældre, elever og lærere.

Et flertal, der ikke ønsker at sprogteste de tosprogede elever for at kunne give dem en ordentlig skolegang, hvor der er fokus på deres faglige problemer. Der bliver talt og lovet, hørte vi f.eks. her i Socialdemokraternes ordførers tale, der bliver ikke handlet, der bliver ikke gjort noget.

Vi ser et flertal, der ikke er visionært nok til at lade en gammel skole som Det Kongelige Opfostringshus få en mulighed for at vende tilbage til det oprindelige, at give en række børn, der gerne vil, men blot har brug for et ekstra pusterum og en et lille skub, give dem en ekstra chance.

Vi ser et flertal, der ikke ønsker at genindføre ordentlige arbejdsforhold for lærerne og de elever, der ønsker at lære noget i skolerne. Et flertal, der á flere omgange har stemt forslaget om code of conduct ned. Vi taler ikke om den sorte skole og lektor Blomme, vi taler om nogle klare retningslinjer for eleverne og nogle klare konsekvenser, hvis disse overtrædes. Det vil

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 22. august 2005

være med til at gøre hverdagen for de elever, der vil lære noget, lettere, og gøre hverdagen for de elever, der laver ballade i stedet for at lære noget, væsentligt sværere.

Vi ser et flertal, der for at presse de i forvejen meget pressede lærere, lader dem arbejde mere, uden at de får mere i løn, der ikke kan se, at den vigtigste råvare næstefter børnene er de københavnske folkeskolelærere, dem skal der passes på. De skal have de bedste muligheder for efteruddannelse og for bonusordninger, når det lykkes dem at skabe gode resultater med eleverne.

Vi ser et flertal, der ikke ønsker at bruge de nødvendige midler til at få genoprettet den jammerlige tilstand, de københavnske skoler i, der stadig lader lever sidde i gamle udslidte bygninger, dårlige borde og stole og med undervisningsmaterialer, der ikke er up to date eller bare slet ikke er der.

Vi ser et flertal, der ikke vil evaluere, ikke kanonisere, ikke synge morgensang og meget, meget andet. Vi ser et flertal, der har haft chancen for at ændre på tingene, men ikke har haft viljen og nu har så travlt med at vaske deres egne hænder og love, fordi det er valgkampår, at de glemmer, at det er de københavnske skolebørn, der har betalt og kommer til at betale prisen.

I Venstre vil vi meget gerne være med til at gøre noget for de københavnske skoler, lærere og elever. Derfor glædede vi os da også over, at flere af vores forslag blev positivt modtaget før sommerferien. Det glæder os også, at der var en god stemning under drøftelserne af punkterne på U&U-mødet, og at alle partier stort set tilkendegav, at man ville bringe det med til budgetforhandlingerne.

Jeg regner nu med og forventer, at man vil bruge disse forslag på en seriøs måde. Forvaltningen havde lavet nogle meget fine beregninger på Venstres forslag, som faktisk havde vist, at inden for et overkommeligt millionbeløb kunne man i år eller næste år få rettet op på en mængde problemer, og få sat fokus på det store arbejde, lærere og skoleledere gør i dag.

Jeg vil blot nu i parentes sige, at hvis det skulle vise sig, at budgetforhandlingerne ikke medfører, at Venstres forslag kommer med, så har vi tænkt os at genfremsætte alle de forslag, vi stillede, måske i en lettere ændret form, men I slipper ikke for dem, så tag dem seriøst, når budgetforhandlingerne for alvor går i gang og lad os få skabt noget ordentligt for folkeskoleleverne.

Efter PISA-undersøgelsen blev offentliggjort, har der heldigvis også været gjort en del tiltag fra forvaltningens side. Man er kommet med en række fornuftige forslag til løsninger og forbedringer. Desværre kom disse forslag ikke med i budgetforslaget fra U&U, men nåede kun til ønskelisten.

Derfor vil Venstre gerne sende det signal i dag, at vi vil arbejde meget hårdt for at få opfyldt de gode intentioner i PISA-pakken.

Men inden venstre fløjen m.fl. bliver alt for glade, så er jeg også nødt til at sige, at magnetskoleprojektet eller københavnermodellen, som det nu er blevet ændret til, navnet altså, for indholdet er fuldstændig det samme, det kan og vil vi simpelt hen ikke støtte. Det er spild af borgernes penge, vi får ikke ændret noget som helst, vi får blot givet en masse penge ud til nogle projekter, som utallige eksperter og forældre allerede har vendt fingeren ned overfor.

Vi får ikke forældre til at flytte deres børn på den måde, der må andre metoder på bordet.

Venstre har én gang foreslået at teste de tosprogede børn og flytte de elever, der har brug for det til klasser, hvor de får ekstra opmærksomhed og kan være på skoler, hvor der er en

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

bedre fordeling af tosprogede. Det projekt ønsker vi stadig at få undersøgt til bunds, og vi har ikke opgivet tanken om det.

Der er nu en enestående chance for at få rettet op på de seneste 20, 30, 40 års fejlagtige skolepolitik i København, få tiltrukket flere børn og forældre til de københavnske folkeskoler.

Det er på tide at stoppe med at vaske hænder, men i stedet tage arbejdshandskerne på og få gjort noget på problemerne, der er nok at tage fat på.

Venstre vil meget gerne gå forrest hele vejen. Tak for ordet.

Majbritt Mamsen (C): Indledningsvis vil jeg sige, at det har været et spændende år, hvor Konservative har været med i endnu et budgetforlig og ikke mindst omkring salget af KE, der nu gør, at vi kan få muligheder for at realisere nogle af alle de ønsker, vi har i København.

Men når det er sagt, har det også været endnu et år, hvor enkelte fagborgmestre har mere travlt med at skovle penge til eget ressortområde uden hensyntagen til andre hårdt tiltrængte områder. Det syntes jeg vil klæde disse borgmestre at gøre fremover.

Konservative ser frem til den nye måde at lægge budget på, hvor vi hermed får gennemsigtighed i, hvad pengene bliver brugt til. Jeg ser frem til, at dette vil sætte en stopper for den ødselhed, nogle borgmestre udviser på deres område.

Jeg håber, at vi med den nye forvaltningsstruktur har formået at skabe bedre sammenhæng for borgerne, således at de nu kun skal henvende sig til en forvaltning for at opnå den service, de har brug for.

Ligeledes er det glædeligt, at man samler børn og unge i en forvaltning. Trist er det dog, at det ser ud til, at handicappede børn igen-igen bliver kastebold mellem to forvaltninger. Dette vil jeg arbejde hårdt for ikke sker.

De Konservative har sammen med de andre borgerlige partier kæmpet for at få indført ordensregler i skolen, ordensregler lavet ude på den enkelte skole af den enkelte skole selv. Men desværre uden held, da visse partiers holdning er, at der skal tage mere hensyn til dem, der ikke kan finde ud af at indordne sig i vores folkeskoler end til dem, der kan finde ud af at indgå i fællesskabet. Det er trist, at den halvfjerdserpædagogik ikke er gået op for dem, at det preller af på børn og unge.

Så kære venstrefløj, vågn op til virkeligheden anno 2005, tag medansvar, stop den blødsødenhed over for denne gruppe børn og unge, således at alle børn og unge kan føle sig tryk i de københavnske skoler og institutioner.

Børn er vidt forskellige, der er enorme forskelle på børns indlæringssevne. Derfor er det bydende nødvendigt at indrette skolen på virkelighedens præmisser. Vi skal have gjort op med venstrefløjens, Socialdemokratiets og ikke mindst Ritt Bjerregaards lighedsmani og holdningen om, at "hvad ikke alle kan lære, skal ingen lære".

Undervisningen skal derfor tilrettelægges med udgangspunkt i den enkelte elevs faglige niveau og indlæringssevne, således at vores folkeskoler styrker den svage elev og udfordrer den stærke elev. Det kan derfor være nødvendigt at niveauinddele børnene i nogle af fagene, det er til gavn for både den svage og den stærke elev.

En afgørende forudsætning for en vellykket indlæringsproces er, at rammerne for undervisningen er optimale. Det være sig bygningsmæssigt, undervisningsmaterialer, arbejdsro, klassens sociale funktion og forældrenes indsats og opbakning.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

Vigtigt er det tillige, at give den enkelte skole frihed til at træffe beslutning om, hvordan den samlede lærerressource anvendes bedst. Mere konkret vil vi pege på følgende forhold:

Der skal sikres bedre indlæringsforhold gennem en mere effektiv indsats over for støjende og adfærdsvanskelige elever. Eleverne skal lære social adfærd, og der skal afsættes den fornødne tid til fortsat at lave en målrettet indsats til bekæmpelse af mobning.

Alle skoler og institutioner skal have en antimobningspolitik senest 2006, det er vi meget glade for, at den er blevet taget. Hvert barn, der udsættes for mobning skal møde en kompetent voksen. Der skal strammes op vedrørende overholdelse af skolens ordensregler som tidligere nævnt. Forældrene skal inddrages i et forpligtende samarbejde herom, og de skal gensidigt forpligtes i forhold til skole-hjem. Det er væsentligt, at forældrene støtter op om deres barns skolegang.

Med henblik på at undgå skoler med overvejende 2-sprogede elever bliver vi nødt til fremover at teste alle børn inden skolestart, således at 2-sprogs-ressourcerne bliver givet til de børn, der har det største behov for at få massiv træning i dansk.

På de skoler, hvor der i dag er mange tosprogede elever, skal der sættes ind med ekstra danskundervisning, tvungen lektiehjælp efter skole, undervisning af børn og forældre i samsfundsforståelse og dansk. Ligesom vi skal turde stille nogle krav til forældrene om, at deres børn er deres ansvar, dette gælder i øvrigt også danske forældre.

Vi skal have indført ved lov, at det er tvingende nødvendigt, at man kan dansk, når man lever i Danmark. Ved at det bliver gjort til lov, har pædagoger, lærer, socialrådgivere m.fl. ansvaret for at indberette, hvis de ikke på et forståeligt dansk kan kommunikere med børnenes forældre. Således kan vi sikre, at tosprogede forældre kan følge med i deres børns hverdag i Danmark. Det mener vi er yderst vigtigt. Ved at bede dem om igen at deltage på dansk kursus for voksne, hvis behovet er der for yderligere dansk kundskaber.

Kære venner vi har nydanskere, som har levet i Danmark i 30 år, som endnu ikke kan 2 ord på dansk, det er ikke acceptabelt. Derfor skal de tilbage på skolebænken.

Vi vil sætte ind med oplysninger og information i massevis til vores tosprogede medborgere. Vi mener, at der allerede skal startes, når sundhedsplejerskerne kommer i hjemmene, altså det første hjemmebesøg af sundhedsplejersken, i daginstitutioner, i paragraf 4A-ordningerne m.v.

Vi vil ikke bruge penge på modersmålsundervisning, da vi mener, det er en forældreopgave at sørge for, at børnene kan det sprog, som deres forældre er opvokset med.

Men til gengæld vil vi meget gerne bruge de samme penge, om ikke flere, på at sikre, at alle tosprogede børn kan dansk på et så højt niveau, at de er i stand til at tage en videregående uddannelse, når de forlader folkeskolen.

Vi skal have gjort op med den blødsødenhed, vi altid møder vores tosprogede børn med i vores folkeskoler og i vores institutioner. Vi skal stille nogle klare krav og mål op for dem, ligesom vi skal gøre det forståeligt for deres forældre, at vi ikke accepterer den form for opførsel, som nogle grupper af tosprogede lægger for dagen i vores folkeskoler og institutioner.

Vi vil ganske enkelt slå hårdt ned over for disse børn, som er stærk uregerlige, voldelige og truende. Vi vil ikke acceptere den truende adfærd, som skaber utryghed og angst hos andre elever, lærere og ledelse på skolerne. Vi vil gå så langt som til at trække deres forældre i offentlige ydelser, hvis ikke de lever op til deres forældreansvar og styrer disse uregerlige unge.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 22. august 2005

Styrkelse af lektiecafeerne, således at alle børn, der gentagne gange ikke har lavet lektier, bliver bedt om af deres lærer at gå i lektiecafeen efter skole. Dette skal ikke ses som en straf, men som en hjælp til at få lavet lektier, således at de børn ikke halter bagud i forhold til klassekammeraterne og evt. bliver fastholdt i en negativ social arv. Det synes vi er meget ærgerligt.

Der skal gennem ændring i overenskomsten med Københavns Lærerforening åbnes mulighed for, at man på den enkelte skole kan disponere mere fleksibelt over lærernes tid til undervisning henholdsvis forberedelse. Vi kender ikke nogen andre beskæftigelsesgrupper, der skal tælle timer, som lærerne i dag skal, det er da en uholdbar måde at arbejde på.

Konservative hilser socialrådgiverne velkommen på de enkelte skoler med henblik på så tidligt som muligt at kunne gribe ind over for sociale problemer både i klasserne og i børnenes familier. Dette vil også styrke samarbejdet mellem skolen, de sociale myndigheder og politiet (SSP-samarbejdet).

Der skal endvidere ske en styrkelse af samarbejdet mellem skolerne og de lokale idræts- og fritidsorganisationer, civilsamfundet i øvrigt og med erhvervslivet.

Konservative er glade for, at vi var medvirkende til at sikre i sidste års budget, at omvendt integration på Nørrebro fik penge. Det er jo netop sådanne projekter, som vi skal støtte op om. De har haft stor succes med at gå ud og tale forældre til forældre og oplyse om alle de positive sider i vores folkeskoler også på Nørrebro.

Derfor vil Konservative fortsat kæmpe for, at dette projekt kan forblive.

Vore børns skoleveje skal være trygge at færdes på. Derfor er det også glædeligt, at vi i både Uddannelses- og Ungdomsudvalget og Bygge- og Teknikudvalget har sat ekstra fokus på, at vores børns skoleveje er så sikre som overhovedet muligt. Jeg personligt kunne godt ønske mig fartbegrænsninger på max. 30 km samt indsnævring og skoleskiltning.

Der hvor der er lyssignal og større veje skal der være nedtælling fra grønt til rødt lys.

Idrætsfolkeskole er en mærkesag for De Konservative. Derfor er det også glædeligt, at vi i budget 2005 fik skrevet det ind i aftalen. En idrætsskole á la Skt. Annæ musikskole skulle undersøges. Trist er det så efterfølgende at se, at visse partier løber fra deres ansvar og direkte modarbejder denne aftale.

Her vil jeg blot spørge forsamlingen, om det er til at misforstå, at en folkeskole á la Skt. Annæ er en folkeskole, hvor der er fokus på idræt i stedet for på musik, og ikke som både uddannelses- og ungdomsforvaltningen og visse politikere prøver at få det til at se ud som, at det er et magnetskoleprojekt, eller et projekt hvor alle skoler kan få en idrætslinje. Københavns Lærerforening har endda udtalt sig om, at pengene til en sådan skole, skulle komme alle skoler til gode. Det er jo ikke et tag selv bord inden for skole og idræt, vi har foreslået.

Har vi virkelig udtrykt os så uklart i budgetforligsteksten, så det forstås således, at vi har åbnet op for dette her tag selv bord. Tænk en gang, De Konservative synes, det er klokkeklart, i og med at der står, at en idrætsskole á la Skt. Annæ og ikke en idrætslinje som Skt. Annæs musikafdeling, hvor man kan tilmelde sig om eftermiddagen, ligesom visse skoler har i dag under Skt. Annæ.

Men om det skal være for breddeidrættens eller eliten skal selvfølgelig diskuteres. Personligt så jeg gerne, at det var for bredden i de mindre klasser, dvs. at børn kan få lov til at stifte bekendtskab med flere forskellige idrætsgrene, og at det så kunne blive et spor til elite i udskolingen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

Men vi indgår selvfølgelig gerne i en dialog herom. Det var dette svar, vi havde forventet at få belyst ved at sende det i høring, om det skulle være bredde og elite eller kun én eliteskole, og ikke om det skulle være på 7 skoler eller magnetskoler eller en idrætslinje ligesom musikafdelingen.

Det står selvfølgelig enhver skole frit for at lave sådan en idrætslinje, det vil jeg da til enhver tid bakke 110 pct. op om, men dette har intet med idrætsskolen á la Skt. Annæ at gøre.

Det står også Socialdemokratiet og SF frit for at foreslå fodboldskoler, som i øvrigt er et godt forslag, som jeg kun kan bakke op om, men det skal ikke være et enten Skt. Annæ eller fodboldskoler, det skal være et både og.

Vi ønsker også en langsigtet vedligeholdelsesplan for vores nedslidte idrætsanlæg. Herudover vil vi arbejde for privat partnerskab i forbindelse med nye idrætsfaciliteter, ikke mindst det store flotte projekt som Stadion håndbolds frivillige ledere og trænere har brugt flere år på. Det vil vi kæmpe for bliver en realitet med private partnerskabs-modellen, samt at styrke idrætsforeninger, og ikke mindst at styrke samarbejdet mellem idrætsforeninger og folkeskoler.

Konservative vil fortsat kæmpe for de handicappede, ikke mindst de handicappede børn og unge. Konservative vil være garant for at sikre, at aflastning til handicappede børn og unge er til rådighed, når behovet opstår og ikke som i dag, hvor man bliver skrevet op på en venteliste.

Det er ganske uacceptabelt, når de forældre til handicappede børn beder om at få aflastning til deres barn, så er det, fordi det er bydende nødvendigt, så er det, fordi man ikke magter det, og det er, fordi man gerne vil beholde sit barn i hjemmet.

Kære venner, jeg beder virkelig om, at vi i budgetforhandlingerne kigger på denne gruppe børn og forældre.

Tak for ordet.

Louise Frevert (O): Dansk Folkepartis budgetordfører har i torsdags udmærket redegjort for vores holdning til det fremlagte budgetforslag og nogle af de vilkår og ønsker, vi har til budgettet for 2006.

Jeg vil derfor først og fremmest koncentrere mig om det forslag, der ligger fra Uddannelses- og Ungdomsudvalget og senere komme ind på DF's visioner for fremtidens København.

Folkeskolen har sikret generationer af danskere en basal og god uddannelse, og den er samtidig en af de vigtigste kulturbærende institutioner i det danske samfund. Det er folkeskolen, der har sikret lighed mellem høj og lav, mellem rig og fattig.

Desværre har de seneste års misrøgt af de københavnske folkeskoler kastet institutionen ud i en historisk tillidskrise med den konsekvens, at ressourcestærke og veluddannede forældre vælger folkeskolen fra. Børn er Danmarks vigtigste råstof, det er børnene, der skal sikre velfærd for de kommende generationer.

Derfor er det vigtigere end nogensinde at få vendt skuden i hovedstadens folkeskoler. Disciplinen skal genoprettes, og lærernes sygefravær forebygges gennem bedre arbejdsforhold samt respekt for deres arbejde blandt elever og forældre.

Folkeskolelærerne skal efteruddannes, så de kan bruge it i undervisningen. Det er vigtigt, at alle elever bliver rustet til at kunne tackle it-udfordringer, især over for de elever, der

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 22. august 2005

kommer fra hjem, hvor computeren ikke er et naturligt redskab, har folkeskolen en pligt til at hjælpe lige netop den gruppe.

Den københavnske folkeskole skal være mere udadvendt. Hvis man skal tiltrække elever, er det vigtigt, at den lokale folkeskole har en klar profil, der tiltaler forældrene i området at søge lige netop til den skole.

Det kan bl.a. ske, ved at skolen gør sig synlig i lokalmiljøet med udstillinger af elevernes aktiviteter på lokale biblioteker, besøg på lokale virksomheder og institutioner. Folkeskolen skal være en integreret del af lokalmiljøet.

Lad det være sagt med det samme, der er ikke megen nytænkning og omstilling i dette forslag. Jeg savner forslag, der tager højde for de store problemer og behov for omstillinger, der er nødvendige.

København har fået gennemført en lokal PISA-undersøgelse, der – for at sige det mildt – viser, at en stor del af de københavnske elever har et katastrofalt lavt fagligt niveau, og at det i særlig grad er tosprogede elever, der falder ind under denne kategori.

Det er desværre et billede, der er generelt for den danske folkeskole. Men det fritager ikke de københavnske skoler, de københavnske lærere og os som politikere for ansvaret for, at vi har et nærmest pinligt lavt fagligt niveau i de københavnske skoler, når vi bl.a. bruger den københavnske PISA-undersøgelse som målestok.

Vi har alle set og læst borgmester Per Bregengaards mange skrivelser, hvor han prøver at overbevise alle om, at det ikke er så galt igen, når man tager hensyn til elevernes sociale baggrund, og at det som nævnt ikke er værre i København end i andre dele af landet.

Så nu er jeg ikke klar over, om det er et forsøg på at berolige bekymrede københavnske forældre, eller om det er for at prøve at bortforklare det ansvar, som også specielt borgmester Per Bregengaard har for denne fatale udvikling i København.

For det er et stort ansvar, vi har påtaget os over for de unge mennesker, som skal videre i deres uddannelsesforløb og som sagt lige ud ikke har nogen muligheder for at gennemføre en almindelig ungdomsuddannelse, idet de har fundamentale videnskæssige mangler, viden, som de skulle have opnået gennem 9 års skolegang i en københavnsk folkeskole.

Hvad gør borgmesteren og det flertal, han har i udvalget, de diskuterer og diskuterer, og de sender forslag til høring, forslag, hvor der spørges, om skolerne har lyst til at indføre test.

Mens denne diskussion pågår, er der heldigvis kloge kræfter blandt landspolitikerne, der har en anderledes handlekraftig måde at gribe tingene an på. Det vedtages simpelt hen, at alle elever i dette land snarest skal testes ved standardiserede test og altså også dermed eleverne i København.

Det billede, der er af de københavnske elever bekræftes af en undersøgelse, der er lavet om afgangskarakterer for alle skoler i Danmark, der har elever i afgangsklasser.

Igen tager de såkaldte politisk korrekte politikere afstand fra denne undersøgelse, men der kommer ingen forslag til, hvordan vi kan give eleverne et bedre fundament for deres fortsatte uddannelse.

Jo, der er de sædvanlige udsagn, nemlig flere penge til folkeskolerne, til trods for at der ikke kan påvises en statistisk sammenhæng mellem kommunernes udgifter pr. elev i folkeskolen og forskelle i resultaterne ved 9. klasses eksamen.

I stedet kan påvises en sammenhæng mellem forældrenes uddannelsesniveau, antallet af tosprogede elever, samt at der har været et socialdemokratisk styre i København i 103 år.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 22. august 2005

Og til oplysning for Jacob Hougaard og andre socialdemokrater, så siger undersøgelsen ganske vist lidt forenklet, at jo længere, der har været socialdemokratisk styre, jo dårligere klarer eleverne sig. Det er jo tankevækkende og burde være et væsentligt argument for et systemskifte i København.

Konklusionen i den nævnte undersøgelse er derfor, at kvaliteten bestemmes af, hvorledes pengene bliver brugt i skolesystemet, ikke hvor mange penge der bliver brugt.

Så lad os bruge pengene rigtigt. Hvad er så rigtigt?

Efter min opfattelse skal vi bruge flere penge til undervisningsmidler. Lad os bruge flere penge til at renovere og forny faglokaler, så elever og lærere får lokaler, hvor de kan bruge nye undervisningsmetoder og nye undervisningsmidler og lad os koncentrere midlerne til de tosprogede, som virkelig har behov for støtte og ekstra undervisning, lektiecafeer og i det hele taget støtte, så de bliver rustet til at kunne tage en nødvendig ungdomsuddannelse.

Lad os ikke bruge millioner af kroner på modersmålsundervisning, en undervisning, som mange mener fastholder tosprogede i en dårlig forståelse af dansk tale og læsning. Lad os gennemføre test ved skolebegyndelsen og gerne inden, så vi får et helt klart billede af den enkeltes standpunkt og behov for støtte. Der kan spares rigtig, rigtig mange penge på sigt ved disse to tiltag.

Vi kan også vælge at sprede de tosprogede på skolerne i København, så vi ikke får skoler med så overvældende majoritet af tosprogede elever, at forældre fravælger disse skoler. Det gælder såvel danske forældre som ressourcestærke forældre til tosprogede børn.

Jeg ved godt, at vi her har aftalt en særlig københavnsk ordning, sidste år hed den magnetskolekonceptet, og i år hedder den den københavnske model for integration.

Jeg har i Uddannelses- og Ungdomsudvalget tilsluttet mig, at vi forsøger et eller andet for at sprede de tosprogede elever. Der var og er vel fortsat et flertal i udvalget for en frivillig ordning, og jeg valgte som nævnt at gå med for i det mindste at finde en ordning for spredning af de tosprogede.

Men jeg må også erkende, at det endnu ikke er lykkedes at få et klart og gennemskueligt forslag til, hvad de 5 mio. kr., der er foreslået afsat i 2006, skal bruges til.

Man kan jo frygte, at det vil blive noget ganske andet, end hvad eksempelvis min intention var og stadigvæk er, nemlig at eleverne ikke skal være små eksperimenter, men skal gå i en skole for at lære noget. De 5 mio. kr. skal ikke bruges til magnetskoler bare med et andet navn.

Jeg afventer spændt, hvor mange tosprogede forældre fra Nørrebro, der vælger at sende deres børn til en såkaldt magnetskole på Østerbro, og hvor mange danske forældre på Nørrebro, der vælger at sende deres børn til en skole på Nørrebro, der fortsat vil have en meget stor andel af tosprogede.

Jeg kan have mine bange anelser, og min fortsatte støtte til den københavnske model for integration afhænger af dette og ikke mindst af, at forvaltningen snart kommer med et forslag, der klart godtgør, at der kommer den ønskede uddynding af tosprogede elever på skoler med massiv overvægt af tosprogede elever.

Jeg kan stort set tilslutte mig de øvrige forslag, der er til intern omstilling, men er mere end almindelig forbeholden over for forslagene til besparelser.

Det er fortsat en stor gåde for mig, hvordan et flertal, også omfattet af de konservative kan være med til at opretholde den reduktion i elevernes undervisningstid, der blev vedtaget

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 22. august 2005

sidste år ved at nedsætte antallet af skoledage, når vi samtidig får undersøgelser, der viser et generelt behov for at højne det faglige niveau. Men der er måske ingen sammenhæng mellem antallet af undervisningstimer og elevernes udbytte af undervisningen. Det spørgsmål kan man jo stå og lade vifte i vinden.

Hvis der ikke er en sådan sammenhæng, hvor kan vi da spare mange penge ved kun lige at give timer svarende til folkeskolens absolutte minimum.

Jeg har i alle årene været modstander af, år efter år, at spare på prisfremskrivningen. Så kald dog en spade for en spade og sig, at der foreslås en rammebesparelse for skoler og institutioner, og sig, at I må altså klare jer for mindre bevillinger, for der skal bruges penge til andre formål, nogle vi ikke selv er herre over, men også penge, som vi vælger skal bruges til andet, f.eks. spredning af tosprogede elever.

Der er mange andre punkter, jeg kan gå ind i, men da jeg forventer, at vi selvfølgelig bliver indbudt til forhandlinger om det kommende budget, vil jeg vente med yderligere bemærkninger.

Men jeg ser frem til konstruktive og åbne forhandlinger især inden for skolen og det dertil knyttede fritidsområde, hvis jeg har læst alle de positive udmeldinger om forbedringer for børn og unge rigtigt, specielt fra Socialdemokraternes side.

Jeg vil gerne vende tilbage til PISA-undersøgelserne.

Jeg synes det er uansvarligt, ja, nærmest på grænsen til det hykleriske, at flertallet bag de sidste års budgetaftaler, og som jeg kan forstå muligvis også forventer at udgøre grundlaget for det kommende års forlig, ikke har afsat en krone til alle de foranstaltninger, der skal gennemføres med hensyn til lærernes efteruddannelse, forældresamtaler og meget mere.

Jeg bliver i tvivl, vil man byde op til dans eller bare sidde over og overlade til andre at fylde dansegulvet. For jeg er ganske overbevist om, at et flertal i Folketinget vil fastsætte og igangsætte initiativer, hvis kommunerne og her også Københavns kommune ikke selv tager initiativer til forbedring af elevernes faglighed.

Som sagt, Dansk Folkeparti er indstillet på åbent at drøfte og være med til at lave omprioriteringer til de PISA-forslag, der allerede er fremlagt og optaget på ønskelisten. Kundskaber skal være i højsædet, vores kulturarv skal beskyttes og kristendomskundskab må ikke erstattes af religion.

I et misforstået forsøg på tolerance over for elever med anden etnisk baggrund end dansk, har der blandt mange skolefolk i København bredt sig en opfattelse af, at undervisning i kristendom skal erstattes af undervisning i religion, altså en ligestilling af religionerne.

I Dansk Folkeparti vil vi bremse denne udvikling og fastholde, at Danmark er et kristent land. Netop for indvandrerelever er det afgørende at stifte bekendtskab med den religion, der udgør fundamentet for det danske og europæiske demokrati simpelt hen for integrationens skyld.

Københavnske skoler skal sandelig også have en sundhedspolitik. De gamle romere talte om en sund sjæl i et sundt legeme, dette gælder ligeså meget i København, som det gjaldt i det gamle Rom. Alt for mange børn har en kondition som en 70-årig og magter ikke engang en kort løbetur. Dårlig kondition er ikke alene skadeligt for helbredet, den skader også evnen til indlæring og koncentration og dermed muligheden for at opnå de livsnødvendige erhvervs-kompetencer i en globaliseret verden samt et meningsfuldt liv.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 22. august 2005

Derfor vil Dansk Folkeparti have indført obligatorisk bevægelsestid i byens skoler, så de unge tvinges til at røre sig. Bevægelsestid vil være startskuddet til et bedre liv og tjene som inspiration til at melde sig ind i en sportsklub.

Forbruget af hash er steget voldsomt de senere år, alt for få unge har kendskab til de alvorlige konsekvenser, et stort forbrug af hash kan få for dem selv. Der skal gøre en stor indsats i skolerne for at fortælle eleverne, at hash fjerner deres evne til at lære og i visse tilfælde fører til psykoser.

Eksterne personer som tidligere hashmisbrugere og misbrugskonsulenter skal involveres i størst muligt omfang.

Hash er en regulær trussel mod den københavnske ungdom.

I maj 2003 indgik venstrefløjspartierne inklusive De Radikale en plan om udbygning af vuggestuer og børnehaver samt udbygning af skolerne, som jeg har nogle kommentarer til. Der blev afsat en masse penge til det, vel op imod 2,5 mia. kr., og i løbet af kort tid blev der bygget mange daginstitutioner, for mange hævder flere nu.

Det er muligt, jeg ved det ikke, og når jeg ikke ved det nøjagtigt, så skyldes det, at kredsen omkring denne aftale, den såkaldte børneplan, optræder som en lukket loge. Jeg har forstået, at der er jævnlige møder i kredsen, og jeg har oplevet i uddannelses- og ungdomsforvaltningen, som jo er et besluttende politisk fast udvalg, ikke kan behandle sager om skolebyggerier, fordi det ikke er behandlet i børneplangruppen. Det er uhørt og helt i strid med den forfatning, vi har her i København. Det er den ene ting.

Det andet er, at kun denne kreds får oplysninger om den samlede plan, og hvor langt vi er nået med udbygningen, og om det er nødvendigt fortsat at bygge, eller hvordan det går med de forskellige private børnepasningsmuligheder. Det synes jeg også er uhørt.

Vi her i denne sal får alene fremlagt de enkelte projekter og kan være med til at bevilge pengene til dette projekt og med en bemærkning om, at det er et led i børneplanen.

Men jeg har hørt Mogens Lønborg sige: ”vi er ved at forbygge os”, men jeg ved ikke, nu er Mogens Lønborg her ikke, om Mogens Lønborg har fået svar. Jeg har i hvert fald ikke. Det er ikke en anstændig måde at føre politik på. Derfor skal der et andet flertal til at styre København sikkert i havn.

Jeg kan se af borgmester Bo Asmus Kjeldgaards udmeldinger, at vi nu har pladsgaranti. Samtidig er der forældre, der siger, at de ikke kan få plads, og andre steder er der tomme pladser. Det hænger simpelt hen ikke sammen det her.

Vi kan håbe på – måske forvente – at vi politikere og borgerne i København snart får den fulde og hele oplysning om børneplanen, og om, hvad der forestår i det kommende og i de kommende år. Det vil Dansk Folkeparti gøre en indsats for.

Når man så skal gøre København mere børnevenlig, er trafikspørgsmål en vigtig sag. Trafikken skal ikke være et enten-eller, men et både og. København er en af de få hovedstæder i Europa, hvor en meget stor del af transporten foretages på cykler, og den udvikling skal fortsat fremmes, da cyklen er et både sundt og miljøvenligt transportmiddel.

Det betyder, at hullede cykelstier skal udbedres, og at det skal undersøges, hvorvidt cykelstierne kan udbygges på de mest trafikerede steder som eksempelvis Nørrebrogade.

Hetzen mod de afgiftsplagede bilister må og skal stoppe. Parkeringspladser skal udbygges, og trafikken på de mest belastede knudepunkter aflastes. Parkeringsskiltningen i København skal kulegraves, så al skiltning bliver præcis og umisforståelig. Når bilisterne skal betale

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

for at parkere i hovedstaden, må bilisterne også kunne kræve samme høje service, som man kræver, når man erhverver ethvert andet produkt.

Det bør overvejes, om der eventuelt på privat initiativ kan opføres parkeringshuse i København til aflastning af den allerede tilstedeværende manglende mængde parkeringspladser.

Endelig skal det sikres, at den kollektive trafik er et reelt alternativ til bilisterne og ikke bare et vedhæng. Skader på gader, cykelstier, og fortove skal udbedres til gavn for både bilister, cyklister og fodgængere. Specielt er det problematisk for ældre medborgere, at de snubler over de mange huller i fortovene. En udbedring vil formentligt kunne tjene sig ind i form af sparede udgifter til ortopædkirurgiske afdelinger.

Trafikken skal ledes uden om centrum gennem en havnetunnel, og kun biler, som har ærinde i centrum, skal være her. For Dansk Folkeparti er det afgørende, at københavnere har ægte valgfrihed mellem at være fodgængere, cyklister eller bilister, vi søger helhedsløsninger.

København skal også have mere metro. En af de vigtigste måder at stoppe tilsandingen af trafikken i Indre By på er ved at få flere mennesker over i kollektiv trafik, en metrocityring er et vigtigt redskab hertil.

Miljøet skal nyde fremme, og hvis den tunge trafik fortsat skal bruge byen, skal der monteres partikelfiltre på lastbiler.

Men København må ikke udvikle sig til en velhaverghetto for de få, der kan betale den svimlende sum for en ejerbolig i hovedstaden. Hvis det fortsat skal sikres, at mennesker med beskedne indkomster som f.eks. politifolk, sygeplejersker, lærere, kassedamer og hjemmehjælpere skal kunne bo i nærheden af deres arbejde, skal der opføres flere boliger, som er til at betale for husstandsindkomster under 800.000 kroner.

København har ikke brug for flere boliger til udlandsdanskere, men reelle boliger til almindelige mennesker, ellers risikerer vi i længden at sætte væksten i hovedstaden fuldstændig over styr.

København skal være en international metropol, der skal kunne måle sig med andre europæiske storbyer. Hotelkapaciteten i hovedstaden er i de seneste år udbygget markant, det skal udnyttes til at trække endnu flere turister til vores dejlige by. Målet er, at de nye turister vælger København som hovedmål for deres ferie. Samtidig skal København i større omfang end hidtil bruges til internationale konferencer og messer.

Dansk arkitektur, kunsthåndværk og design har i løbet af de seneste år oplevet en kraftig opblomstring. København skal med på vognen, hovedstaden skal være Nordens designcenter. Der skal findes egnede lokaliteter helst uden for brokvartererne som en del af ”Projekt København – hel by”.

Befolkningen i København er begejstrede for at gå i teatret og se musicals. Talentmassen er stor, og opmærksomheden omkring denne folkelige kunstart er i højsædet. København har behov for sin egen musicalskole, hvor talentmassen kan blive formet, så København kan måle sig med musikmekkaet i London. Det kunne være spændende at høre, hvad borgmester Martin Geertsen havde at sige til det fabelagtigt gode forslag.

Dansk kultur skal udbredes på alle niveauer, København er en dansk by, og dansk kultur skal være bærende for hovedstaden. Dette udelukker ikke det internationale, men at kende sine egne rødder er det eneste forsvarlige fundament at tage imod det fremmede på. København er mere end noget andet sted i landet udfordret af de kulturer, som indvandrere gennem de

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 22. august 2005

sidste årtier har bragt med sig. Derfor er det vigtigt, at dansk kultur udbredes gennem såvel folkeskoler og uddannelsesinstitutioner som socialcentre og arbejdspladser.

Alle indvandrere skal desuden have mulighed for at stifte bekendtskab med den danske kultur og dens grundlag gennem informationsmateriale som for eksempel pjecer og brochurer. Integrationen står og falder med forståelsen af og respekten for dansk kultur.

Hovedstaden skal have idræt i verdensklasse. Børn og unge skal lære, at der findes sunde værdier i leg, bevægelse og idræt i stedet for at hænge på gadehjørner eller blive ofre for gadebander. Det kræver en aktiv idrætspolitik. Skolerne skal danne grundlaget herfor ved at gøre bevægelse og leg til en central del af skolernes undervisning.

Kommunen skal støtte idrætsforeninger mest muligt og gennem opsøgende indsats over for svage grupper påvirke disse til at dyrke idræt. København skal også internationalt være kendt som en by, der kan levere idræt i topklasse. I den forbindelse vil Dansk Folkeparti se positivt på en dansk ansøgning om at lade København være vært for de Olympiske Lege i 2024.

Dannelsen af parallelsamfund skal forebygges. Lukkede muslimske parallelsamfund og utilgængelige ghettoer med andre normer og regler end de danske er blevet en sørgelig realitet i dele af hovedstaden. Mjølnerparken, Tingbjerg og Nørrebro er eksempler på ghettoer, der er ved at lukke sig inde i en formørket kultur, hvor begreber som ære og skam er blevet en del af hverdagen. Kvindeundertrykkelse og religiøs fanatisme er i højsædet.

I erkendelse af, at alt starter med børnene, vil Dansk Folkeparti gennem spredning af indvandrerelever og øget disciplin i folkeskolen søge at forebygge de ressourcestærke familiers flugt fra folkeskolen til privatskoler. Der skal således være en maksimumskvote for antallet af elever med udenlandsk baggrund på alle skoler.

For at få offentlige ydelser som dagpenge og kontanthjælp er man forpligtet til at stå til rådighed for arbejdsmarkedet, det skal også gælde indvandrerkvinder. I dag ses der i alt for høj grad igennem fingre med, at indvandrerkvinder på kontanthjælp reelt ikke står til rådighed for arbejdsmarkedet.

Kommunens sagsbehandlere skal skride ind langt tidligere med aktivering, også over for indvandrerkvinderne, for de skal ud af deres hjem og ind på arbejdsmarkedet, hvor de kan møde danske kvinder og opleve hvilke frie forhold, danske kvinder generelt lever under.

De unge indvandrere skal forstå, at en kriminel løbebane ikke er vejen til succes, derfor skal der slås hårdt ned på kriminalitet. Vi mener, at bandekriminaliteten er blevet et indvandrerproblem, og derfor ønsker DF rockerloven anvendt på indvandrerbanderne.

Der skal være tilstrækkeligt med ressourcer til politiet, og Dansk Folkeparti vil have fundet en løsning på, hvordan vi forhindrer dannelsen af nye ghettoer og bekæmper problemerne effektivt i de eksisterende områder. Ghettoer er basis for banderne, derfor skal også den forebyggende indsats koncentreret her.

De ældre borgere er en mærkesag for Dansk Folkeparti, det skal ikke være nogen hemmelighed. Men plejen af de ældre gør det ikke alene. Det er også en mærkesag, at vi giver de ældre så megen livskvalitet, at de slet ikke når dertil, hvor der er behov for pleje. Det skal være et reelt valg for den ældre, om vedkommende vil blive i egen bolig eller hellere vil bruge sit otium på, ja, så skal vi spidse ører, for nu bliver der lanceret et helt nyt initiativ, nemlig, nær nær nær, gode alderdomshjem, som vil være en pendant til det, som er de gammeldags alderdomshjem for ældre. Forkortet vil det så være aldershjem. Dansk Folkeparti vil nemlig indfø-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

re de gammeldags alderdomshjem for ældre, der ikke er sløje nok til at komme på plejehjem, men som på den anden side heller ikke helt magter eller har lyst til at bo alene.

Det gode aldershjem skal enten tilbydes på individuel basis eller som ollekoller, hvor de ældre kan tage sig lidt af hinanden og nyde den fordel, at de kan opsøge et fællesskab lige i nærheden, når de har brug for det.

Det gode aldershjem er en genial mellemting mellem eget hjem og plejehjem. På plejehjemmene skal det sikres, at personalet er gearret til at tage sig af de ældre på en professionel og forsvarlig måde. Samtidig skal den ældre stilles langt mere frit i sit valg af hjælp.

Vi skal væk fra den ødelæggende og bureaukratiske tankegang, der dikterer den enkelte ældre at vælge pakker, der på forhånd er tilrettelagt i alle ender og kanter. Vi skal væk fra overadministration og umyndiggørelse af de ældre og i stedet indføre ægte valgfrihed ikke blot på papiret.

Det vil være en investering, der hurtigt tjener sig ind i form af sparede udgifter til medicinske afdelinger og plejehjem.

Endelig er det helt afgørende, at der sættes flere midler af til genoptræning af patienter i alle aldre. Genoptræning efter ulykke eller efter sygdom er dels forudsætningen for et værdigt liv, dels betingelsen for en tilbagevenden til arbejdsmarkedet.

Også her kan det menneskelige hensyn kombineres med kravene til costbenefit, det vil i længden tjene sig selv ind.

Hjemmeplejen er Københavns smertensbarn. Der er alt for stor udskiftning i hjemmeplejens personale bl.a. på grund af stressende arbejdsforhold. Minuttyranniet i hjemmeplejen skal udraderes, der skal være tid til for hjemmehjælperne ikke alene at løse de påkrævede opgaver hos de ældre, men også tage en sludder med dem og i det hele taget give dem den nærhed, som de har behov for, og som de så sandelig også fortjener. Hjemmeplejen skal omstruktureres, så den ældre i størst muligt omfang følges af én hjemmehjælper.

En specifik hjemmehjælper skal have den overordnede kontakt til den ældre, som så også ved, at vedkommende kan gå til denne hjemmehjælp med sine spørgsmål.

Se det her det er jo så nogle af de tiltag, som Dansk Folkeparti godt kunne tænke sig, og vi er jo også godt klar over, at nogle af dem koster penge. Men det er jeg sikker på, at man under budgetforhandlingerne vil se velvilligt på, fordi vi alle sammen kan være enige om, at det er jo trods alt til Københavns bedste.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så skal jeg lige bede om ro på første række. Man taler lidt for højt.

Borgmester **Per Bregengaard**: Det mest nye i Louise Freverts tale, det var vel det med de gode aldershjem. Det eneste, jeg bare spørger mig om, hvor adskiller sig de sig egentlig fra vores ældreboliger. Men det vil jeg ikke gå i dybden med.

Overborgmester Lars Engbergs budgettale på folkeskoleområdet fortjener faktisk ros, og jeg er derfor lidt ked af, at han ikke er til stede her i salen ... (*Afbrydelse*: Vi skal nok sige det til ham). Det er godt, den ligger også på skrift.

Fordi den budgettale var på dette område redelig, nuanceret og fokuseret. Folkeskolen skal have et løft, og Enhedslisten kan skrive under på afsnittet, også selv om der er en enkelt

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

skønhedsfejl. Vi er med i den brede politiske alliance på området, han efterlyser, hvis det er programmet. Og vi vil gerne bidrage til at konkretisere det med følgende:

Vi er enige med overborgmesteren i, at et væsentligt omdrejningspunkt for folkeskolens udvikling er at gøre lærerne endnu dygtigere gennem en endnu højere prioritering af efteruddannelsen. Dygtige lærere betyder også mere ambitiøse lærere, således at hver enkelt elev hver dag får lejlighed til at stille sig på tærne. Den sammenkædning synes jeg faktisk er vigtig, den er der nogen, der glemmer.

Målet er både en generel dygtiggørelse af lærerne og uddannelse af lærere med bestemte funktioner i forhold til særlige elevgrupper og i vejledning af kolleger. Indsatsen drejer sig her især om, og der vil jeg så indfri Bjarne Feys forventninger, idet jeg nok ville uddybe de her ting.

Fortsat uddannelse af læsevejledere, indsatsen blev påbegyndt i forrige skole år. Indsatsen inden for læsning øges med særlig fokus på læsning over hele skoleforløbet og ved inddragelse af læseteknikker i kurser i naturfag og matematik, herunder evaluering af elevernes udbytte af undervisningen, læsning og fag hænger selvfølgelig sammen.

Det andet er fortsat uddannelse af AKT-vejledere, dvs. dem der har en særlig ekspertise i forhold til børn med adfærds-, kontakt- og trivselsproblemer og i konfliktløsning. Hensigten er, at skoler som helhed såvel som den enkelte lærer skal blive dygtigere til at løse AKT-problemer og konflikter, hvilket er fremmende for et godt og roligt undervisningsmiljø.

Her ville det også være af uvurderlig betydning, hvis vi indførte gratis skolemad, så alle elever blev mætte og fik god energi til den forsatte skoledag. SF har også rejst denne problemstilling.

Men uddannelse af lærere inden for de her felter tror jeg nytter meget mere end endeløse straffe.

Endvidere skal der en fortsat uddannelse af lærere i dansk som andetsprog og kulturmøde. Indsatsen skal både ske i forhold til lokale eksperter inden for området og også være en bred indsats i forhold den almindeligere lærer.

Der skal ske uddannelse med fokus på kernefaglighed i fagene dansk, matematik og naturfag, herunder også i fagenes dannelsesmæssige og kulturelle aspekter.

Der skal ske uddannelse i skole-hjem-samarbejde og evaluering med henblik på at skabe en bedre dialog med en højere grad af fokus på elevernes læring, herunder sprog, brug af evalueringsværktøjer og forældreinddragelse.

Efteruddannelserne skal tilrettelægges på en måde, så skolerne får mulighed for at identificere best practice, som det hedder og etablere nogle stærke faglige miljøer i skolen og på tværs af skolerne i netværk og via studiekredse. Lærerne kan undervise hinanden med fokus på at udvikle generelle anerkendte læringsmiljøer.

Jeg tror, at forældrene er en undervurderet ressource i elevernes læring, og Jesper Christensen var inde på noget af det samme. De kan meget mere end bistå skolen i at skælde ud og sige, tag dig nu sammen. Uanset hvem de er, kan de støtte, stimulere og opmuntre deres barn.

Vi skal styrke forældrenes inddragelse i skolens arbejde. At løfte dette kræver mere end efteruddannelse, det kræver også øget tid til skole- og hjemssamarbejde og evaluering, således at der i højere grad gives mulighed for at imødekomme både forældrenes og skolernes behov for mødet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

I den forstærkede indsats indgår en forventning om, at lærere og børnehavneklasseledere i højere grad får mulighed for at indkalde forældrene, når der er behov, og desuden hjemmebesøg. I dag er det normalt, at der afsættes ca. 40 min. pr. barn pr. år til skole-hjem-samtaler. Fremover bør der afsættes minimum 1 time pr. barn i gennemsnit til det her individuelle skole-hjem-samarbejde. Hertil kommer behovet for hjemmebesøg svarende til en dækning på ca. 25 pct. af hjemmene.

Jeg har meget for nylig modtaget en mail, som illustrer et lille hjørne af behovet. Der er en mor, der skriver, ”min søn er startet i 0. klasse. Det slog mig allerede første dag under inspektørens introduktion, hvor han kaldte hvert barn op til et goddag og velkommen, at der var mange børn, der ikke var til stede.

Senere har jeg jo kunnet se, at børnene langsomt kommer dumpende. Det er svært som 6-årig at starte nyt, og nemmere bliver det jo ikke af at komme helt skævt ind, hvor de andre allerede en uge efter har hilst på hinanden og fundet ud af den almindelige rytme.

Det slog mig også, at der var sammenhæng mellem de børn, der kommer dumpende, og de forældre, der ikke var mødt op til det for-forældremøde, som var afholdt i maj.”

Vi skal give skolerne rum til hurtigt og konsekvent at følge op, når forældrene ikke kommer til forældremøder, og når børnene ikke møder i skole, ikke mindst når det er deres første skoledag. Vi skal have et intenst samarbejde med socialrådgiverne om det her såvel som andre problemstillinger.

Enhedslisten er enig med overborgmesteren i, at evalueringen af undervisningen skal styrkes. Bedre evaluering må ses i nøje sammenhæng med efteruddannelsesaktiviteterne. Evalueringen drejer sig om den enkelte lærers arbejde i forhold til den enkelte elev og hjemmet, i forhold til lærerteamet og til skolen som helhed.

Gennem dette udvikles skolekulturen i retning af en lærende organisation med sparring og vejledning af hinanden og udveksling af erfaringerne.

Overborgmesteren var i sin tale inde på forskellige forhold, under betegnelsen, det materielle vedligeholdelseefterslæb, eller det, jeg er begyndt at kalde det, nemlig misvedligeholdelsesgælden. Jeg synes, det lige er en tand bedre end vedligeholdelsesgælden, selv om jeg måske også har koblet til det begreb.

Det er vigtigt for elevernes dygtiggørelse, at der eksisterer relevante undervisningsmidler, herunder også it. Ved at sammenholde prisfremskrivningen på budgetterne med prisudviklingen på bogmarkedet, og der må jeg så lige sige at undervisningsmidler bliver der lavet almindelig prisfremskrivning på, det er ikke, der hvor vi har fjernet fremskrivningen, men derfor kan det udmærket gå ud over dem. Men hvis man sammenligner budgetterne til undervisningsmidler med prisudviklingen på bogmarkedet, og det tror jeg, er det bedste barometer, så er der beregnet et økonomisk efterslæb siden 1999 på i alt 23,282 mio. kr.. Dette bør indhentes f.eks. over 3 år, samtidig med at der sker et permanent rammeløft.

Gode lokalemæssige forhold er af væsentlig betydning for god undervisning. Vi skal ikke mindst have skruet op for moderniseringen af faglokalerne. Ligeledes skal vi opprioritere den indvendige vedligeholdelse og udskiftning af forældet og slidt inventar. Endelig er der kravet om bedre legepladser og omgivelser, som SF også har været inde på.

Skoleledelsen skal styrkes, mener overborgmesteren. For Enhedslisten betyder det, at Københavns Kommunes gradvise indførelse af ny ledelsesstruktur på skolerne skal forstærkes med mere end de 4 mio. kr., udvalget har afsat gennem intern omprioritering. Hvorfor ikke

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

fuldende det i 2006. Den ny ledelsesstruktur vil gennem ansættelsen af administrative ledere aflaste skoleinspektøren for administrativt arbejde, således at vedkommende kan koncentrere sig om pædagogisk og personalemæssig ledelse. Den ny ledelsesstruktur skal understøttes med relevant kursusvirksomhed for lederne.

Så er der endelig er der normeringerne, dem er der ikke rigtig nogen, som har været så direkte inde på, heller ikke overborgmesteren desværre. Vi skal have fjernet besparelsen og starte med en opnormering her i børnehaveklasserne, således at der bliver 2 voksne der.

Den lille skønhedsplet, som overborgmesteren kom med i sin tale, det var udlægningen af 6-bynøgletallene, og dem snakkes der jo meget, hvor han mener, at København ligger væsentligt over de andre 6-byer.

Københavns Kommune ligger ikke i top med udgifterne til skoleområdet målt på aldersgruppen 6 - 16 år, det gør Ålborg faktisk, dette til trods for, at København har en større andel af tosprogede end de øvrige kommuner.

Ses alene på udgiften til de kommunale folkeskoler, er udgiften pr. elev i København højere end de øvrige 5 kommuner, Odense, Århus, Esbjerg, Randers og Aalborg. Københavns udgift er knap 48.000 kr. månedligt mod vel 45.000 i Århus.

Men der er flere forklaringer på denne forskel. De væsentligste er, at Københavns kommune har stort set en ca. dobbelt så høj privatskolefrekvens, som de øvrige 6-byer. Eleverne i privatskolerne er ofte de ressourcestærke børn, og det betyder, at de kommunale skoler i København løfter en større andel af opgaverne vedrørende de svage børn. Det påvirker selvfølgelig udgiften i den kommunale skole.

Dertil kommer, at de kommunale skoler i København har en langt større andel af tosprogede elever, end de øvrige 5 kommuner. Dette medfører også flere udgifter.

I Borgerrepræsentationen har vi også prioriteret disse områder. Jeg kan nævne særlige bevillinger som f.eks. Københavnermodellen for Integration, mønsterbrydningen, lektiecafeer, Københavns Lærerforenings Kolonier, som kategoriseres som en skoleudgift, skoleboder i vores KØSS-projekt. Alt sammen initiativer som selvfølgelig betyder højere udgifter i København og er socialt bestemt.

I København har vi også nogle flagskibe, som vi med rette kan være stolte over: Billedskolen, folkeskoleafdelingen på Sankt Annæ Gymnasium, Øko-baserne osv. Også disse er med til at forøge udgifterne i København. Vi har desuden valgt at prioritere børnehaveklasser med væsentlig flere timer end de øvrige kommuner.

Endelig er der også strukturelle årsager til merudgifterne, nemlig de små skoler, og det giver samlet set et lidt højere lønniveau.

Tager man disse forhold i betragtning, også hvis vi ser bort fra flagskibene, ligger skoleudgifterne i Københavns Kommune ikke i top, men snarere i bund. Nok om folkeskolen.

Men Uddannelses- og Ungdomsudvalgets område indeholder også andre opgaver end folkeskolen. Overborgmesteren berørte dem ikke, Enhedslisten budgetordfører var vist en undtagelse blandt ordførerne. Jesper Christensen fra Socialdemokraterne har været lidt inde på det, men navnlig der, hvor det drejer sig om statslige initiativer.

Gymnasiet, HF og VUC er på vej til at blive selvejende og statsligt finansierede, men derfor skal de have rimelige vilkår, så længe Københavns Kommune har ansvaret, og det får de ikke med det fremlagte forslag til budget.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

Der mangler midler til at dække den markante vækst i elevtallet ind, til grundomkostningerne på det ny gymnasium, til at drive 2 gymnasie- og hf-ordninger samtidig, og til at sikre, at man i rimelig grad kan efterkomme elevernes valg af studieretninger og/eller en maksimal klasse/holdstørrelse på 28. Og også disse skoleformer lider under et for ringe undervisningsmateriale.

Det er Enhedslistens intention, at daghøjskolerne i det mindste skal kunne holde det nuværende aktivitetsniveau. Det kræver 10 mio. kr. ekstra på budgettet.

Endvidere er det ikke Enhedslistens politik, at sprogskolerne igen rammes af besparelser, som denne gang beløber sig til 2 mio. kr. Kvalitet i danskundervisningen giver bedre resultater og dermed et bedre udgangspunkt for integration.

Før sommer kom der en ny undersøgelse af behovet for i de kommende år at få uddannet social- og sundhedshjælpere og assistenter til at bistå og pleje vore syge, handicappede og ældre. Vi dækker ikke fremtidens behov, vi skal have flere ind på disse uddannelser. Voksen-elevløb på hjælperuddannelsen har vist sig at være en effektiv måde at få rekrutteret flere elever på. Vi kommer til at mangle penge på området, 13,9 mio. kr., og Enhedslisten ser gerne, at vi nu også tager hul på at få vokselevløb introduceret i assistentuddannelsen.

Overborgmesteren nævnte flot i sin tale, at skolen skal orientere sig mod andet og mere end paratviden og snæver faglighed. Der skal også lægges vægt på børnenes og de unges kreativitet, selvstændighed og evne til samarbejde.

De fleste glemmer, at rammen for den udvikling ikke kun er skolens, men i høj grad også børnenes og de unges fri tid. Kvaliteten i vore fritidsinstitutioner og klubber spiller her en afgørende rolle, og de er vigtige for, at vore børn og unge har et godt liv. Man skal vel fokusere på andet end metropolens konkurrencedygtighed.

De økonomiske rammer for vore fritidsinstitutioner og klubber er blevet markant ringere gennem de seneste år. De er i høj grad blevet brugt til at betale udvalgets pålagte besparelser og enkelte nødvendige initiativer på folkeskoleområdet. Vi skal have fjernet besparelserne inden for området, og de skal i lighed med folkeskolerne have del i de materielle forbedringer.

I arbejdet på at forbedre den forebyggende indsats og imødegå de socialt og muligvis etnisk betingede problemer ønsker Enhedslisten forsøg med kontingentfri klubber i udvalgte områder af byen.

Så er der et par kommentarer til nogle af dem, der har været oppe og tale.

Til Pia Allerslev, hvis hun ellers var her, det er hun ikke rigtigt (afbrydelse). Nå, der er en anden, men det er da godt at kunne dublere sig. Så vil jeg sige, at en seriøs fremstilling af andres synspunkter kunne nok være en god ide.

Så vil jeg sige det med sprogtest og det der med flytteprojekt, hvordan man skulle flytte de tosprogede elever, det savner jeg fra Venstres side meget mere konkret end påstå de her ting. Altså sprogtest hjælper jo næppe på fordelingspolitikken.

Så er der Majbritt Mamsen, som siger, vi skal stoppe, jeg tror, hun kom til at sige blødsødenhed, men måske ikke nogen fortalelse, men det er nok blødsødenhed, hun mener, og slår hårdt ned og bl.a. tage offentlige ydelser, hvis børnene ikke opfører sig ordentligt henne i skolen.

Jamen jeg er bange for, at det ikke hjælper, altså jeg er bare bange for, at de her familier får en endnu mere udsultet tilværelse. Man laver jo nogle eksperimenter fra regeringens side om at begrænse alle mulige ydelser der, og det har vist sig, at det i hvert fald ikke skaffer dem

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

i job, det udsulter dem, det skaber et dårligere liv for dem, og det dårligere liv går altså ud over deres børn.

Mogens Lønborg sidder og smiler af de her ting, og det viser nok noget om den konservative indstilling til det.

Så vil jeg sige til Louise Frevert, at mine utallige, Louise Frevert, De er til stede ja, at mine utallige kommentarer til PISA-undersøgelserne og opfølgning på det, er ikke et forsøg på at bortforklare. Jeg synes ikke, vi har gode PISA-resultater i København, men der eksisterer altså en retorik og nogle udsagn omkring de her PISA-undersøgelser, som er fuldstændig forrykte.

Den der evne til, at enhver overdrivelse er fremmede for forståelse, den har i hvert fald slået igennem på fortolkningen af dette område. Min politik, når f.eks. Niels Egelund ikke er særlig villig til at gå ind og gøre det fra et videnskabeligt synspunkt, jamen hvad er det for nogle begrænsninger, og hvad viser det her reelt. Jamen så føler jeg, han har en opgave i at forklare, hvad er det for nogle resultater, fordi de gengivelser, der er i offentligheden ofte er meget misvisende.

Løsningen er ikke test, løsningen er snarere nogle af de ting, jeg har talt om her, og Louise Frevert har også været inde på uddannelsens nødvendighed.

Så vil jeg lige sige, at Louise Frevert savner indsigt i børneplanen og det papir, som aftalepartierne har, og det kan hun naturligvis få. Altså borgerrepræsentanter kan jo søge om aktindsigt, vi har benyttet os af det samme i forhold til budgetaftalepartierne, man kan søge aktindsigt i ethvert papir, som går fra forvaltningen til nogle politikere, og muligvis bør de automatisk ligesom lægges ud, således at alle kan få indsigt i dem. Men ellers er der aktindsigten.

Jeg kan huske, jeg havde en leg med Majbritt Mamsen, dengang Enhedslisten var med i budgetaftalerne, hvor der var et år, hvor De Konservative var det eneste parti, der ikke deltog i dem og jeg sagde til Majbritt, ”du skal sige, jeg vil gerne have de papirer, ellers vil jeg søge aktindsigt”. Og så fik hun de her papirer.

Det skal man bare benytte sig af selvfølgelig, der er ikke eksklusive klubber, der har adgang til at få særlige oplysninger fra forvaltningerne, som ingen andre har ret til.

Jeg vil også slutte med ligesom de andre, det er måske også en lejlighed op mod jul til at sige det, at takke for det gode samarbejde i udvalget. Vi har også haft det muntert, nogle gange har vi skændtes bravt, og nogle er blevet sure og sådan noget. Og lige sådan til embedsmændene for den bistand, de har ydet.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så går vi til familie- og arbejdsmarkedsområdet.

Rikke Fog-Møller (Ø): Jeg vil også sige noget om miljø i slutningen af min tale, for det er der jo ikke rigtig blevet plads til på talerlisten i dag, kan jeg se.

København har jo i dette forår åbenbart fået en række internationale priser, og jeg er ikke helt sikker på hvorfor med dem alle sammen. Men det kan selvfølgelig være værd at se på, hvad prisuddelernes udgangspunkt har været og grundlag for at forstå, hvorfor man får nogle af de her priser. Jeg tænker lidt på Londons byudvikling og København osv., der måske kunne være positive træk i forhold til.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

Nå men én ting er sikker: Vi tager ikke prisen som Europas sociale hovedstad, og årets budgetforslag tager ikke prisen som en indsats, der laver om på denne tilstand. Der er alvorlige nedskæringer, ikke mindst øget brugerbetaling på dagsordenen.

Lad det være sagt med det samme: Enhedslisten vil ikke være med til at overbefolke daginstitutionerne i kommunen eller øge brugerbetalingen på daginstitutionerne. Vi er glade for børneplanen, og vi vil gerne give institutionerne det rum, de nu kan få med færre børn en del af året. Det kan give nogle muligheder for at leve op til nogle af de rigtig mange krav, som bliver lagt ned i daginstitutionerne, særligt børnehaverne i de her år. Det gælder læreplaner, det gælder særlige indsatser om integration, nye forebyggende indsatser på en række områder af forskellig art.

Det er faktisk indtil videre sådan set bare blevet lagt oven i uden nogen form for økonomisk kompensation. Man kan godt begynde at tale om, om der ikke skulle være plads.

Nej, en social hovedstad er selvfølgelig begrænset af de rammer, som regeringen sætter. Det skal slås fast, at regeringen har med skiftende partnere sat en ære i at jage de fattigste indbyggere i dette land. Da der er mange fattige indbyggere i København, så får dette måske særlig udtryk her.

Det sidste nye tiltag, som er et led i den såkaldte integrationsplan, det er, at nu skal sagsbehandlere på systematisk vis og regelmæssigt gennemgå syge kontanthjælpsmodtageres forhold for at konstatere, at de ikke unddrager sig aktivering ved at hævde sig syge. Man ønsker at stramme skruen om ægtepar på kontanthjælp, således at der kan gives et særligt ægtefælletillæg, hvis den ene ikke har haft ordinært arbejde inden for 2 år.

For mig at se så er fordomme selvfølgelig her, hvis man skal tænke, det er et led i en integrationsplan, at man kan få indvanderne tvunget i arbejde på denne måde. Men så ser man på statistikken, det er 273 ægtepar ud af ca. 27.000 par, som er i denne situation. Ergo sætter man et nyt jagttiltag i værk og rammer virkelig bredt og voldsomt, plus at man bruger en masse ressourcer i vores lokalforvaltning til ting, som ærlig talt ikke har meget andet på sig end at øge presset på folk, der i forvejen er ret hårdt stillet.

Der er mange fattige familier i København, der er familier, som vi faktisk burde hjælpe med job og bolig, en bolig de har råd til. Vi skal hjælpe dem ud af fattigdommen, så de ikke som forældre kan gå rundt og opleve det ene nederlag efter det andet, bl.a. gå psykisk ned fordi de ikke kan give deres børn de muligheder, som andre familier kan.

Det gør, at børnene, og det tror jeg, folk oplever, der arbejder med børn i højere grad, specielt når du kommer en lille smule op omkring skolealderen, børn der bliver marginaliseret, fordi de simpelt hen ikke har de muligheder, som andre børn har for at deltage i fritidstilbud, de der ture med klubben, som koster noget. Jeg har selv en datter, der lige er kommet i klub, hvor man bliver overrasket over, hvordan – det er ikke store beløb, men det er hele tiden, der kommer små beløb hele tiden, så skal der lidt til perlerne, så skal der lidt til saftvandskontoen, så skal der lidt til, og det bliver voldsomt efterhånden.

Når man så ikke har råd, så må man simpelt hen undlade at sende sine børn i klub til sidst.

Når man ikke kan give en gave til en fødselsdag, når det begynder at blive derhen af, så er det simpelt hen for groft. Altså vi ender med at betale for familier, der går i stykker på de her forhold, hvor der altid er konflikt derhjemme, fordi man ikke kan klare det her, så ender vi

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

med at betale 50.000 kr. for en anbringelse for et sådant barn i stedet for at have en politik, hvor vi kan sikre folk job, job til en ordentlig løn, noget der er værdigt, og en bolig.

Det som sker nu det er en politik, hvor man i stigende grad bruger sult som magtmiddel, og hvor vi i stigende grad bruger ressourcer i vores lokalcentre på at kontrollere folk i stedet for at hjælpe dem. Det er som sagt styret af lovgivningen.

Vi har selvfølgelig også i år set de her lidt voldsomme ting omkring vores lokalcentre, vores problemer med at opfylde lovgivningen på andre områder end individuelle kontaktføreløb. Det er midlertidigt klaret nu, men kræver flere penge i 2006.

Jeg tror ikke, det er nok med de 11 mio., vi har snakket om, ikke hvis vi gerne vil opnå, at vi har lidt overskud, måske kan få gjort nogle nye ting i lokalcentrene også. Der skal simpelt hen mere tid til den enkelte, og det kommer til at kræve penge ud over de 11 mio. kr.

Vi foreslog før sommerferien, at FAU skulle udarbejde en plan for håndtering af de mange nye krav som opfyldelse af servicestandarderne på lokalcentrene. Det var intentionen, den skulle være færdig før de endelige drøftelser. Det kan vi jo så se nu, at det når vi ikke.

Men jeg håber, at vi får nogle grundige fingerpeg om, hvor det er, vi skal hen for at nå bare et minimum, der gør, at også lokalcentrene bliver en udholdelig arbejdsplads for folk, dvs. at der også bliver en eller anden form for et godt arbejdsmiljø, en ordentlig løn, en ordentlig fordeling af opgaverne på de lokalcentre. Det kræver selvfølgelig, at der kommer flere i arbejde på de samme steder.

Det er selvfølgelig klart, at det ikke kommer til at virke med det samme, fordi når man på sådan et lokalcenter får en ny ind, så koster det en hel del ressourcer at få folk sat ind i de systemer, og ikke mindst når det er ved at blive så avanceret, som det er i Københavns Kommune. Derfor så er det vigtigt, at vi får sat ordentligt med ressourcer af til det her.

For de handicappede og psykisk syge har vi nogle helt andre problemer. Vi har problemer med boligsituationen, det er ikke væsentligt ændret, der er stadig lang ventetid på botilbud, og det bliver der ved med at være en hel del år endnu.

Vores tryghedsplan giver flere boliger, men samtidig er der ikke nok midler til, og det tror jeg, vi alle sammen er klar over, i hvert fald os der sidder i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, der er faktisk ikke nok midler til at renovere bocentre ordentligt, så det bliver nogle fornuftige boliger. I hvert fald kommer der til at gå rigtig lang tid med det.

Der er ikke nok midler til at sørge for, at vi ikke har bocentre, hvor der bor 200 mennesker samme sted. Det duer ikke med de bocentre, det er vi klar over i Enhedslisten. Det duer ikke, at en psykisk syg, som ikke er god nok til at bo selv, og som lige bliver udsluset fra hospitalet, skal ind og bo på gange, hvor de måske skal forholde sig til 20 andre mennesker og skal i gang med at lave mad sammen og en hel masse andre aktiviteter sammen med de her, hvis de grundlæggende har stor utryghed ved at komme ud af nogle meget beskyttede rammer.

Det skal være mindre enheder, og derfor vil vi i enhedslisten også prioritere, at vi får gang i det her byggeri af mindre enheder til psykisk syge.

Vi vil også gerne være med til at lave en reel indsats for at få medicinforbruget ned, og det kan kræve noget mere pædagogisk personale og flere ressourcer på de psykiatriske bosteder.

Psykisk syge med misbrug er en anden gruppe, som det nok efterhånden er gået alvorligt op for HS og for os andre her også, at det er en gruppe, som virkelig har brug for en stor ind-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

sats. Der er brug for både nogle boliger, og der er brug for en masse nye tiltag om behandling for at rykke på dette område.

Så har vi også et andet problem, det er faktisk på børneområdet. De sidste år har vi presset hårdt de børnefamilier med særlige behov, som er de børnefamilier, som har børn, der kommer i forebyggende indsatser, hvor familierne bliver behandlet, og hvor børnene også indimellem bliver anbragt.

Vi har hørt om store besparelser på dette område, og at det fortsætter i årene ud af. Det kan man selvfølgelig være glad for, at der kommer penge tilbage i kassen, men man kan lige så godt være lidt bekymret, synes jeg, fordi hvad er det, vi gør, er vi ude i at give folk de rigtige tilbud. Vi vil i hvert fald gerne sikre os i Enhedslisten, at vi bruger penge på at få bedre kvalitet i det forebyggende arbejde, hvis vi kan.

Det kunne f.eks. være noget af det, som Jakob Hougaard fra Socialdemokratiet også var inde på, at lave en gadeplansindsats flere steder i byen, end det vi har nu, sådan så vi måske er gode til at samle folk op, før det går rigtig galt eller kan se på nogle af de unge og store, som er uden for den almindelige rækkevidde, at her kan vi gøre noget.

De handicappede burde have en tale for sig selv. For mig at se er det tydeligt, at handicapområdet er særlig hårdt ramt. Vi kan simpelt hen ikke følge med, og det gælder både med boliger, det gælder med hjælpemidler, det gælder med jobmuligheder. Det gælder med den almindelige sociale service, det gælder med fritidstilbud, og nu gælder det sådan set også med den transportordning, som vi har fået lavet i HUR, som er væsentligt dyrere end den gamle.

Jeg synes, at de handicappede bliver voldsomt anderledes dårligt stillede stadig væk. Der er vi simpelt hen ikke nok oppe i omdrejninger til at kunne følge med.

Så det kan være godt nok, at vi har en fin handicappolitik, jeg synes, der mangler at blive fulgt op.

Så vil jeg godt lige vende tilbage til noget omkring lokalcentrene, hvor vi i udvalget har siddet og behandlet de første notater og resultater af de medlemsforslag, der blev stillet før sommerferien. Hvor Konservative, Venstre og Socialdemokratiet gerne vil ind og give resultatløn på lokalcentrene.

Der vil jeg godt sige, at jeg synes ærlig talt, det er lidt en hån mod de sagsbehandlere, der sidder der, fordi jeg tror, de knokler som gale i forvejen, og så gå ind og sige, hvis I får lidt mere, så kan I nok få noget mere. Det synes jeg simpelt hen er en hån mod folk. Det håber jeg meget, at de partier vil overveje grundigt, før de sætter sådan nogle ting i værk på den måde.

I hvert fald skal det ikke være sådan, at man skal nå et vist antal sager, for det ved man godt, og så ender den yngste med at få de sværeste sager. Sådan skal det i hvert fald ikke være.

Så vil jeg sige lidt om miljøområdet. Altså Miljø- og Forsyningsudvalgets område står i år ved et ret stort skel, fordi det skal ind i en ny struktur. På grund af dets størrelse, så er risikoen for, at bevågenheden over for de her opgaver jo, at de sådan bliver presset noget ud i kanten, de fylder ikke helt så meget på dagsordenen.

Til gengæld er der nogle nye muligheder for en bedre integration af miljøområdet i forhold til det, der omhandler alle byens fysiske tiltag, og det synes jeg absolut kan være en stor gevinst.

Et andet skel det er selvfølgelig også økonomien for Økonomiudvalget, fordi der er sådan sat en ny dagsorden, kan man sige. Vi har i en del år haft nogle store puljer på miljøområdet,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

hvor vi har kunnet sætte nye tiltag i gang, og de udløber alle sammen i år. Det er bl.a. 10 mio. kr.s puljen, som Enhedslisten var med til at vedtage. Den er ved at være brugt op, eller det er sidste år, den kører. Det har været en enormt god ting, det har været en formidabel igangsætter.

Bl.a. blev det til, at man fik finansieret Agenda-centre, som nu med ekstramidler fra de nuværende budgetpartier er blevet udvidet til 2 centre mere, sådan så vi i dag har 5 Agenda-centre i København.

De centre er, synes jeg, allerede nu med til at sætte nogle rigtig gode ting i værk, de er med til at holde fast i det lokale miljøarbejde, de er med til at støtte rigtig mange lokale initiativer på en seriøs måde, der gør, at menneskene, der er ude lokalt, de er trygge ved, at her er nogen, der bliver der, følger med, er ihærdige, kender vejene ind i systemet og kan støtte fremover. Jeg synes, det er en smadder god ting, det er virkelig blevet en god succes indtil videre.

Så vi vil naturligvis være med til at finde midlerne til deres fortsættelse. Det burde måske også være sådan, at alle bydele på et tidspunkt får deres Agenda-centre, også noget der kan hænge fint sammen med lokaludvalgsstrukturen fremover, eller hvordan det nu bliver.

Enhedslisten vil også gerne være med til at prioritere andre ting på miljø- og forsyningsudvalgets ønskeliste som omkring økologi og midler til miljøtjenesten.

Så er der selvfølgelig også en lang række af tiltag på trafik- og miljøplansområdet, som jo ved vi alle sammen godt er en meget fin plan, og den bliver ikke til noget, hvis ikke der kommer nogle penge til den. Det vil jeg da godt erindre alle om at kigge i den plan lidt, før de sætter deres underskrift på budgettet, eller hvad det bliver til.

Det har været et begivenhedsrigt år på miljøområdet. Altså Københavns Energi er blevet splittet op, eldelen er solgt, det gælder også for elnettet, og den eneste forbindelse til strøm hos københavnerne den er nu ejet af DONG, som et flertal af Folketinget jo vil sælge.

Enhedslisten har fra første færd kæmpet mod de privatiseringer. Den offentlige forsyning i København skrumper, og det betyder nu, at vi står i en situation, hvor Københavns Kommune faktisk skal ud for at betale for at få viden om borgerne i Københavns Kommunes forbrug, fordi det er så viseligt indrettet, at DONG, som jo er køberen til selskabet, har overtaget afregningen på vand-, varme- og gasområdet ud over elområdet.

Det betyder for mig at se, at vi allerede nu, udover at have solgt den fysiske forbindelse, så er vi også ved at sælge viden om de her ting, og det er en katastrofe, intet mindre. Dels er det med til at underminere vores egen måde at styre de områder på, dels så mener jeg også, at det er med til at hjælpe et snart privatejet foretagende, DONG, til at være dem, der stiller sig først i køen, hvis der skal sælges andre forsyningsenheder her.

Det håber jeg selvfølgelig ikke, der skal, det vil i hvert fald aldrig nogen sinde ske med Enhedslistens stemmer. Og det ligger ikke så langt væk. Det er faktisk sådan, at regeringen har på sin sædvanlige lidt luskede måde lavet et ekspertarbejde her i løbet af de sidste par år bl.a. på vandforsyningsområdet. Derfor vil vi her i efteråret se et nyt initiativ fra regeringen, formentlig om hvordan man kan starte en privatisering af vand- og spildevandsområdet.

Så synes jeg jo, at det ville være rart, hvis vi allerede nu snart kunne få en diskussion fra de SF'ere og socialdemokrater, som har lagt stemmer til salget af Københavns Energi, om de også skal sælge vandforsyningen i København. Fordi alt andet lige har vi et problem, ud over at det er et monopol, der har vi et problem, der hedder sundhed og københavnernes sundhed

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

fremover, hvor den der har kontrollen med vandforsyningen har et afgørende ord at skulle have sagt over for det, plus et afgørende ord at skulle have sagt over for, hvad for et miljø, vi tilbyder i alle de områder, hvor vi henter vand i dag.

Støj er for mig at se et meget væsentligt problem i vores by, og her skiller vandene også politisk, fordi jeg synes, højrefløjen her i København er mere og mere tilbøjelige til at give dispensationer, acceptere tingenes tilstand og f.eks. de ting omkring den kommende kommuneplan, hvor man ikke vil acceptere, at man lægger støjgrænser ind. Det gør jo, at man sådan set laver et sundhedsproblem på forhånd.

Vi ved alle sammen godt, at man ikke kan tåle at bo i områder, hvor der er støj, det giver øget risiko for hjerteproblemer og en lang række andre sygdomme. Det synes jeg ærlig talt, man skulle tage ansvaret for herinde og sørge for, at enten så fjerner man den biltrafik, som det ofte er, der giver støjen, eller også så lader man være med at bygge der, hvor støjen er.

Der kunne jeg godt højre lidt mellem linjerne på borgmester Martin Geertsens tale, at man var lidt træt af de miljøregler, der skulle være meget snærende for den kreative udfoldelse i byen. Så vil jeg bare sige, så må man også prøve at være lidt kreativ, uden at det behøver at larme så meget, så folk bliver syge af det.

Og også kommentere lidt fra Klaus Bondam, som måske er et lidt andet område end lige miljøområdet. Men jeg synes, det var lidt pudsigt at høre Klaus Bondam, der var forarget over, at man ikke kommuneplanlægger Refshaleøen før om en hel del år, 10 år ud i fremtiden, eller hvad det er.

Men jeg synes jo netop, at man ikke kommuneplanlægger Refshaleøen i øjeblikket giver nogle muligheder for, at Refshaleøen kan udnyttes til mange spøjse ting. Netop det her med, at man har et område, hvor der sådan set er lidt frit slag i øjeblikket, det synes jeg er meget givtigt for i hvert fald en del af byen.

Til sidst så synes jeg jo, at det var rigtig godt at høre fra den konservative ordfører med dobbeltmandat, at man mener, at København skulle se at få gjort noget ved miljøzonerne. Ja, så håber jeg, at De Konservative kan se at få gjort noget ved det. For de har i høj grad givet bolden op til sig selv, eftersom den konservative minister for transport og energi og for miljø og for justits, som jo har et afgørende ord at skulle have sagt, og jeg håber sandelig også, at De konservative får noget ud af at snakke med deres ministre om at få indført miljøzoner her i København, så vi ikke skal vente på EU-normer 12 år ud i fremtiden, som reelt gør noget ved de små partikler, som er et stort og alvorligt problem for byens borgere.

Manu Sareen (B): Mere politisk styring og mindre tæppehandel, det var borgmester Inger Marie Bruun-Vierøs overskrift. Jeg ved godt, det lyder lidt mere sexet, når hun siger det. I tænkte måske på min fætter på Vesterbro eller sådan noget, men det var ikke desto mindre overskriften. Og hun fulgte efter med et spørgsmål: Bliver København drevet ud fra principperne om faglig og økonomisk bæredygtighed? Og igen efterfølgende: Er der en samlet prioritering og styring?

Se dette er og bliver kardinalpunkterne for Det Radikale Venstres udspil på dette område, og tanker, som vi vil gå til forhandling med: Mere politisk styring og færre tæppehandlere, helt klart kardinalpunktet, som sagt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

Flere af budgetordførerne har været inde på differentieringen mellem det økonomiske, og som borgmester Søren Pind sagde, det moralske og kulturelle. Jeg er fuldstændig enig, om end med lidt anderledes indhold end Søren Pinds.

For i den yderste konsekvens hænger det uvilkårligt sammen med de tanker, som vi har gjort i vores gruppe, altså en differentiering mellem det økonomiske og den kulturelle og den traditionelle, kunne man også sige, tilgang til at løse byen problemer.

Derfor vil kodeordene bl.a. være for os forebyggelse, evidensbaseret socialt arbejde og politisk styring. Det vil være temaer, som vil gå igen i forhandlingerne for os, specielt på dette område naturligvis. Sagt med andre ord, får Københavnerne det, de betaler for, Og kan vi få mere af det samme, bedre kvalitet og økonomisk gennemskuelighed for de samme penge, ja ved vi overhovedet, hvad vi får for pengene.

I mange tilfælde ja og i andre tilfælde nej og i de fleste tilfælde måske, og det skal vi ændre på, specielt selvfølgelig måske'erne og nejerne.

Jeg vil give et frisk eksempel, som jeg har været meget, meget glad for. I flere år har vi kæmpet med et økonomisk ukontrolleret anbringelsesområde i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, hvor vi har givet den ene merbevilling efter den anden, lige indtil udvalget sammen med forvaltningen gik ind for at styre området i langt højere grad end tidligere. Resultatet er ikke til at tage fejl af, et voldsomt mindre forbrug fra det ene år til det andet. Det skal vi have mere af, mere gennemskuelighed.

Vi vil også have bedre forebyggelse, og det kræver, at vi får mulighed for at måle og veje i langt højere grad, end vi er vant til i dag. Igen vil vi vide, om de penge, vi kaster efter projekter osv. virker, eller om vi skal satse på noget andet.

Vi vil forebygge på det sociale område, og det betyder, at vi allerede begynder i skolen. Det sker allerede i dag, men der er en gråzone. Derfor vil også gerne afsætte midler tværfaglige teammedarbejdere på skolerne, så der etableres forbindelse til det sociale område, så evt. problemer bliver opsnappet allerede i starten.

Der er desværre en tendens til, at der falder en del sager ned i skellet mellem skolerne og forvaltningerne.

Så har vi et andet indspark, som borgmester Pind også var inde på. Han sagde, at 33 pct. af børnene på vej til skole i Kongens Enghave og Valby overfaldes, slås ned, berøves og trues. Jeg ved ikke, hvor han har tallene fra, men jeg går ud fra, det er rigtigt, og det kan vi selvfølgelig ikke leve med. Derfor ønsker vi et kriseberedskab til unge ofre, ikke kun på grund af det, Søren Pind han siger, men i det hele taget viser vores erfaringer, at der er brug for det.

Desværre er der jo en del unge mennesker under 18 år, der møder den alt for hårde verden i gadeplan, når de bliver udsat for gaderøverier eller anden form for vold.

Disse unge mennesker kan risikere, at den traumatiske situation forbliver ubearbejdet, til trods for at mange selvfølgelig kan have ressourcestærke forældre og andre voksne at kan tale med. Det burde være muligt med relativt små midler at sikre et beredskab gerne som en del af allerede eksisterende institutioner, som alle unge og forældre ved, at man kan henvende sig til i en sådan akut situation, så de unge ofre kan få en hurtig og akut professionel hjælp.

Jeg tror, mange borgere vil opfatte et sådan initiativ som ganske fornuftigt og som et supplement til politiets allerede eksisterende muligheder.

Så snakker vi jo meget på Rådhuset om borgerindflydelse for den almindelige borger, og det er fint. Men hvem sikrer, at f.eks. en marginaliseret ung kan få fremført sine synspunkter

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

omkring ophold i byens daginstitutioner, skoleophold, klubtilbud, gadeplanstilbud osv. De unges stemmer har vi brug for, og dem kan vi lære af.

Det er klart, at det skal gøre på en meget professionel måde med respekt for tavshedspligt, anonymitet osv., men det burde være muligt. Der ligger en stor viden, som vi kan gøre brug af.

Vi forestiller os, at man fra kommunens side af simpelt hen beder en journalist, der var ansat her om at hjælpe de unge med at få formuleret deres kritik eller ros af systemets behandling af dem og naturligvis også deres ønsker. De artikler kunne igen bruges som en del af den evalueringskultur, som vi hele tiden efterlyser. Vi tror som sagt, der er meget brugbar viden på dette område.

Det er jo unge mennesker, der bruger kommunes tilbud mere eller mindre, og det skal vi lytte til. Vi ved, det sker i dag, men slet ikke så koordineret, som vi ønsker det.

Så er der jo integrationsområdet, og der er mange udfordringer, det har alle stort set gjort opmærksom på, derfor vil jeg ikke gøre det. Jeg er helt sikker på, at vi kommer til at høre meget mere om det i valgkampen.

Men der er et område, som jeg synes er værd at give nogle ord med, og det er jo selvfølgelig den ide, som vi fremsatte for et år siden omkring en integrationsborgmester, som nu er blevet til en integrations- og beskæftigelsesborgmester. Det er vi temmelig glade for, selvfølgelig er vi det.

Vi har selvfølgelig tillid til, at den nye integrations- og beskæftigelsesforvaltning vil kunne varetage mange af de integrationsopgaver, der selvfølgelig vil komme.

Men vi skal ikke stikke blå i øjnene på os selv, for det kan simpelt hen ikke lade sig gøre, såfremt der ikke er økonomi på det område her og en klar rollefordeling mellem de forskellige forvaltninger.

Der tænker jeg f.eks. på de uroligheder, vi havde, hvis man kan kalde det uroligheder, de problemer vi havde på Nørrebro, jeg tror, det er over 1½ år siden, på biblioteket. Der sloges forvaltningerne omkring, hvis ansvar er det osv.

Jeg tror på, hvis ikke vi får en rollefordeling, så vil vi stå i fuldstændig samme situation, hvor vi vil slås om, hvem skal have ansvaret for det her, og det kan vi simpelt hen ikke, vi skal ikke ud i de situationer her, det er simpelt hen for latterligt, synes jeg.

Vi har nu en enestående chance for at løse mange af byens integrationsproblemer, det har vi virkelig nu med den kommende forvaltning. Men det kræver økonomi og fuld opbakning til udvalget og forvaltningen, ellers vil simpelt hen være spild af tid og penge naturligvis også.

Så til allersidst, vi skal ikke kun måle og sammenligne vores integrationsindsats med andre byer i Danmark. Vi er nødsaget til at sammenligne os med andre europæiske byer, som oplever de samme udfordringer, som ligner København meget mere end Odense eller Ålborg. Kun derigennem disse sammenligninger og erfaringsudvekslinger med de byer, tror vi på, at vi vil kunne tage et skridt i den rigtige retning.

Det første skridt blev taget forleden dag, da en del medlemmer fra Borgerrepræsentationen deltog i et møde med Malmøs styre omkring integration. Det var det første skridt til et samarbejde mellem de to byer, og det skal vi have meget mere af bare med de andre europæiske byer.

Det var ordene for Familie- og Arbejdsmarkedsudvalgets område.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 22. august 2005

Borgmester **Bo Asmus Kjeldgaard**: SF's budgetordfører har allerede i torsdags på farverig vis talt om SF's overordnede visioner for hele København, så jeg vil i denne budgettale bruge de ærede medlemmers tid og gå direkte til Familie- og arbejdsmarkedsudvalgets vigtige problemstillinger og kun de allervigtigste ting til budgettet.

Først vil jeg nævne at lokalcentrene skal styrkes. Vi har grundigt diskuteret deres situation her i Borgerrepræsentationen. Alle har sagt, at de mener, vi skal styrke lokalcentrene, og det håber jeg selvfølgelig, partierne står ved også i budgetforhandlingerne.

I budget 2006 foreslår jeg, at vi afsætter de 14 mio. kr. til kompetenceudvikling og 11 mio. kr. til kontaktførelse ud fra de gennemarbejdede forslag, som allerede ligger til beslutning.

Og samtidig skal vi have en grundig diskussion af hele organiseringen i den nye forvaltningsstruktur. Begge dele er nødvendige for at skabe anstændige forhold på lokalcentrene. Og jeg vil godt allerede her sige, at jeg er helt enig med Rikke Fog fra Enhedslisten i, at en del af problemet selvfølgelig har været, at regeringen har væltet detaljerede planer ud over kommunerne, 3-måneders-samtaler, funktionsevne metode og arbejdssevne metode, dagpengeopfølgning, og hvad det nu hedder, uden at der er fulgt penge med. Det har jeg sammen med 5 andre store byer kritiseret regeringen for, men det har ikke givet flere penge. Og når det ikke sker, så bør vi være så ansvarlige, så vi selv sætter penge af.

Når det er vigtigt, er det fordi, vi på lokalcentrene har en direkte sammenhæng mellem arbejdsmiljø og den service, som vi kan yde vores allersvageste borgere her i København. Vi kan ikke være den dårlige service bekendt, ej heller det dårlige arbejdsmiljø.

Jeg er glad for, at vi endelig fik sat flere penge af før sommerferien, ærgerligt at der skulle en mediestorm til, før det skete. Men nu håber jeg og tror på, at alle partier står ved de løfter, de har givet om, at vi skal styrke området.

Herudover synes SF, at det forslag, som Manu Sareen også lige har nævnt om socialrådgivere på skoler er godt, det vil vi gerne støtte.

Endelig skal jeg nævne, at vi bør vi bevilge 9 mio. kr. til den besparelse, økonomiforvaltningen har foreslået i forbindelse med den såkaldte Nemkonto. For det nytter ikke noget, at vi her politisk tilfører flere midler for at støtte lokalcentrene og så rent teknisk fjerner dem igen med den anden hånd, så er vi lige vidt. Men så meget om lokalcentrene.

Det andet vigtige område, som jeg vil tage op, handler om botilbud til handicappede og psykisk syge. Der er brug for en modernisering af deres boliger, faktisk er det tvingende nødvendigt, at vi renoverer, moderniserer og også i nogle tilfælde omdanner de eksisterende bocentre til mindre og bedre boenheder.

Sidste år tog vi første skridt og skrev i budgetaftalen, at vi ville forbedre forholdene. I budgetaftalen står, jeg citerer:

”Parallelt skal det sikres, at botilbud til psykisk syge og handicappede ligeledes moderniseres. Parterne er enige om, at en langsigtet Moderniseringsplan skal resultere i, at utidssvarende plejeboliger bliver ombygget til moderne og fremtidssikrede boliger med væsentligt forbedrede toilet- og bade faciliteter og en inddeling af lokalerne, der understøtter den gode pleje og omsorg.

Det var jo fint, sidste år blev der bare ikke sat penge af til de flotte formuleringer.

Men i år glæder jeg mig over, at både Socialdemokratiet, Konservative, Radikale og Enhedslisten har nævnt dette ønske i ordførertalerne. Nu skal der ske en modernisering også for

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

psykisk syge og handicappede. Der er stor opmærksomhed på området, der er stærke ønsker fra pårørende, beboere og medarbejdere.

Både eksperter og de, der arbejder med psykisk syge, taler for en mere individuel behandling, hvor det enkelte menneske og dets samlede livsomstændigheder og muligheder er i fokus, og her spiller boformen en vigtig rolle.

SF ønsker at de meget store boccetre erstattes af mindre boenheder, hvor vi i højere grad kan tage individuelle hensyn.

En anden vigtig situation er graden af medicineringen i forhold til andre tiltag, som også Rikke Fog var inde på, skal vi i højere grad bruge pædagoger og psykologer, den diskussion har vi også været med til at rejse.

Nu hvor vi står foran en gennemgribende modernisering, skal vi tænke os godt om og ikke bare bevidstløst modernisere, men sammen med brugere og medarbejdere overveje, hvordan man skaber de bedste fysiske og mentale rammer for psykisk syge. For når vi bruger så mange penge, skal vi tænke os godt om, det er en dyr omgang.

En beregning siger at alene en modernisering vil koste 700 mio. kr. Det beløb har vi selvfølgelig ikke mulighed for at sætte af i 2006-budgettet, derfor ønsker vi en forpligtende plan over en årrække.

Herudover skal vi sørge for en indsats i forhold til mennesker med dobbeltdiagnoser, altså mennesker som har både en psykisk sygdom og et misbrug. Vi har fået nu et godt samarbejde mellem HS og FAF, vi har haft fællesmøder mellem HS-bestyrelsen og Arbejdsmarkedsudvalget, og der er også lavet en fælles ønskeliste til forbedring af forholdene.

Jeg foreslår, at vi styrker området i budget 2006, og det må så være op til de nærmere forhandlinger, hvordan pengene skal fordeles mellem HS og FAF. Men jeg håber, vi kan nå til enighed.

Det tredje vigtige område, jeg vil nævne her, er handicappede børn. Her har vi også en forhistorie, hvor en række partier har givet hinanden løfte om at prioritere det i sidste års budgetaftale. Jeg foreslår, at vi får sat de nødvendige midler af til døgnpladser og aflastningspladser til handicappede børn og dermed nedbringer ventelisterne. Der er lavet en beregning, der siger 41 mio. kr.

FAF er en stor forvaltning. Vi har også ansvaret for de udsatte unge. Vi kan ikke leve med at lade unge sårbare mennesker stå i et tomrum og vente på tilbud. Lige nu venter f.eks. unge med psykotiske lidelser og unge med misbrugsproblemer på at komme i behandling, og unge handicappede venter på et fritidstilbud.

SF har her i Borgerrepræsentationen stillet forslag om, at der laves flere behandlingspladser til psykotiske unge, så vi forkorter den ubehagelige ventetid. For de unge stofafhængige har vi foreslået, at vi også laver en behandlingsgaranti for dem, så vi har en 14 dages behandlingsgaranti for de 15-18-årige, ligesom vi har for dem, der er over 18 år.

For de unge handicappede har vi et ønske om bedre fritidstilbud, som f.eks. skovtours og Utterslev. De 18-25-årige skal have tilbud, så de ligesom andre unge kan få en meningsfuld fritid. Her vil jeg sige, jeg synes, det er gode tanker, Manu Sareen kom med her fra talerstolen om i højere grad at inddrage de unge, det taler vi gerne mere om.

Endelig skal jeg også her nævne et glimrende projekt, som jeg sammen med borgmesterkollega Inger Marie Bruun-Vierø har kæmpet for, nemlig projekt for overvægtige unge og de-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 22. august 2005

res familier, som vi har lavet i samarbejde mellem SUF og FAF. Efter min mening er det også noget, der er meget, meget vigtigt at fortsætte.

Det frivillige arbejde fik sidste år tilført 5 mio. kr. ekstra. Desværre fik vi ikke ført dem ud i budgetoverslagsårene, det blev kun et engangsbeløb. Det betyder rent faktisk, og nu kigger jeg på Mogens Lønborg, at hvis vi ikke sætter 5 mio. kr. af, så kommer vi til at opleve en nedskæring på dette område, og det er vi i hvert fald ikke interesseret i i SF.

Daginstitutionerne er der ikke brugt meget tid på, og jeg skal heller ikke bruge så meget tid på, fordi det har været en væsentlig og løbende debat på rigtig mange BR-møder. Vi er lykkeligvis ude over krisen med at mangle pladser. Vi har bygget gode gedigne institutioner og udviklet vores tilbud til børnefamilier. Vi har også taget det alvorligt, når børneplanen har skullet justeres i de enkelte bydele for at passe til behovet.

Men jeg godt trække en enkelt ting frem: i 2006 skal vi undgå takststigninger, som bagefter skal justeres ned i forbindelse med det lovforslag, der er lagt frem om takstnedsættelser. Vuggestuer får lavere takster fra 2006, men Københavns Kommune bør sikre en finansiering af børnehavetaksterne, så vi ikke først skal sætte dem op og bagefter sætte dem ned igen i 2007. Der er tale om en mellemfinansiering eller en engangsfinansiering i 2006 på godt 23 mio. kr.

Så skal jeg også lige her sige til Rikke Fog, at i SF ønsker vi heller ikke at forringe daginstitutionerne, vi ønsker ikke at proppe flere børn ind i institutionerne, hvad vi har kæmpet imod. Tværtimod så har vi stået på, at den pædagogiske kvalitet skal sikres også under den store udbygning, vi har været igennem på daginstitutionsoområdet.

En af de store udfordringer, som vi har grebet i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget omkring er integration, er den integration, der skal ske i daginstitutionerne. I Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget mener vi selv, vi har lavet en fornuftig plan, som skal sikre, at børnene i vores daginstitutioner blandes bedre, så der ikke i nogen institutioner går næsten udelukkende etnisk danske børn og i andre institutioner tosprogede børn. Det er en samfundsopgave, som kræver ansvarlighed, som kræver, at vi viser noget politisk handlekraft.

Jeg glæder mig til at se hvad oprettelsen af sprogordninger og andre tiltag i første omgang i 6 bydele kan gøre for integrationen og for, at børnene færdes i grupper, der afspejler det omgivende samfund. Det forslag vil vi meget gerne fremme i budget 2006, og forvaltningens forslag er beregnet til 6,6 mio. kr. årligt.

Nu er vores forslag til bedre integration i daginstitutionerne kun en del af integrationsindsatsen i kommunen, der skal tiltag til på andre områder, så tillad mig på dette ene punkt at bryde løftet om kun at tale om Familie- og Arbejdsmarkedsudvalgets område.

Integration er et af de store temaer i valgkampen på godt og ondt, godt fordi det forhåbentlig kan give indsatsen et løft, ondt fordi skingerheden i debatten nogle gange afslører, at nogle bruger vores etniske minoriteter i en skræmmekampagne, som tegner et helt forvrænget billede af byen og bestemte samfundsgrupper.

Heldigvis har vi nu fået vedtaget i Borgerrepræsentationen, at vi skal nytænke hele integrationspolitikken. Det handler om at få alle med på vognen, og det handler om etnisk ligestilling på alle områder, både uddannelse, arbejde og adgang til diskoteker. Mangfoldigheden i København er med til at gøre byen spændende, men vi skal blive bedre til at finde løsninger på ghetto-problemer, opsplittningen af byens kvarterer og skoler i rige og fattige bydele, be-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

gyldende kriminalitet blandt visse ungegrupper. Med en revision af integrationspolitikken skal vi stramme grebet og sørge for bedre koordination og samarbejde i kommunen.

Vi har forslag både til boligpolitikken, folkeskolen, arbejdsmarkedet og foreningslivet. Min pointe er her, at der skal en helhedsorienteret integrationspolitik til, som omfatter alle disse områder. Integrationen kan ikke isoleres til en enkelt borgmester eller et enkelt udvalg.

Jeg er meget enig med De Radikale i, at den nye beskæftigelses- og integrationsforvaltning skal have tilstrækkelige ressourcer til at igangsætte og styre projekter. Der er meget store forventninger til den nye forvaltning, og hvis de overhovedet skal have en chance for at leve op til dem, så skal der sættes penge af i budgettet til det.

Men når der er lavet en helhedsplan, når vi får mere gennemsigthed, så kan ét udvalg og én forvaltning ikke klare integrationen alene. Integrationen skal ske alle steder, i boligkvarterer, på arbejdspladser, i skoler og daginstitutioner og foreninger. Her er det nødvendigt med en helhedsplan.

Som jeg startede med at sige i denne tale, så ville jeg holde mig til Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget bortset fra mine visioner på integrationsområdet.

Sammenfattende er lokalcentre, psykisk syge, handicappede, udsatte unge, frivilligt arbejde det vigtigste. Jeg har i fremlæggelsen lagt mig tæt op ad de prioriteringer, et stort set enigt Familie- og Arbejdsmarkedsudvalg har gjort.

Jeg håber, at den enighed, der har været i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget og blandt et stort flertal af partier har i Borgerrepræsentationen også vil vise sig i budgetforhandlingerne, når vi skal til at fordele pengene.

Så vil jeg ligesom andre slutte med at sige tak for et godt samarbejde i udvalget, jeg synes faktisk, vi er blevet bedre. Jeg vil også gerne takke de mange medarbejdere i familie- og arbejdsmarkedsforvaltningen, som har været med til at føre vores store beslutninger ud i livet og rådgivet os undervejs.

Jette Bergenholz Bautrup (A): København er en dejlig by, som københavnernes er stolte af. Det er en by med muligheder og udbygning, svømmehaller i havnearealet og Amagers riviera.

Det er en by, hvor der bygges spændende boliger, men det er også en by, hvor der bliver større og større skel mellem rig og fattig.

Når Klaus Bondam så flot taler om salg af almene boliger, så borgerne kan få andelslejligheder, så er tanken jo meget tiltalende. Men lærte vi ikke noget i Københavns Borgerrepræsentation, da vi solgte Københavns Kommunes boliger til andelsboliger? Det var sådan, at mange unge var udelukket fra at få en bolig, det var alle de unge, som ikke fik guld med bag af deres forældre, alle de unge, der skulle skabe familie, men ikke kunne få en bolig, netop fordi mange af de andelsboligforeninger, de gør jo det, de godkender nogle vedtægter, hvor det enten kun er familien lige op og ned, eller det er dem, som har familie, som bor i andelsboligforeningen. Det vil sige, man har udelukket alle andre, og så har man jo ikke nogen med en rigtig dårlig adfærd.

Så derfor synes jeg, den tanke kunne måske være god, når vi taler andelstanken, men den udelukker altså, at der er familier eller unge, som kan komme ind og få en bolig i København.

Det får mig til at tale om integration, jeg skal gøre det kort, for jeg er meget enig med Manu Sareen, som jeg også har samarbejdet med. Men når jeg igen hører, at vi socialdemo-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

kraters integrationspolitik kun er om kassedamer og have tørklæde på eller ej, eller om man ønsker at køre børn med anden etnisk baggrund til en skole eller hvor, så synes jeg, at det er en meget, meget plat måde at tale integrationspolitik på.

Et ordentligt forslag ville være, hvis man turde lave en visitering i boligområderne. Vi ved jo alle sammen, at boligen er fundamentet. Hvis man lavede en visitering både til almene, men også de private boliger, så behøvede man ikke at være nervøs for, at man i daginstitutionerne skulle have mange børn med anden etnisk baggrund i visse, kan man sige, bydele, og det samme skete i skolen, så var de simpelt hen spredt. Det ville være noget, jeg synes, man kunne tage fat på som politiker, og man skulle gøre det meget, meget hurtigt.

Det ville i hvert fald bevirke, at vi ikke får så mange taler om skoler, hvor det er svært at indlære børn med anden etnisk baggrund, netop fordi de ikke er sammen med de danske børn.

For mig at se så er det ikke sådan, at nogen skoler i København er bedre andre, nogle lærere er bedre end andre, alle lærere går på de samme seminarier, de får i hvert fald den samme undervisning, nogle kommer ud på privatskoler, og andre kommer i folkeskoler.

Men det der ligger det er faktisk os politikere, som ikke tager ansvaret. Vi sørger ikke for, at der er renoveret, så skolerne er tiltrækkende, at skolerne ser ordentlige ud. Vi sørger ikke for, at der er bøger, men derimod så er der nogle lærere, som må ud og kopiere for at kunne give børnene materiale. Dvs. man allerede der viser, at man faktisk er ligeglad.

Hvis der var nogle ordentlige bøger, hvis der var noget ordentligt materiale, hvis der var plads til børnene, og hvis man også var inde og give noget støtte, fordi der er altså klasser, hvor der er 27 børn i den københavnske folkeskole. Der er måske 5 i klassen, som har en uhensigtsmæssig adfærd, og det kan altså ødelægge det, der skal indlæres, det kan ødelægge, så man også forlanger, at lærerne skal opdrage. Det kan ødelægge utrolig meget.

Vi taler også om lektiecafeer til børn med anden etnisk baggrund, men også med dansk baggrund. Det er også godt nok, men vi ved fra den virkelige verden, at børn med anden etnisk baggrund de kommer ikke i de lektiecafeer, de kommer i lektiecafeer, hvor der er 2-3 børn samlet med én lærer, og hvor der er noget omsorg, og hvor de på den måde kan få i hvert fald en faglig viden. Det gør så også, at de ikke behøver at lave så meget i klassen.

Men det jeg egentlig kom herop for, det var for at tale om sundheds- og omsorgsområdet. Vi fik igen i år besparelser fra embedsmændene. Det var besparelser på grund af demografi-modellen, hvor man sagde, der er færre ældre i København, men til gengæld eller gud ske lov, så lever de længere i København. Jamen så er det, jeg siger, er det ikke når de ældre er 80-90 år, de har behov for den hjælp, er det ikke der, de har behov for hjælpemidler, er det ikke der, vi skal sætte ind. Og gud ske lov vil jeg sige, så har det været et enigt udvalg, som jeg regner med, alle har deres bagland med, hvor man siger, at man simpelt hen må tage besparelserne væk på hele hjemmeplejeområdet.

Der jeg kan være bange for det er, hvis man igen skal ind og spare på den praktiske hjemmehjælp, der er ca. 30 minutter hver 14. dage. Vi kan godt selv se, en ældre måske er meget svagtseende og spilder, eller ældre som ikke har familie eller andre, der hjælper, jamen så er 30 minutter hver 14. dag ikke meget.

Skulle vi nu ud og sige, det bliver hver 4. uge, vi kan give praktisk hjemmehjælp, det vil være uværdigt, det vil ikke være noget, vi i hver fald kan være bekendt herinde fra Københavns Borgerrepræsentation.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

De ældre er altid dem, der bliver udsat for de største besparelser, det er også dem, der ikke råber højest. Vi kan tage på handicapområdet, vi kan tage på handicaptransport, der har man lige fundet ud af fra HUR, nu skal alle ældre, som kører i handicaptransport, nu skal de give en egenbetaling på 35 kr. som minimum. Det vil med andre ord sige, at er der en ældre, der skal i aktivitetscenter, og det er bare 100 eller 200 m, så skal de give 35 kr. ud og 35 kr. hjem. Det vil sige 70 kr., og de kører måske 3-4 gange om ugen.

Jeg ved fra nogle af de aktivitetscentre, at ældre er stoppet, de kommer måske en enkelt gang om ugen, og det vil sige, de kan sidde inaktive hjemme. Jeg synes, det er uværdigt, jeg synes ikke, man kan være det bekendt.

Derfor vil jeg senere stille et forslag, hvor jeg vil bede om, at HUR fremviser det regnskab, i HUR siger man jo, der ikke vil blive nogen formue ved det, og man vil ikke have fortjeneste ved, at man laver denne ordning, og derfor vil jeg gerne se et regnskab ud fra samme styrke af ældre, der kører i forhold til året i år.

Tøjvask talte man også om skulle forringes, det har vi også i udvalget, såfremt hele Borgerrepræsentationen går med til det, så er det heller ikke her, man forringer, det bliver ikke en gang om måneden, men det bliver, som det hidtil har været, hver 14. dag.

Så skulle madudbringningen blive dyrere, den står og vakler lidt. I dag giver de ældre 35 kr. for et hovedmåltid, og hvis det igen skal blive dyrere, må man sige, de ældre, der ikke selv kan lave maden, de ældre eller handicappede, som er så afhængige af andre, det er lige præcis dem, der skal ind og betale mindre, og det er lige præcis dem, som har, kan man sige, den laveste indtjening, og det vil sige den rene folkepension, som mange ældre i København har.

Så er der dagcentrene. Hvis vi skal tage fat på et, så har man lukket Sundby Dagcenter, det gik jo ikke helt stille af, og det tror jeg, alle her i Borgerrepræsentationen kender til. Det er lukket, og mange ældre er kommet, gudskelov gjorde man det på en god måde, hvor man tog 10-20 ud samlet på forskellige andre dagcentre. Alle dagcentre er nu booket op, og dvs. hvis man lukker flere dagcentre, så er det venteliste

Hvor mange ældre på 80 og 90 år kan vente i Københavns Kommune på at komme på et dagcenter, det må simpelt hen ikke ske.

Så når Store Krog Dagcenter nu skal renoveres, så må man flytte alle de ældre over til nogle lokaler, som der er i Peder Lykke Centret, og så må man, når renoveringen er overstået - jeg håber, borgmesteren lytter meget - når det er overstået, så flytter man dem tilbage til Store Krog samlet og sammen med personalet. Der bliver nikket, og det er jeg rigtig, rigtig glad for. Jeg tror, mange mange ældre i Sundby bliver lykkelige over i hvert fald at få en tilkendegivelse af.

Men desværre har jeg hørt, Bodillestuerne, som er på Nørrebro, står i fare for at blive lukket. Så kan man sige, nej, vi vil ikke lukke dem fra Københavns Kommune, men hvis man beskærer dem med 20 pct., dvs. en lille million, jamen så har man faktisk lukket Bodillestuerne.

Så jeg vil bede om, at man prøver endnu en gang at se på de dagcentre, det har stor, stor værdi for de ældre på Nørrebro.

Det der kunne gøre mig lidt dårlig det er, at de ældre i Bodillestuerne dagcentre har givet et høringssvar, som vi endnu ikke har fået, når vi sidder og drøfter budget, det har vi ikke fået udleveret.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

Samtidig med det siger de, at de også har bedt om at få foretræde for udvalget her i slutningen af august, men de har fået et brev om, at de kan få foretræde den 20. september.

Jeg ved godt, der ikke lige var budget på den 20. august, men man havde trods alt formændene for alle ældrerådene til foretræde. Så frem for vi lige nu beslutter en masse, og man så siger den 20. september er løbet kørt, synes jeg godt, man kunne have været fleksibel og selvfølgelig sagt, at de skulle komme til foretræde.

I Københavns Kommune er det også sådan, at omsorgsbesøgene er næsten lig nul. Det er så ærgerligt, det er alle over 75 år, som skal have tilbudt besøg, men man siger, der hvor der er hjemmehjælp, der er det ikke så nødvendigt. Jo, det er, der sidder mange ældre, som har svært ved at gå, eller blevet tiltagende syge, efter de har fået hjemmehjælp, og der skal man drøfte nogle tiltag, skal de i dagcenter, skal de i aktivitet, eller hvad pokker skal ske. Nogle skal måske have optræning, så de kan blive mere selvhjulpne, det er meget vigtigt, der kommer nogen ud og ser, jamen hvordan og hvorledes står det til med deres færdigheder på den ene og den anden måde.

Så oplevede jeg her i aften, at fru Louise Frevert talte om omsorgstimer, større hykler har jeg da ikke hørt. I Folketinget var hun med til, da Socialdemokraterne stillede forslaget til finansloven, der var hun med til at stemme det ned. Så står man her i Borgerrepræsentationen og taler om omsorgstid. Det er en skam, fru Louise Frevert ikke er herinde, for så må hun jo fortælle, hvad er det, det er forskellen på, om man giver nogle penge over finansloven, eller man står her i Borgerrepræsentationen og siger noget helt andet.

Men jeg så gerne, der kom omsorgstimer, jeg så gerne, man lavede 2 projekter. Det vil sige, det ene projekt var hjælp til selvhjælp, hvor man gav noget mere tid ud til den ældre, hvor man lærte dem nogle færdigheder, fordi nogle er det jo optræning, hvis de har ligget syge i længere tid, eller der har været andre ting, så skal man ligesom styrke de færdigheder, og det kunne en hjemmehjælp godt gøre, hvis bare tiden var sat af. Det er den ikke i dag, så derfor ordner de det hele selv med at smøre mad, eller hvad der ellers er.

Omsorg kunne også være, man fulgtes med den ældre ned for at købe ind. Det giver frisk luft, det giver motion, og det giver også bedre appetit, når man ser varerne.

Så der er mange muligheder, hvis man vil lave nogle projekter som hjælp til selvhjælp, hvor man så måske på sigt kunne se, det hjælper altså.

Men det der sker, hvis ikke vi virkelig går ind og gør noget effektivt, og vi ikke sætter nogen midler af alle os, som nu i Sundhedsudvalget har sagt fra med hensyn til de besparelser, det er, vi får nogle ældre, som bruger mere medicin, kommer ind og ud af hospitalerne Vi får nogle ældre, som ikke har den livskvalitet, som vi så taler så meget om er nødvendig.

Det får mig over på HS, hvor der også er store besparelser. Jeg ved godt, at vi heller ikke kan få det store forkromede inden for det omsorgsmæssige, men vi kan prøve at lave status quo.

Når vi taler om HS, så har det jo været inden for de sidste 8 år besparelser og besparelser på personalet. Vi er nået helt ind til benet, hvor det kan komme til at koste menneskeliv, hvis vi bliver ved med at spare. Det kan være på de medicinske afdelinger, men det kan såmænd være på alle afdelinger. Vi skal tænke os meget om, vi skal prøve at have respekt også for personalet på hospitalerne, så ikke de kommer ud i den problematik, som vi oplevede lige nu her, i hvert fald at have læst om i Odense Kommune, hvor man fra hospitalet havde givet

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

meddelelse ud til en kommune om, at en ældre blev sendt hjem, men en der ikke kunne klare sig selv og derfor døde, fordi der ikke var hjælp.

Den kunne jo være den omvendte, hvor hospitalerne siger, man har ikke ressourcerne, det hele skal gå så stærkt, så man glemmer at give sundhedsforvaltningen besked, hvis en ældre skal hjem i den forfatning.

Der vil jeg så sige igen, jeg tror ikke, at man fra HS' hospitaler ville sende en ældre hjem, som intet overhovedet kunne, og at man ikke var 100 pct. sikker på, at der var familie eller andre, der vidste, pågældende var sendt hjem og så også kunne hjælpe til. Jeg synes, det er alvorligt, jeg synes, det er forfærdeligt, og jeg synes, det er noget, vi simpelt hen må gå ind og styrke.

Det samme gælder også kræftplanen, og det gælder også stråleapparatur, hvor det bare for 5 år siden i HS afsatte penge, og vi mente, nu havde vi nok, vi kunne endda lade amtet købe ind, så deres patienter også kunne få strålebehandling. Nu er der 9 ugers ventetid, det er uacceptabelt, det er uacceptabelt og psykisk og fysisk terror, når patienter, som har cancer, ikke kan komme til strålebehandling inden for de uger, som er afsat som mål inden for HS. Det må og skal vi gøre noget ved som politikere her på Københavns Rådhus og ansvarlig også for HS.

Til sidst vil jeg sige kort om sundhedsprojekter. Jeg synes, det er vigtigt, vi går ind og laver flere projekter, for fedme, for børn, hvor man kunne bruge skolerne til noget sundhedskost, man kunne bruge gymnastiksalene, man kunne indkalde noget familie på skolerne, man kunne lave fælles kost med dem, for det kan ikke nytte noget, man kun tager fat i børnene, man skal også have fat i familien, ellers står vi status quo igen.

Man kunne bruge gymnastiksalen, og man kunne bruge også en diætist, der kunne fortælle forældrene, hvordan er det, man kan købe ind, men også til en billig pris.

Det samme gælder inden for syge- og alkoholområdet, der må vi også sætte noget mere ind.

Men jeg håber, at vi med de midler, vi har, alle kan gå sammen og så se på, hvad er det, der trænger sig mest på og prøve at tænke mennesker og tænke i mennesker.

Så vil jeg til allersidst sige, det har jeg sagt i 20 år, jeg vil sige det igen, jeg ønsker, at vi får lys over Amager. Her tænker jeg selvfølgelig på Sundby Idrætspark. Fremad Amager har nu vundet en masse kampe, så er det ikke snart på tide, at de ikke bare får 4 Nefalygter, men at de får et lysanlæg.

Gunhild Legaard (O): I Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget har diskussionerne bl.a. drejet sig om psykiatri, og der skal ikke herske tvivl om at det er område som Dansk Folkeparti tager meget seriøst.

Det drejer sig om adskillelsen af sindslidende med og uden misbrugsproblemer. Det drejer sig om boligsituationen, og det drejer sig om behandlingstilbud og omsorg, og så drejer det sig om at få indført gentests.

Bortset fra den sidste sætning så var det nøjagtig den indledning, jeg brugte for et år siden her på talerstolen. Og hvad er der så sket.

Med hensyn til adskillelsen af sindslidende med og uden misbrug er der ganske vist etableret en afdeling for ikkemisbrugere på Sundbygård, men søgningen er begrænset på grund af så restriktive regler angående alkohol, at man skriftligt skal anmode om at drikke et glas vin

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

til sin fødselsdag. Det skaber utilfredshed både hos pårørende og naturligvis hos brugerne, så få ønsker at bo der.

Det har aldrig været meningen med at skille misbrugere og sindslidende ad. De skal leve så normalt som muligt, og det er vel normalt, at man af og til drikker sig et glas.

Med hensyn til behandlingstilbud mangler vi endnu at se kontaktperson-begrebet udvidet. Det eksisterer bevarer, men personalet har så travlt, at gennemsnitstiden til den enkelte slet ikke står mål med behovet.

I Kristeligt Dagblad, som udkom i weekenden, er der flere artikler om Projekt Ophus, et projekt, som beskriver fordelene ved en øget indsats med unge skizofrene, som tilbydes intensiv personlig støtte. Projektet har været i gang siden i 1998 i København og i Odense, og resultaterne været så gode, at der ikke er nogen grund til at tøve med at indføre det på alle psykiatriske enheder i Københavns Kommune.

Det ikke alene forbedrer livskvaliteten, men resulterer også i ca. 20 pct. færre indlæggelsesdage og dermed besparelser til følge. Fyns Amt er på baggrund af de gode resultater i fuld gang med at oprette et lignende tilbud.

De store bosteder for psykisk lidende i Københavns kommune bærer præg af betonslum, hvor man har stuvet alt for mange mennesker sammen på alt for lidt plads. Disse brugere har oven i købet direkte modsatte behandlings- og omsorgs behov. Her vil jeg gerne igen nævne misbrugerne, dem der har dobbeltdiagnoser og de rent sindslidende. Det duer ikke med de store bosteder.

Dansk Folkeparti har tidligere flere gange foreslået mindre enheder og køb af villaer til en form for familiebofællesskaber, hvor beboerne fungerer sammen og til en vis grad bliver hinandens familie.

At få dette problem løst kræver ikke alene flere penge tilført området til både mursten og personale, men også nytænkning.

På baggrund af en ung skizofren piges dødsfald i midten af juli måned, er spørgsmålet med at få indført gentest blevet sørgeligt aktuelt.

I mine mangeårige ansættelser som psykiatrisk sygeplejerske husker jeg utallige diskussioner og debatter for og imod overdreven medicinering med psykofarmaka. Fortalernes argumenter var, at patienternes symptomer svandt, og de blev roligere.

Modargumenterne for ikke at give så meget medicin er, at patienterne plagedes af træthed, de bliver passive, uinteresserede, sløve og overvægtige, og det kolliderer også med ønsket om i højere grad at behandle psykoterapeutisk med miljø-, samtale-, adfærds-, kognitiv-, eller andre former for medmenneskelig personrelaterede terapiformer.

Nu foreligger der endelig en test, som kan fastslå, om patienten har en unormal omsætning af en række psykofarmaka, om der er risiko for at udvikle interaktioner med anden medicin.

Helt enkelt går det ud på, at testen kan måle leverens evne til at udskille medicinen. 18 pct. af dem, man tester, er lidt langsommere til at udskille medicinen. 10 pct. er meget langsomme, og det vil sige, de skal have meget, meget mindre medicin. 3 pct. udskiller til gengæld meget, meget hurtigt og skal derfor have langt mere medicin for at opnå den behandlingsmæssige terapeutiske værdi.

Det er med andre ord en test, som gør, at man kan medicinere mere præcist fra starten og derved påføre patienten langt færre bivirkninger med øget livskvalitet til følge, og som oven i

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

købet kan spare indlæggelsesdage. Det er et epokegørende fremskridt, som må hilses med glæde, og som Dansk Folkeparti vil foreslå indført, og som allerede er indført i hele Vestsjællands Amt.

Psykiatriområdet har alt for længe sovet tornerosesøvn. Sørøgeligt, at der skulle så tragisk en situation til som en ung skizofren piges død i sommer til i den grad at få gang i debatten.

Uanset resultatet af undersøgelsen af årsagen til den unge kvindes død, er det et signal til, at vi fra politisk side tager det dybt seriøst og handler på det ved at sætte fokus på det og bevilge de nødvendige penge til at skabe tålelige forhold for psykiatriske patienter og brugere i Københavns Kommune.

Trine Scholtz (F): Nu må vi lave et mindre sceneskift, fordi jeg står lige her, og jeg har ikke tænkt mig at tale om Sundhed & Omsorg, men jeg vil starte på min egen måde at sige lidt om folkeskolerne og så lidt om HS til sidst.

Budget handler om penge, men det handler også om holdninger. Det er rigtigt, som det også i år er fremført her fra talerstolen, at de mange milliarder på forhånd er lagt fast, og det er kun en lille del, vi nu skal beslutte at anvende.

Selv om det er et mindre beløb, vi skal fordele, så er det ikke ligegyldigt, hvordan penge anvendes og det er også af betydning, i hvilken tone diskussionerne foregår, og forhandlingerne forløber.

Det er også vigtigt, at der er en linje i det, vi beslutter, at vi tænker langsigtet i vores måde at planlægge på, og at det er til at gennemskue, hvad det er for en skole, vi ønsker os, hvilken ældrepleje vi vil have, hvad vi vil med kultur og idræt, og hvordan vi vil satse på en forbedring af både miljø og trafik for nu bare at nævne nogle områder.

Tonen omkring folkeskolen og omkring integration i folkeskolen og i det hele taget er indimellem dybt ubehagelig.

Vi kan alle blive enige om, at det er områder, der skal styrkes, og jeg tror også, vi er enige om, at en del af forslagene, der går på opfølgning i forhold til PISA-undersøgelsen, er fornuftige.

Men de borgerlige partiers tro på, at disciplin, konsekvens og stram central styring er den vej, vi skal gå, er u hensigtsmæssig og alt for ensidig.

Sammenholdt med regeringens forslag om obligatorisk børnehaveklasse, boglig indlæring tidligst muligt og en tendens til ensretning gør, at jeg synes, at der er grund til at stoppe op.

Vi kan her og nu ikke forhindre regeringen i deres tiltag på skoleområdet. Jeg synes, det er dybt beklageligt, at børn så tidligt skal presses ind i en form. Der mangler respekt for barndommens særlige betydning, for legens udvikling af fantasi og kreativitet og for det faktum, at børn udvikler sig i forskelligt tempo.

Vi kan sagtens gøre børn skoleparate tidligere og tidligere, og vi kan også gøre børn voksne tidligere og tidligere, men vi taber i det lange løb mere, end vi vinder. Der er i vores samfund brug for kreative, legende og nysgerrige mennesker. Der er brug for mennesker, der eksperimenterer og tænker nyt og anderledes. Vi skal sørge for, at vores daginstitutioner, skoler og fritidshjem fortsat og gerne i endnu højere grad understøtter de kompetencer, samtidig med at de boglige færdigheder naturligvis skal være i top. Der er ikke tale om et enten eller, men om et både og.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

I København er der ikke et borgerligt flertal, og det bliver der forhåbentlig aldrig. Lad os bruge det flertal, vi har til at understøtte børnenes udvikling af alle deres kompetencer, lad os arbejde imod ensretning og stram central styring. Det handler om styrkelse af lærere og pædagoger i langt højere grad, end det handler om centralt fastlagte regler, rammer og kanoner.

Naturligvis skal vi klart melde ud, hvad vi forventer. Jeg taler ikke for, at alt skal flyde, være utydeligt, og at ingen skal vide, hvilken vej vi går. Men jeg taler om, at lærere og pædagoger skal have et stort råderum og skal være i stand til at vurdere og handle i relation til netop de børn, de står overfor. Og mener vi ikke at lærere og pædagoger er i stand til det, så må vi sørge for, at de bliver det.

Med hensyn til integration og i forhold til at ændre det faktum, at vi har socialt og etnisk delte skoler, så er der flertal for, at vi arbejder med Københavnermodellen. Hvor hurtigt den vil virke, så der sker en afgørende ændring, kan vi ikke vide. Jeg er godt klar over, at der er nogle, der ønsker sig, at den faktisk virker, inden vi er startet med den.

Men vi ved, at alle forældre ønsker det bedste for deres børn. Vi ved, at hvis vi møder forældrene ligeværdigt med tillid og respekt, så er der størst sandsynlighed for et godt samarbejde. Jo mere vi forskelsbehandler og mistænkeliggør, jo mere bedrevidende og arrogant vi optræder, jo mere modstand, modløshed, vrede og had vil vi opleve i vores samfund.

Og jeg taler ikke om, at alt er lige godt, eller at vi bare skal lade stå til. Jeg taler heller ikke om at acceptere, at landets love og menneskers rettigheder overskrides. Jeg taler om respekt for og accept af forskellighed.

Der er efter min mening ikke kommet noget brugbart alternativ til Københavnermodellen, så jeg synes, at der er god grund til at prioritere den højt også i de kommende forhandlinger.

Nogle gange bliver penge i budgettet brugt til at forhindre forringelser. Det gælder både forringelser af servicen og forringelser af medarbejdernes arbejdsmiljø, hvilket er to sider af samme sag. Det er ikke lige de kampe, jeg som politiker havde drømt om, at jeg skulle tage. Det føles ikke som det mest visionære at undgå forringelser.

Men erfaringen fra de sidste 3½ år har lært mig, at det desværre nogle gange er nødvendigt, for forringelserne kan være uhyre skadelige på længere sigt, mere skadelige end den gevinst vi får af at bruge pengene på spændende projekter, der umiddelbart imponerer.

Og det er så nu, jeg er kommet til budgettet for HS. Vi får at vide, at budgettet balancerer, og det gør det for så vidt også. Men balancen er fundet ved endnu et år at gennemføre store personalereduktioner, for 50 mio. kr. personalereduktioner skæpper i kassen.

Havde det været første gang, at det havde været nødvendigt at reducere, ville vi nok have set mange gode og realistiske forslag, men det er jo langt fra første gang. Vi har for alvor nået smertegrænsen, og beskrivelsen af konsekvenserne af besparelserne er uhyggelig læsning. Det er resultatet af manglende politisk prioritering, det kan vi ikke være bekendt.

Jeg appellerer kraftigt til, at vi i budgetforhandlingerne ser med velvilje på, hvordan vi kan kompensere for nogle af disse nedskæringer. Ingen af os ønsker forringelser af kvaliteten af behandling og pleje, ingen af os ønsker nedslidt personale, overbelægning og i sidste ende øgede udgifter. Jeg mener, at nogle af besparelserne er acceptable, andre er det ikke.

HS har en ønskeliste. Hovedoverskrifterne er øgede ressourcer til psykisk syge og til kræftbehandlingen. Jeg har endnu ikke hørt en eneste være uenig i, at disse ønsker er vigtige at have med i forhandlingerne, så der er ingen grund til at argumentere for dem.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 22. august 2005

Der er ingen ønsker i forhold til børne- og ungdomspsykiatrien, selv om vi ved, at der fortsat er lange ventelister. Der er sat initiativer i gang for at forkorte ventetiderne, og ifølge HS er det vanskeligt at sætte yderligere ind her og nu, fordi vi simpelt hen mangler uddannede børne- og ungdomspsykiatere.

Hvad vi derimod kan gøre, det er allerede nævnt, det er at sørge for, at der etableres botilbud til psykisk syge unge. Der ligger allerede forslag til etablering af nogle botilbud, bl.a. til unge med anoreksi og til psykotiske unge. Det er nødvendigt, at vi tager de opgaver på os.

Jeg håber på nogle fornuftige budgetforhandlinger, hvor der skabes enighed om at prioritere nogle af de helt nødvendige opgaver, vi står overfor. Jeg er overbevist om, at hvor der er vilje, er der vej.

Så jeg vil bare slutte med at sige god arbejdslyst til os alle.

2. næstformand (**Bente Frost**): Så er det fødselsdagsbarnet.

Bente Møller (Ø): I år er det 12. år i træk, jeg har lejlighed til at tale om næste års budget med fokus på sundheds- og ældreområdet i denne forsamling. Denne gang adskiller sig fra de andre ved, at jeg ved, at jeg ikke vil være her næste år, når budgettet bliver til virkelighed for kommunens borgere og ansatte.

Der er meget, der har ændret sig på de 12 år, jeg har siddet herinde. Mange har talt om, at økonomien trods alt er blevet bedre. Det er sikkert noget, der vil undre borgere og medarbejdere, der ikke kan huske andet end oplevelsen af nedskæring på nedskæring.

Som medlem har jeg også hæftet mig ved, at tonen har ændret sig. Jeg skal ikke gøre mig klog på, om det er mangel på visioner og ideologier, der har bragt stærke personlige angreb ind på talerstolen. Så længe politikere kun angriber hinanden, er det trods alt til at leve med, de har jo alle taleret og dermed mulighed for at forklare og forsvare sig. Det har kommunens ansatte ikke, det bør vi altid huske, når vi står heroppe.

For 4 år siden var Enhedslisten del af en budgetaftale, der gav markante forbedringer på ældreområdet: grundig rengøring, 4 ugers ventetidsgaranti til plejeboliger, voksenelevpladser og arbejdsmiljøforbedringer på nogle af elementerne.

Dengang var det vores intention og håb, at forbedringerne ville brede sig som ringe i vandet fra år til år, indtil vi havde en ældrepleje, vi synes, man kan være bekendt. I dag - 4 år efter - kan jeg konstatere, at det er gået stik modsat. De ældre i kommunen har udsigt til endnu et år med forringelser på den personlige og praktiske bistand, uanset om man bor hjemme eller i plejebolig. Næste år vil servicen være dårligere, end den var for 4 år siden.

Sundheds- og omsorgsudvalget hedder et af kommunens fagudvalg, men det navn fortjener vi ikke. Den ældrepleje vi har tilbage i 2006, hvis budgettet vedtages som foreslået, er meget langt fra at fortjene betegnelsen omsorg.

Gamle er vel noget, vi alle sammen håber på at blive, og er vi så heldige, vil vi næppe finde os i hverken at blive kaldt hverken en bombe eller en byrde, for vi har jo ydet, det vi kunne og fik mulighed for til vores nærmeste og til samfundet. Og det vil vi gerne fortsat.

Men vi regner også med, at der vil være hjælp til os, til de ting, vi ikke længere selv kan klare. En hjælp, som er en ret, noget vi ikke skal tigge om, noget som er universelt for alle gamle i landet uanset status og økonomi. Men vil vi være tilfredse med det, som er nutidens serviceniveau.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

At komme i bad en gang om ugen, det er meget lidt, især hvis man spilder mere, fordi man er blevet gammel og ryster på hænderne eller har problemer med inkontinens. At få gjort rent næsten hver 14. dag i ca. 45 minutter 23 gange om året, det er nemlig den, kommunens ældre skal have næste år, når de er visiteret til praktisk bistand. Ca. 45 minutter pr. gang betyder, at man aldrig får gjort rent i køleskab, køkkenskab, får rimet fryser af, ryddet op i klædeskab og skuffer, pudset vinduer osv.

Det er ikke bare hovedrengøringen, men alle de ting, som skal gøres med jævne mellemrum, hvis ens hjem skal være appetitligt.

At få vasket tøj næsten hver 14. dag 24 gange om året, det er det, man får her i kommunen. Det fordrer mindst 16 sæt undertøj, hvis der skal skiftes hver dag.

At få dagligvarer leveret til døren og aldrig selv komme i en forretning, ja, jeg ved ikke, hvad I andre vil, det er i hvert fald ikke det, jeg drømmer om, jeg skal leve med, når jeg en gang bliver gammel. Jeg synes heller ikke, det er det, denne bys ældre fortjener i dag.

Vi har nemlig en helt unik situation i København. I modsætning til det meste af landet falder antallet af ældre, det giver os en helt enestående mulighed for at udnytte det økonomiske frirum, det giver, og fastholde det velkvalificerede personale, det er lykkedes os at rekruttere.

Enhedslisten foreslår, at der laves en helt ny visionskvalitetsstandard bestående af følgende hovedelementer:

På Københavns Kommunes hylde for praktisk og personlig bistand findes følgende standardsortiment:

Hjælp til at komme op om morgenen og i seng om aftenen. Det betyder også hjælp til morgen- og aftentoilette og påklædning.

Hjælp til bad og hårvask 2 gang ugentlig.

Hjælp til almindelig rengøring, det er gulvvask, støvsugning, rengøring af WC, vask og bad, aftørring af fliser i køkkenet og badeværelse og aftørring af støv.

Hjælp til rengøring efter behov af køleskab, døre, karme, fodpaneler, køkkenskabe og vinduer m.v.

Hjælp til tøjvask minimum hver 14. dag.

Hjælp til indkøb hver uge.

Hjælp til tilberedning og anretning af måltider efter behov. Madservice a la carte skal minimum have 3 menuer at vælge mellem, som det har været de sidste år.

Hjælp til at komme ud i den friske luft en gang om ugen, hjælp til at få gennemgået post.

Alle former for hjælp skal ydes med et selvaktiverende sigte, så den ældre får mulighed for at vedligeholde sine færdigheder og samtidig kan have den selvtilfredshed, det er selv at få lov til at hjælpe til.

Praktisk bistand skal altid tildeles med mindst 2 timer ugentligt.

Visitation til hver enkelt. Det man ikke kan selv af de nævnte ting, har man ret til.

Standardsortimentet skal suppleres ud fra den enkeltes behov. Mange plejekrævende borgere har f.eks. brug for flere tryghedsbesøg om dagen.

Enhedslisten foreslår at alle demografibesparelser på ældreområdet opgives, indtil visionskvalitetsstandarderne er nået. Vi går gerne med i en ældreplan, hvor vi får lavet de trappetrin, der skal til de næste år til at nå en service på området, der er forsvarlig.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 22. august 2005

Københavns Kommune vil med den plejeboligplan, der er vedtaget herinde, hvor vi jo netop udnytter antallet af ældre til at forbedre standarden ved ombygninger og moderniseringer, og ved en gradvis servicestigning på praktisk og personlig bistand, være et trygt sted at blive gammel.

HS-budgettet for 2006 er på grund af kommunalreformen det sidste budget for Hovedstadens Sygehusfællesskab. Fra 1. januar 2007 overlades ansvaret for både den primære sundhedssektor og sygehusene til Region Hovedstaden. Et mærkeligt organ, demokratisk valgt, men uden ret til at udskrive skatter.

Det smalle flertal bag kommunalreformen har besluttet, at Region Hovedstaden fra starten skal være spareknivførende. Mere end ½ mia. kroner i underskud fra fødslen på grund af omfordeling mellem Øst- og Vestdanmark. En noget besynderlig fødsels gave at få.

Jeg kan fortælle jer, at dem jeg har fået, de var noget bedre.

Det giver os et særligt ansvar i relation til næste års budget for HS. Vi bør sikre de patienter, sygehuse og ansatte, vi har ansvaret for, de bedst mulige betingelser i den nye region.

Jeg håber, at I alle sammen har bemærket, at der i HS er varslet afskedigelser og iværksat andre initiativer med det formål at spare 131 mio. kr., inden budgettet overhovedet er forhandlet og vedtaget.

Jeg skal ikke fortænke hverken ansatte eller patienter i at have meget små forventninger til den politiske behandling, når der på den måde byttes rundt på rækkefølgen.

De 131 mio., der skal spares i HS, fylder en telefonbog, og hvis der er nogle, der ikke skulle kende dem, er de velkomne til at låne mit eksemplar og læse igennem. Jeg skal skåne jer for at gennemgå dem alle sammen, men bare sige det er virkelig en grønthøster, der har været ude på en mareridtstur her.

Siden oprettelsen af HS er der lukket 1.300 senge, det svarer til en reduktion på 25 pct. Det afspejler sig i stigende ambulatorievirksomhed og fald i liggetiden.

Personalereduktionen er på godt 2.000 årsværk. Det er altså flere tusinde færre varme hænder, der er til at behandle og pleje patienterne.

HS har sparet hvert eneste år hele sin levetid, samtidig med at der er indført nye behandlinger og ny medicin. Vi får altså lavet mere for færre penge i 2005, end vi fik i 1995. I alt 1.632 mio. kr. har HS sparet i nutidspristal, det er 342 mio. kr. mere end statstilskuddet, der nu er trappet helt ud.

Da HS blev dannet, var sygehusudgifterne over landsgennemsnit, det er de ikke mere. Tværtimod adskiller HS sig fra resten af landet ved at forvente at overholde budgettet i år. Hvis HS havde samme økonomiske udvikling som amterne, så skulle der allerede i indeværende år tilføres 60 mio. kr.

En del af besparelserne i det her tykke katalog, det er kreativ leg med "Løkke-posen", nemlig meraktivitet. Om dette har hold i virkeligheden, er jeg ikke kompetent til at udtale mig om, men jeg ved at personalets repræsentanter i hovedsamarbejdsudvalget er meget skeptiske over for de mange ekstrabehandlinger og undersøgelser, der skal udføres af det allerede travlt beskæftigede personale.

Enhedslisten har intet imod, at HS scorer mest muligt fra "Løkkeposen"s meraktivitetspulje. Men patienterne skal ikke betale prisen i form af ringere service, det kunne være mindre tid til information, mindre tid til omsorg og pleje og mindre tid til selve behandlingen

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 22. august 2005

og undersøgelsen og flere fejl. De skal heller ikke betale i form af flere fejl. Personalet skal heller ikke betale med urimelige arbejdsvilkår.

Da jeg bladrede sparekataloget igennem, studsede jeg over de mange besparelser på det medicinske område. De medicinske patienter er ofte kronikere eller ældre. Kronikere med folkesygdomme som gigt, astma og sukkersyge har ikke høj prestige i sundhedsvæsenet, hverken når der skal laves behandlingsgarantiplaner eller tildeles forskningsmidler.

Jeg havde håbet, at der var en ændring på vej. Der er på landsplan lavet en handlingsplan for kronikere, og vi har i kommunen lavet et sundhedscenter for dem. Det harmonerer meget dårligt med f.eks. lukningen af det medicinske afsnit for lungepatienter på Frederiksberg. De ældre medicinske patienter bliver udskrevet hurtigere og hurtigere.

Enhedslisten er enig i, at man ikke skal ligge i en sygehusseng, hvis det ikke er det optimale sted at opholde sig. Men udskrivning må ikke ske så hurtigt, at det er umuligt at få koordineret med hjemmeplejen, få boligændringer på plads og andet, der skal være i orden for, at det er trygt at komme hjem.

Når en udskrivning ikke opleves som tryk af borgeren, er faren for genindlæggelse stor, og yoyo-sygehusforløb tærer hårdt på den ældres fysiske og psykiske ressourcer.

Jeg skal skåne jer for en gennemgang af hele kataloget, bare nævne et eksempel til undren:

På Bispebjerg nedlægges en diætiststilling, så er der ikke længere tid til diætrådgivning til overvægtige, småtspisende og ambulante sukkersyge- og hjertepatienter. Dette eksempel er ikke specielt blot et af mange, der tydeligt viser, at der bliver mindre forebyggelse og mindre sammenhæng med de kommunale aktiviteter på området.

Vi har f.eks. en sundhedsborgmester, der har lagt meget vægt på småtspisende og sukkersyge og overvægtige i hendes borgmestertid. Det synes jeg faktisk er et glimrende fokuspunkt.

Hvis vores sygehuse skal have en acceptabel standard, skal der fjernes besparelser for 100 mio. kr., især på det medicinske område af de 131 mio. kr., der optræder i den her telefonbog. Og så skal der tilføres midler til psykiatrien og kræftområdet helt i overensstemmelse med ønskelisten.

Hvis kampen for lighed i sundheden skal vindes, skal der være lige adgang til behandling for alle. Det forudsætter et godt skattefinansieret offentligt sundhedsvæsen. Hvis de offentlige sygehuse udsultes, hvis ventetidsgarantien ikke overholdes, flytter de ressourcestærke patienter til privathospitalerne. Dette skal betales med de udsultede sygehuses budgetter. Så bliver der færre midler til de sygeste og de svageste.

Der er skal altså flere penge til ved forhandlingerne i år. Det vil man også kunne se af det budgetforslag, Enhedslisten fremlægger ved forhandlingerne, det har vi taget højde for.

Lise Helweg (V): Jamen tak til fødselsdagsbarnet for gennemgangen af HS' budgetmæssige problemer, de er jo store. Vi kan jo så håbe på og forvente, at ved en fusionering med Region Hovedstanden, at der kan rettes op på en del af det.

Det var nu ikke min mening sådan at replicere til Bente Møller, men jeg vil starte på min egen budgettale.

Der er nu gået et år siden behandlingen af sidste års budget, så nu har vi så dets regnskabsafslæggelsesår.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 22. august 2005

Dette er den sidste budgetforhandling og -vedtagelse i denne samling. Ja, tiden går, og klokken slår.

Hvorledes er så tilstanden inden for det område, som jeg er betroet, nemlig sundheds- og Omsorgsområdet, stander København i våde på dette område. Jeg mener faktisk nej, men, men, der er ting, der kan gøres bedre, og der er ting, der er blevet gjort godt, og der er mange ting, der skal arbejdes videre på.

Ny lovgivning på Sundheds- og hospitalsområdet. Der er en kolossal dynamik inden for sundheds- og omsorgsområdet både på kommunal plan og på regeringsplan. Der er kommet ny lovgivning på området i anledning af den nye struktur.

Som det største er hospitalsområdet, altså HS, som i 2007 skal fusioneres med Region Hovedstadens hospitalsvæsen. En kæmpeopgave, hvor man, i hvert fald ifølge min erfaring, ved at fusionere hospitaler får mulighed for en optimering af dette hospitalsvæsen, dets drift og dets behandlingsmuligheder.

Det betyder nemlig mulighed for yderligere faktisk at kunne rationalisere og effektivisere ved en omstrukturering i det kommende sygehusvæsen i regionen, og dette selvfølgelig uden at der skal ske større arbejdspress på de ansatte inden for væsenet.

Og det vil betyde, at man får mulighed for at efteruddanne sig i endnu større grad og dermed får endnu flere dygtigere medarbejdere. Det vil betyde bedre behandlingsmuligheder, det vil betyde mindre ventetider, og det vil forhåbentlig betyde meget mere forskning også, og alt i alt også betyde, at man får mere ud af den enkelte skattekrone til glæde for vore borgere i Københavns Kommune.

På kommunalt plan tilsiger den ny lovgivning, at kommunen bl.a. bliver ansvarlig for genoptræningen af vore borgere. Det betyder, at der skal være et tættere og mere formaliseret samarbejde mellem hospitalssystemet og vor kommune, eller som HS kalder det, styrket samarbejde og kommunikation.

Og dette skal i praksis vise sig ved, at en udskreven borger, der eksempelvis er blevet hofteopereret, straks efter hjemkomsten får tilbud om den videre genoptræning, således at ingen borger i den anledning bliver tabt på gulvet.

Dette har vi desværre været ude for i vor kommune. Samarbejdet mellem vore hospitaler og vor kommune har ikke altid været optimal, eksempelvis har hjemmehjælpen ikke altid stået parat lige efter en udskrivning, og man har været ude for, at en udskreven borger har stået uden madleverance faktisk i flere dage efter sin hjemkomst. Det kan man i hvert fald kalde mangel på kommunikation.

Man har også været udsat for, at en udskreven borger efter en ortopædoperation ikke har fået tilbud om genoptræning i kommunalt regi, således at denne borger er blevet kørestolsbunden og faktisk endt på et plejehjem. I stedet for kunne man ved genoptræning have givet denne borger et kvalificeret og selvhjulpent liv. Så galt kan det gå, og det skal der naturligvis rettes op på, og jeg har en tro på, det bliver bedre i fremtiden.

Adækvate genoptræningsfaciliteter i kommunen skal således være parat pr. 1. januar 2007, og man skal være sikker på at kunne dække behovet, det skal der arbejdes på. Det kunne udmærket foregå i vore planlagte sundhedscentre. I det hele taget skal der sættes fart på oprettelse af sundhedscentre rettet mod de lokale behov. Foreløbig har vi jo åbnet et sundhedscenter for kronikere i Randersgade på Østerbro. Dette medfører, at borgere med nogle

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

nærmere specificerede kroniske sygdomme ikke behøver at hospitaliseres igen og igen, men kan hjælpes i dette center. Det synes der at være stor tilfredshed med.

Vi må også lære, at borgere generelt hellere vil være i deres eget hjem frem for på et hospital, men dette er naturligvis afhængig af, at behandling og omsorg kan ske i eget hjem, og vore borgere føler tryk ved den service og omsorg, som kommune og sygehuse kan stille til rådighed også i hjemmene.

Forebyggelse er vel nok højst prioriteret inden for sundhedsområdet. Det er vigtigt at få indarbejdet en forebyggelseskultur hos vore borgere. Det er nu en gang meget bedre at forebygge sygdomme end at skulle behandle sygdomme. Det vil give en livskvalitet, der i den grad vil blive opnormeret.

Derfor mener Venstre, at vore sundhedscentre skal indeholde alle former for forebyggelsestiltag. Der skal foreligge information i centrene, og det skal være muligt for vore borgere at få samtaler om forebyggelse med vort faglige personale.

Der skal ikke være løftede pegefingre mod vore borgeres livsstil, men det skal være en opgave ved oplysning at motivere vore borgere til et ønske om selv at tage ansvar for deres liv med så få sygdomme, som muligt. Behandlingskulturen skal faktisk vendes til en attraktiv forebyggelseskultur.

Budgetkorrektio n i forhold til demografitilpasning i hjemmeplejen.

Venstre mener ikke, at den nye budgetmodel 1 til 1 holder i forhold til, at antallet af ældre i Københavns Kommune er for nedadgående de næste 10 år. Det er således ikke realistisk altid at budgettere i forholdet 1 til 1. Eksempelvis vil 5 færre ældre i en hjemmeplejeenhed ikke automatisk give en tilsvarende besparelse. Huslejen vil være den samme, antallet af personale vil være det samme m.m.

Der må således indregnes en fleksibilitet i budgetlægningen, der tager højde for denne problematik, ellers bliver servicen forringet over for vore borgere, og det vil Venstre ikke acceptere.

Økonomerne må se endnu en gang på denne budgetmodel, som ser så ligetil ud på papiret, men ikke er så ligetil i praksis. I relation til nedgangen af antallet af ældre borgere må man naturligvis omstrukturere hjemmeplejen glidende. Men som sagt hverken budgetmodel eller omstrukturering på hjemmeplejeområdet må gå ud over den kommunale service og det kvalitetsgrundlag, som er vedtaget i Borgerrepræsentationen.

Venstre har med tilfredshed konstateret, at hjemmehjælpen nu for nylig er udstyret med håndholdte computere. Det letter vore mange hjemmehjælpere i det daglige arbejde, og det gør logistikken nogenlunde 100 procent sikker, også om der dagligt sker mange ændringer i den service, vi skal yde vore hjemmeboende borgere, der er visiteret til hjemmeplejeydelser. Kommunen har ca. 85.000 besøg om ugen, og der skal virkelig noget til at holde styr på dette område.

Som en sidegevinst viser det sig, at hjemmehjælperne i mange tilfælde får bedre tid til vore borgere, når de kan trække alle relevante oplysninger på deres håndholdte computer ud lynhurtigt. Det er således, at hvis kommunen f.eks. skulle yde bare 5 minutters ekstra service-tid hos hver enkelt borger, der modtager hjemmehjælp, så ville det altså koste 120 mio. kr. pr. år. Så de 55 mio., der er investeret i disse håndholdte computere kommer tilbage med renters rente.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 22. august 2005

Næste skridt bliver, at også personalet på plejehjemmene kan få denne elektroniske hjælp til plejeplaner og al anden service og dermed også lette logistikken på dette område.

Demens er en sygdom, som 55.000 borgere i Danmark lider af i større eller mindre omfang. Det vil nok sige, at 10 pct. af dem bor her i København, altså 5.000-6.000 borgere. Og der er ifølge Sundhedsstyrelsen ca. 19.000 nye tilfælde om året.

Vi har i Sundheds- og Omsorgsudvalget vedtaget en handleplan, som omfatter indsatsområderne tidlig indsats, skræddersyede tilbud, behandling og samarbejde, pårørende og personale som prioriteringen. Det er vigtigt, at vort personale, også vort hjemmeplejepersonale, lærer at spore demens tidligt i forløbet, således at der kan sættes hurtigt ind.

Vi ved faktisk ikke, hvor mange borgere her i byen, der er ramt af udiagnosticeret demens. Det er vigtigt med tidlig indsats og det er vigtigt med støtte til de eller den pårørende, især i de senere stadier. Det er vigtigt, at vi kan tilbyde relevante plejeboliger med særligt udannet personale til de hårdest ramte. Vi skal som politikere fortsat have fokus på denne invaliderende sygdom.

Osteoporose er i dag en folkesygdom, dvs. minimum 400.000 borgere lider af denne sygdom, altså ca. 40.000 borgere i Københavns Kommune, og de fleste oftest uden at vide det. Sygdommen er faktisk en af mine mærkesager. Osteoporose, som er afkalkning af ens knogler, bliver kaldt den stumme sygdom. Sædvanligvis opdages denne sygdom primært, når en person, og det er flest kvinder, er oppe i alderen og sædvanligvis ved, at borgeren falder og brækker f.eks. et håndled eller ved et hoftebrud.

Det typiske forløb af sygdommen er, at man ved et fald i 60-årsalderen brækker håndledet, 10 år senere følger hoftebruddene, og 1/5 af de 65-årige kvinder får rygsammenfald inden for en periode på ca. 10 år. Sygdommen er et stigende problem, og i øvrigt er der flere og flere mænd, der også får den.

Et rygsammenfald sker ikke ved fald, som man skulle tro, men oftest ved en forkeret bevægelse, ved host eller nys, eller hvis man løfter en tungere ting. Konsekvensen af et rygsammenfald er typisk svære smerter med et betydeligt tab af livskvalitet samt med en væsentlig overdødelighed.

Når der sker rygsammenfald, er det desværre også således, at ens læge ikke altid stiller den rigtige diagnose. Man kan mene, at det er en forvridning, forstrækkelser af en sene eller en anden form for kollaps. Så får patienten en smertestillende og en ukorrekt diagnose, og så er vi faktisk lige vidt.

Jeg så gerne, at man som forsøg lavede en begrænset folkeundersøgelse af en nøjere defineret aldersgruppe i en af vore bydele, eksempelvis alle borgere mellem 65-84 år med screeningsapparat, der dels viser kalksvindet, dels kan vise, om der har været et rygsammenfald.

Når jeg foretrækker det, så ved jeg godt, vi har fået et notat, der siger, at man går ind på en anden måde for en undersøgelse, nemlig ved at finde ud af, hvem der f.eks. er arveligt disponeret for det. Men jeg har talt med overlæge Hylstrup på Hvidovre Hospital, som faktisk går ind for denne måde at gøre det på.

Når der så er sket den screening, så skal der ske en rådgivning. Man kan sætte ind med forebyggende behandling, som er D-vitamintilskud, calciumtilskud og fysisk træning, dels medicin, da der nu findes medicin, der til en vis grad kan genopbygge knoglestrukturen.

Der er ikke tvivl om, at sygdommen er stærkt invaliderende, og at man kan afhjælpe hele processen ved en diagnosticering i tide. En diagnosticering vil bevirke et kvalificeret liv uden

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 22. august 2005

disse hårde smerter og i sidste ende en bolig i et plejehjem siddende i en kørestol og med et eksorbitant smertemedicinforbrug inkl. morfin, et forbrug, der ville slå en almindelig dødelig ihjel.

Osteoporose er i øvrigt en livsstilssygdom, hvor risikofaktorerne er arvelig disposition, manglende fysiske aktiviteter og uhensigtsmæssig kost. Hertil er rygning, alkohol og vægt forstærkende faktorer.

Det er jo klart, at jo tidligere man kan sætte forebyggende og/eller behandlingsmæssigt ind, desto mindre belastende bliver forløbet af sygdommen. Det er her, vi skal gøre noget.

Frit valg og udlicitering. Venstre ser gerne, at vi optimerer fritvalgsmulighederne for vore borgere. Der skal ses på, om de nuværende modeller virker optimalt, og om andre områder kan inddrages. Vi skal se på, om der er områder, som det vil være hensigtsmæssigt at udlicitere eller privatisere inden for vort område, det ser Venstre meget gerne.

Det er bekymrende, at HS som besparelse vil lukke psykiatriske senge især på Sct. Hans med 75 senge, medens man trods alt etablerer 30 lukkede retspsykiatriske senge, som der er et kæmpebehov for. Slutresultatet betyder dog nedlæggelse af 12 stillinger på Sct. Hans.

Også Bispebjerg Hospital rammes af nedlæggelse af psykiatriske sengepladser. Disse besparelestiltag vil naturligvis ramme vore borgere hårdt, men det vil også ramme kommunen hårdt, da flere borgere med psykiatriske sygdomme i højere grad skal bo hjemme.

Dette faktum vil skærpe kravene også til hjemmepleje og andre omsorgstilbud samt ikke mindst kompetencekrav på psykiatriområdet i vort kommunale regi, et krav man ikke sådan lige kan løfte. Det betyder i praksis, at HS' slunkne pengekasse skyder deres økonomiske problemer over i vor kommunale kasse ved ikke at have sengeplads til opfyldelse af psykiatriske patienters behov for behandling i hospitalsregi.

Det er dels utilstedeligt ud fra et professionelt behandlingssynspunkt og dernæst utilstedeligt i forhold til den kassestækning, der er indlagt i denne besparelse.

Også lukning af hospitalssenge, der især rammer vore ældre borgere, vil stille krav til sundhedsforvaltningens økonomiske ressourcer bl.a. i relation til hjemmeplejeydelserne, der skal optimeres, samt uddannelse af personalet.

Ventetid på kræftbehandling. Jeg nævnedes allerede sidste år i min budgettale, at ventetiden på kræftbehandling, skanning, var for lang, og ventetiden i HS er stadig for lang, så lang, at det koster liv. P.t. er ventetiden på skanning 9 uger, hvilket medfører, at HS er pligtig at henvise til et andet hospital i Danmark eller i udlandet eller et privathospital.

Imidlertid er ventetiden på vore andre kræftbehandlede hospitaler mere eller mindre lige så lang som i HS-regi, og når patienter bliver tilbudt skanning i udlandet, er der ifølge det over for mig oplyste åbenbart næsten ingen, der vil benytte sig af dette tilbud.

Så er der privathospitalerne, og jeg har en formening om, det behøver ikke være rigtigt, men at HS ligesom glemmer at tilbyde dette alternativ. Denne alternative mulighed skal naturligvis, i det omfang som vore privathospitaler har kapacitet hertil, tilbydes vore kræftramte borgere.

Herudover vil det ifølge det over for mig oplyste være muligt for HS som en her og nu løsning at udvide åbningstiderne på overarbejdsbasis. Men dette tiltag vil kræve, at der bliver tilført HS yderligere midler i perioden indtil 2007.

Københavns Kommune samt Frederiksberg Kommune bør som mindstemål yde tilskud til denne løsning i perioden, indtil HS overdrages til regionen. Vi har naturligvis ansvaret for,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 22. august 2005

at vore kræftramte borgere ikke lades i stikken på grund af flere og flere henvisninger fra primærsektoren, nedslidt materiel samt manglende økonomi til en accelerator- udvidelse. Det synes jeg, man godt kan tage med i budgetforhandlingerne.

Når vi taler hospice, dvs. afdelinger, der er indrettet til at tage sig af vore medborgere, hvor videre behandling er udsigtsløs, må man som borger have krav på at få den optimale palliative behandling, smertebehandling, samt en ekstra omsorg og forståelse i ens livssituations sidste tid.

Derfor bør oprettes flere hospicer samtidig med, at man se på muligheden for udvidelse af udgående hospiceservice. Der er patienter, der meget gerne vil ende deres dage i eget hjem, og dette skal også være muligt også for borgere, der får et hospicebehov. Der er ikke nogen borger, der skal dø ensom og uden relevant hjælp, her har vi en stærk forpligtelse.

Alt i alt er der nok at tage fat på inden for dette store område sundhed og omsorg. Som sagt er der meget, der går godt, der er noget, der skal gøres bedre, og der er områder, der virkelig skal tages fat i. Det bliver så op til den nye samlings sundhedspolitikere at følge op på servicen i henholdsvis sundheds-, omsorgs- og sygehussektoren.

Jens Johansen (F): Det er blevet sent, der er holdt mange taler, og der er ikke mange tilhørere tilbage, end ikke dem vi troede vil holde ud til det sidste. (Tilråb). Der er en trofast fanskare.

Der er ingen ende på alt det gode, som partierne vil gøre her før valget for københavnernes. Og skulle det ske, at de gode ideer allerede var gennemført som f.eks. etnisk ligestilling i personalepolitikken eller økologisk mad i skoler og daginstitutioner, så lader man bare som om, det er helt nye forslag, man stiller, for går den, så går den, og borgerne aner jo f.eks. ikke, at vi allerede har besluttet, at der i kommunens kantiner og køkkener skal anvendes økologiske råvarer, selv om jeg stadig væk synes, at Heinz 47 i den økologiske udgave smager bedre end den, der står på bordet ude i Snapstinget. Jesper er herinde.

Men det lyder jo festligt og politisk korrekt, når det lanceres i valgkampen. I den forbindelse er det så noget beklageligt at skulle gøre opmærksom på, at dobbeltmoralen desværre trives i Sundheds- og Omsorgsudvalget. Borgerrepræsentationens beslutning om, at der skal anvendes økologiske råvarer til kosten på plejehjemmene følges ikke af udvalgets flertal med Socialdemokraterne i spidsen. Det selv samme parti, som vil slå sig op i valgkampen på at være økologisk.

Og nu er det ikke god tone at citere fra udvalgsmøderne, men lad mig så blot nævne to argumenter, som er blevet brugt i mindretalsbemærkninger: Det må ikke gå ud over plejen, at de ældre skal have den dyrere økologiske mad. Og: De ældre har først og fremmest brug for sund og velsmagende mad. Nærmest som om det var spildte Guds ord på Balle-Lars at servere økologisk mad for de ældre.

Men Borgerrepræsentationens beslutning om økologisk mad er truffet af to grunde, af hensyn til miljøet og fremtiden, men også af hensyn til dem, der spiser den sundere, økologiske mad.

Nu skal det her ikke handle om, hvorvidt kommunen serverer flest måltider for børnehaverbørn, skolebørn eller ældre. Blot er jeg nødt til at sige, at der er væsentlige miljøgevinster at hente ved at servere økologisk mad på plejehjem og i hjemmepleje, når bortses fra den glæde, de ældre også kan have af at spise økologisk mad.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

Det koster penge ja, men i SF mener vi det alvorligt med de miljømålsætninger, som vi har vedtaget i Københavns Kommune, og vi synes, at det er på tide, at kommunens institutioner lever op til de miljøkrav, BR har stillet.

Og alt andet lige, så må det da give en bedre smag i munden hos vores store miljøparti, jeg tænker her på Socialdemokraterne, at der er overensstemmelse mellem ord og handling i stedet for som nu, at dobbeltmoralen trives.

Vi synes i SF, at vi ser en unødvendig bureaukratisk udvikling i sundhedsforvaltningen og en uhensigtsmæssig vækst i det administrative personale i de seneste år.

Bureaukratiet viser sig dels i forlængelse af den liberale fuser, nemlig de såkaldte fritvalgsordninger. Det var dyrt at komme i gang og få beskrevet opgaver og service, og hvad har vi fået ud af det, meget meget få ældre benytter sig af fritvalgsordningerne. Det er en eklatant liberal fuser og en fiasko, og pengene er fosset ud af kommunekassen til det rene ingenting.

Men det har ikke anfægtet de forenede venstrepartier, og jeg tænker her på det liberale Venstre og Det radikale Venstre, er der to, der står sammen, så er det de to venstrepartier, når de sammen foreslår, at vi i København skal gennemføre den såkaldt hollandske model, hvor borgerne får en pose penge og kan købe service og pleje hos naboen eller en nevø, og det til trods for, at kun 2 pct. i det Holland, som fremhæves som eksempel, benytter sig af muligheden. Endnu en fuser, mere bureaukrati og flere penge ud af kommunekassen.

Det er SF's opfattelse, at hjemmeplejen kan gøres mindre bureaukratisk, end det i øjeblikket er tilfældet, f.eks. ved at afsætte mere tid og at give den ældre hjemmehjælpsmodtager mulighed for i samarbejde med hjemmehjælperen selv at disponere en del af tiden og vælge opgaver, der kan løses i hjemmet: valgmuligheder i stedet for fritvalgsordninger.

Det lyder enslydende fra hjemmehjælp og plejehjem, at der er for lidt tid til de ældre, for lidt tid til omsorg. Det er tydeligt, at plejehjem og hjemmehjælp er under pres, økonomisk pres og tidspres.

Det vil vi i SF råde bod på. Der skal efter vores mening være mere tid til den ældre i hjemmehjælp og på plejehjemmene. Vi ved også, at relativt kort tid koster relativt mange penge, to- og trecifrede millionbeløb. Men det er SF's opfattelse, at vi må bryde det økonomiske pres, som tidstyraniet har skabt. Der skal være mere tid til den ældre i hjemmepleje og hjemmehjælp, mere tid til omsorg. Det er vigtigt, mener vi i SF.

Den anden side af denne problemstilling er, at plejepersonalet har for travlt. Der er brug for at gennemføre forbedringer for personalet, når det gælder løn under uddannelse, efteruddannelse med vikardækning, rekruttering og fastholdelse af plejepersonalet.

En af de udfordringer, som SF ser i de kommende år, bliver at efteruddanne og opkvalificere personale på plejehjem og i hjemmepleje, der blandt de kommunalt ansatte ofte har de korteste uddannelser.

Efteruddannelsesstilbud kan f.eks. handle om brug af it og f.eks. om relevant pleje af demente, men så sandelig også om andre ting.

Tilbud om efteruddannelse og dermed bedre løn og bedre arbejdsmiljø er en af de måder, hvorpå København kan fastholde sit personale i en periode, hvor ældrebefolkningen og dermed også personalet reduceres.

I SF mener vi, at vi skal bruge de kommende år til at opkvalificere plejepersonalet og især den del af dem, som har de korteste uddannelser. Men så skal der også følge penge med

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 22. august 2005

til institutioner og hjemmepleje, så de kan ansætte og aflønne personalet i overensstemmelse med de nye kvalifikationer.

Københavns Kommune har fået en demenspolitik, det er et resultat af et frugtbart budget-samarbejde, og i indeværende år anvendt nogle midler på at indrette fire demenscentre.

Da borgmesteren havde forfald, fik jeg som næstformand i udvalget lov til at indvie det nye demenscenter på Amager, Højdevang, for ganske få dage siden. Bortset fra, at det var en god oplevelse at få lov til at være med til indvielsen, der gik borgmesteren glip af noget, så bliver man som politiker helt stolt og meget beskedne ved at se, hvor meget forholdene kan forbedres for de ældre demente med ganske få midler som de 3-4 mio., der er brugt her jo egentlig er.

I SF synes vi, at vi skal holde op med at være beskedne, når vi forhandler om budget 2006. Til forskel fra tidligere har kommunen nu en demenspolitik udarbejdet i dialog med nogle af de allermest kyndige her i landet på demensområdet.

Vi har erfaringerne med de første centre finansieret af de få midler, som er afsat ved tidligere budgetaftaler. Nu er det på tide at sætte demensindsatsen i fokus og give den et mærkbart løft.

Og så lidt om folkesundhed. Vi har i SF noteret os, at evalueringer af folkesundhedsindsatsen i København har vist, at den eksisterende folkesundhedsplan ikke i tilstrækkeligt omfang tilgodeser de socialt og kulturelt svageste grupper blandt københavnere.

Det ønsker vi, at der skal gøres noget ved, og vi vil allerede nu bebude initiativer i den kommende tid og i den kommende valgperiode.

København har fået en ældreplan, hvorefter vi ombygger og renoverer et stort antal tidsvarende plejeboliger, så de bliver tidssvarende. Ja, det er fremtidens plejeboliger, som indrettes ved de renoveringer, som iværksættes med ældreplanen.

Der er en bred politisk aftale om ældreplanen, og SF er et af de partier, som står bag planen. Det skal dog i denne forbindelse bemærkes, at det rod omkring tilsynet og administrationen af huslejerne i De Gamles By, som vi kunne konstatere tidligere på året, da beboerne pludselig fik varslet huslejevæksler på omkring 20 pct., har betydet, at vi vil se meget nøje på de revisionsanalyser, som er ved at blive gennemført og udarbejdet, og at vi ikke så uforståeligt har nogen skepsis omkring det fremtidige tilsyn med plejeboligerne og udviklingen af dem, som administreres efter lov om almene boliger.

København har i det seneste år etableret et Sundhedscenter for kronikere, og så har vi vedtaget at bevare Rygcenteret, eller rettere det er på dagsordenen på torsdag, men mon ikke det bliver vedtaget, og udvikle det til et sundhedscenter, fordi der også i fremtiden vil blive brug for den service, som Rygcenteret yder.

Dette udviklingsperspektiv indebærer, at der nu burde være ro omkring Rygcenterets fremtid. Men visionerne for fremtidens sundhedscentre som en integreret del af den primære sundhedssektor er mange også i SF, tværfaglighed, alternative behandlingsformer, målrettede tilbud til f.eks. børnefamilier, etniske grupper, turister og andre, som har brug for pleje.

Det må forventes, at vi i de kommende år kommer til at opleve mangel på praktiserende læger i København og dermed problemer i den primære sundhedssektor. Virkeligheden trænger sig på, og sammen med den behovet for nytænkning og opkvalificering af sygeplejersker.

Det har været inspirerende at besøge et Walk-in-center i Westminster City i London, fordi man her ser nogle af de visioner virkeliggjort, som indgår i den politiske debat herhjemme.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 22. august 2005

I London er de endog nået så langt, at det har betydet en ny, ændret overenskomst med de praktiserende læger, hvad jo nok må siges at være noget af en hurdle at overvinde.

Og så til noget helt andet, som ikke har med Sundheds- og Omsorgsudvalget at gøre, men da jeg også sidder i Bygge- og Teknikudvalget, vil jeg sige lidt om det, og det handler om boligpolitikken.

SF har i den valgperiode, som slutter nu, været en del af den boligpolitiske forligskreds bag "Boliger til alle...", Københavns Kommunes boligpolitik. Oplægget til den næste periode er sendt i høring og kommer tilbage til forhandling senere på året.

Jeg husker fra drøftelserne forud for høringen, hvordan den socialdemokratiske ordfører, Jakob Hougaard, fremlagde, ikke "Boliger til alle", men derimod noget, han kaldte "Ritts boligplan", indtil en irettesættelse fra formanden fik Jakob Hougaard til at omtale den som "Ritt Bjerregaards boligplan", uden at han dog af den grund blev synderligt meget mere konkret.

Et af de springende punkter i den boligplan, som de toneangivende socialdemokrater har argumenteret for og præsenteret for os andre nu, er de 5.000 boliger til 5.000 kr. i leje, som de vil bygge i de næste 5 år.

Jeg forstår godt, at Enhedslisten stiller et forslag om, at det skal indføres som en målsætning i "Boliger til Alle".

Hvis der var seriøsitet bag det socialdemokratiske udspil, ville det jo klæde socialdemokraterne selv at stille forslaget, men se om de gør det.

Mere seriøse er de jo heller ikke i Socialdemokratiet, vel, her kan man jo kun stemme for seriøse forslag og ikke for luftkasteller.

Jeg er ikke den første og bliver med sikkerhed ikke den sidste, der har kommenteret dette forslag fra Socialdemokraterne om de 5.000 boliger til 5.000 kr. om måneden.

I efteråret 1993 vedtog Borgerrepræsentationen et huslejeloft i forbindelse med byfornyelsen af Indre Vesterbro. Det var på det tidspunkt, da handlingsplanen blev vedtaget, det var længe før de fleste af os sad i Borgerrepræsentationen, men i 93 blev den vedtaget, og prøvekarreerne omkring Lille Colbjørnsensgade og Eriksgade blev igangsat. Huslejeloftet, som dengang for 12 år siden blev vedtaget var 550 kr., efter at kommunen havde påtaget sig byfornyelsestabet, dvs. betalt den merudgift, som det ville koste at istandsætte bygningerne, 550 kr. pr. m².

Det huslejeniveau, som er på ca. 500 kr. eller lidt derover pr. m², som man kan regne sig frem til, hvis man udregner de 5.000 kr. på en bolig på 85-100 m², og som Socialdemokraterne nu mener, at almindelige mennesker har råd til at betale, svarer sådan ca. til huslejeloftet for 12 år siden efter byfornyelse på Indre Vesterbro, i rene kroner uden pristalsregulering.

Enten var huslejeloftet dengang urimeligt højt, nogle af os syntes, det var højt dengang, men enten var det urimelig højt, eller også er de 5.000 kr. om måneden nu for en lejlighed urimeligt lavt. Der er i hvert fald noget, der halter, ja, det virker ligefrem helt lamt, når den socialdemokratiske ordfører, Jacob Hougaard, ikke har kunnet pege på, hvordan han konkret mente, at huslejen skulle bringes ned på det niveau, som foreslås af hans overborgmesterkandidat. Velkommen til virkeligheden, vil jeg sige til de to socialdemokratiske spidskandidater. Den kan ramme, før man aner det.

SF har meget sympati for Enhedslistens forslag om 5.000 boliger til 5.000 kr. om måneden. Men vi er som udgangspunkt ikke til sinds at stemme for det. Det er simpelt hen for useriøst og uunderbygget. Men skulle Socialdemokraterne give os nøglen til det, så gør vi det ...

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 22. august 2005

(*Afbrydelse*). Hvis I gør det, ja ja, så kunne det jo også være, det snakker vi om, men det er da meget smart gået, fordi man sætter dagsordenen, det vil jeg så anerkende, også selv om fruene ikke er her og hører det.

Med ”Boliger til alle” er det lykkedes at få gang i boligbyggeriet igen, også det almene byggeri, som blandes med andelsboliger, ejerboliger og private udlejningsboliger på en måde, så vi ikke får de store almene boligafdelinger, som nogle ynder at kalde ghettoer.

5.000 almene boliger forudsætter et lignende eller højere antal andelsboliger, ejerboliger og private udlejningsboliger, så vi kan fastholde den mangfoldighed og variation i boligformer, som vi gennem en aktiv boligpolitik har fået skabt i de nye boligområder f.eks. på Sluseholmen.

SF vil gerne være med til at nedbringe prisen på boliger i København, så de har en husleje, som almindelige mennesker kan betale. Det er en målsætning, som vi anerkender, og vi har sagt det fra denne talerstol ved mere end én lejlighed.

Der er brug for en finansieringsreform, som gør det muligt at bygge almene boliger med lån med en længere løbetid og lavere afdrag i begyndelsen af løbetiden, 50 til 60 år i stedet for 30.

Der er brug for at få byggesektoren konkurrenceudsat, som man kan udtrykke det. Det er påfaldende, at byggeriet er så meget dyrere her i landet end i andre lande, som vi sammenligner os med, ca. 20–30 pct.

Og så lægger vi stor vægt på kvaliteten i byggeriet, ressourcebesparelser og miljørigtigt materialevalg, høj arkitektonisk kvalitet og funktionalitet.

Det er et fremskridt, som bestemt ikke er kommet af sig selv, det har været en klar politisk dagsorden, så langt som jeg husker tilbage nogenlunde begyndt på det tidspunkt, hvor man begyndte at udskrive arkitektkonkurrencer omkring huludfyldninger i midten af 90'erne.

SF medvirker gerne til at afsætte penge til nyt alment boligbyggeri i 2006 og de kommende år, ellers får vi aldrig bygget de der boliger.

Så til slut en enkelt lille hjertesag, nemlig graffiti-puljen. SF vil have graffiti-puljen fjernet og anvendt på andre formål. SF er ikke et af de partier, som var med, dengang Socialdemokratiet, Venstre, Konservative og Radikale lavede et forlig og afsatte, dengang var det 5 mio. til en graffiti-pulje. Derfor har vi måske også i SF et klarere blik for, hvad graffiti-puljen i virkeligheden er værd, og hvad den bruges til.

SF har igennem årene været kritisk over for den retorik, som Stop Graffiti-sekretariatet anvender over for og om borgerne. Det er der også andre, der har. Man skulle jo nærmest tro, at der var udbrudt borgerkrig i København, når man læser notater eller foldere fra det sekretariat. Sådan kan man ikke opfatte og omtale borgerne, mener vi i SF.

For nylig har jeg på min hjemadresse modtaget en farvestrålende, trefløjet pjece fra Stop Graffiti-sekretariatet, som kort fortalt er valgpropaganda for Venstres overborgmestercandidat, Søren Pind, offentligt betalt valgpropagande.

Det må ophøre nu, ikke mere pjat, ikke mere tøven. Graffiti-puljen skal fjernes, og Graffiti-sekretariatet nedlægges. Vi har ikke brug for den slags i fremtidens København.

Abderrahman Ben Haddou (C): I Det Konservative Folkeparti er vi selvfølgelig mest interesseret i at sætte skatten ned, hvis det er nødvendigt. Men på grund af de økonomiske

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

omstændigheder må vi erkende, at vi må kæmpe for i hvert fald som minimum at holde den i ro. Så derfor kan vi ikke love så meget som venstrefløjen, det kan jeg godt love.

Til gengæld vil jeg sige, at vores overskrift er lighed for alle, og her begynder så måske venstrefløjen og de socialistiske partier at juble. Men hvorfor lige lighed for alle fra Det Konservative Folkeparti, for det lyder da socialistisk. Nej, for når vi i Det Konservative Folkeparti taler om lighed for alle, så mener vi lige ret til ordentlige service for alle københavnere.

Fordi vi har et problem, når vi i dag ser, at der er enkelte forvaltninger, der ikke når at få brugt de penge, de har fået budgetteret med og vil naturligvis kæmpe for at overføre dem. De bruger al magt og alle midler for at få dem overført til næste års budget uden hensyntagen til, at andre borgere måske er mere nødlidende end borgere, som hører ind under deres forvaltning.

Overborgmesteren roste i sin tale børneplanen, Det Konservative Folkeparti er også tilfreds med børneplansaftalen, som betyder, at de københavnske forældre reelt kan få passet deres børn, når de har behov for det. Det var nu også hensigten med aftalen. Men det, vi oplever i dag, er, at der er tale om ren fråds med borgernes penge, der sker på børneplansområdet. Det er derfor, vi har prøvet at sætte en stopklods.

Overborgmesteren mener også, at børneplanen viser politisk ledelse, men samtidig ved han også godt, at der lægges op til drastiske besparelser på ældreområdet. Alligevel, når han kommer ind på ældreområdet, så taler han og siger, man lægger op til besparelser på ældreområdet, der skaber forringelser. Men når jeg tager hans citat, så siger han:

”I de sidste års budgettaler var det i høj grad de ældre, der blev tilgodeset, ...”

Og henviste i den sammenhæng til ældreplanen med modernisering af 900 plejeboliger over de kommende år. Men overborgmesteren, der roste børneplanen, glemte at fortælle os, om han, Socialdemokraterne er rede til at sætte penge til planen over de kommende år, det er meget interessant for os i hvert fald.

Ellers mener overborgmesteren, at de tilpasninger, der for tiden finder sted inden for ældreområdet, er en udfordring for sig selv og stiller krav om tilpasning på sådan en måde, så serviceniveauet og kvaliteten fastholdes hele vejen igennem.

Igen kommer overborgmesteren ikke ind på hans holdninger omkring de besparelser, der er lagt op til på ældreområdet, og som jo som nævnt betyder direkte serviceforringelser.

Når man taler om fremlagte besparelsesforslag på ældreområdet, så henviser en del borgerrepræsentanter ofte til, at København har oplevet en tilsvarende situation i 80'erne, hvor man var tvunget til at spare på skoleområdet, fordi der skete et fald på børneområdet.

Men her mener jeg, at situationen er en helt anden, fordi kommunen dengang var på katastrofens rand i forhold til den samlede økonomiske politik i København.

Det vi oplever i dag er faktisk noget helt andet, nemlig at visse forvaltninger som sagt ikke får brugt deres penge, mens andre forvaltninger ikke har nok, så der er mulighed for, at vi kan få justeret budgetterne sådan, så alle københavnere nogenlunde bliver tilgodeset.

Vi i Det Konservative Folkeparti er alle borgernes parti. Derfor kan vi ikke acceptere, at visse forvaltninger gang på gang ikke får brugt deres midler op og hæmningsløst overfører dem til det efterfølgende år, samtidig med at servicen skal forringes for vore ældre borgere og også for vore patienter. Det vender jeg lige tilbage til om lidt.

En af ordførerne heroppe var oppe og sige, at uddannelse er det vigtigste råstof og skal derfor friholdes for besparelser. Det er jeg enig i, men på den anden side må vi heller ikke

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 22. august 2005

glemme, at det er de ældre borgere, der har sikret det velfærdssamfund, der er med til at give vore børn mulighed for en god uddannelse.

Så kommer jeg lidt længere ind på et andet område på sundhedsområdet, der er flere borgerrepræsentanter, som har fået flere henvendelser fra Vesterbro, jeg har ikke hørt en eneste omtale problemet med narcoaffald på Vesterbro. Jeg ved ikke, hvad der er sket, der har kun været et forslag omkring, at man nærmest skulle tvangsvaccinere børn mod hepatitis B. Det lød skønt.

Det er vi selvfølgelig modstandere af i Det Konservative Folkeparti, fordi hvis folk har råd til at lade sig behandle, så skal de selvfølgelig betale for det, vi skal ikke socialisere vore borgere for enhver pris.

Men til gengæld ligger der altså muligheder i, at man går ind og intensiverer rengøringen af området for kanyler. Vi kan ikke forstå, at Københavns Kommune har råd til at skabe flere parkeringsvagtstillinger rundt omkring i København for at få de københavnske bilejere. Måske fordi de henter nogle penge i form af bilafgifter og parkeringsafgifter til Københavns Kommune, men når det gælder om at sikre vore børns helbred på Vesterbro, så kan vi ikke skabe nogen til at gøre området renere.

Så derfor vil vi arbejde for, at Vesterbro bliver renere. Vi skal ikke have den omvendte politik, der går ud på, at det er den almindelige borger, der skal give sig for det unormale, nemlig at der ligger kanyler rundt omkring og flyder på Vesterbro. Det er ren og skær falliterklæring.

Så derfor, som jeg sagde, eksempelvis beskæftigelsesprojekter, der er mange sjove, skulle jeg hilse og sige i København, så lad os lave et beskæftigelsesprojekt, der måske ikke er så sjovt, men som virkelig gavner andre københavnere.

Nogle mener måske, det er nedladende at gøre rent, men for os er det at yde noget til samfundet ikke noget nedladende. Enhver har sin opgave i dette samfund.

Når jeg kommer til HS, så må jeg sige, jeg behøver ikke gentage, Bente Møller var heroppe faktisk og sige det meget flot, fordi det ligger meget tæt op af det, som Mogens Lønborg nævnte. Bente Møller kunne bare beskrive det mere sådan, om man kan sige det, rent fagligt, hvor hun kunne gå ind og fortælle om dagligdagen for medarbejderne i HS.

Det er netop derfor, at Mogens Lønborg og vi i Det Konservative Folkeparti klart har sagt, at HS skal faktisk have en gulerod fra os for, at de har formået at effektivisere, og måske, eller det ved vi faktisk, det har Mogens Lønborg tal på, effektiviseret mere end Københavns Kommune.

Så derfor skal vi gå ind og sikre, at vore københavnske patienter også, selv om de flyttes over til en region, at de bliver sikret på en fornuftig måde med en god service.

Det er umoralsk at nedprioritere HS med begrundelsen om, at sygehusområdet alligevel snart skal overføres til den kommende hovedstadsregion.

Vi vil også i Det Konservative Folkeparti være meget glade for og ser frem til de nye sundhedscentre, som vi mener kan være et godt supplement til også hospitalsvæsenet, hvis man vel at mærke formår at skabe et godt samarbejde mellem lægerne, hospitalsvæsenet og sundhedscentrene.

Nogle af opgaverne vil sagtens kunne lette hospitalsområdet, og nogle af de behandlinger, som vil foregå på sundhedscentrene, vil også lette adgang og behandling for den enkelte

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

borger. Dvs. de små behandlinger, de små undersøgelser, ultralydsskanning osv., det har vi set eksempler på i Frankrig. Det kan vi også gøre i Danmark.

Så kommer jeg ind på integrationen, som selvfølgelig har fyldt en masse, og det er jo klart, fordi medierne har jo på en måde sagt, at integration det er simpelt hen vores område, det er det, alle skal gå til valg på.

Men hvad er det, man går til valg på, man går til valg på noget, der ikke fungerer. Altså det der er problemet gang på gang, og som jeg har set gang på gang fra talerstolen, det er, at man går efter hinanden og fremhæver nogle eksempler for dårlig integration. Det mener vi også i Det Konservative Folkeparti, der er mange eksempler på dårlig integration.

Men fejlen ved det hele er, og som jeg mangler, og som jeg ser frem til kommer, efter denne her store undersøgelse kommer tilbage med et resultat, det er, at vi følger planen. At vi giver hinanden hånden på, at uanset om det er Socialdemokratiet, Konservative, Venstre eller venstrefløjen, vi giver hinanden hånden på, at vi vil ændre den eksisterende integrationspolitik i Københavns Kommune, fordi kendsgerningen er den, at den er slået fejl.

Hvis man ikke kan forstå, den er slået fejl, så vil jeg opfordre til, at man som borgerrepræsentant går ned på Nørrebro og spørger de menige indvandrere om de forskellige projekter og deres indhold, om de har deltaget i dem, om de giver dem noget.

Det jeg ser gang på gang de samme ansigter, der står bag projekterne, det er de samme mennesker, der deltager i projekterne, men vi glemmer dem, som det hele egentlig handler om, dem som er inaktive, dem som ikke ved, at projekterne er der, dem som vi ikke kan nå ud til, dem glemmer vi totalt. Så sidder vi og skyder løs på hinanden over, at lige pludselig så har vi et problem på Nørrebro, lige pludselig har vi et i Tingbjerg, Mjølnerparken osv. osv.

Så derfor må vi erkende, at de fejlslagne projekter skal stoppe, og her vil jeg opfordre til, at alle partier uanset politisk farve må samarbejde, efter den undersøgelse kommer tilbage med nogle gode, forhåbentlig nogle gode løsninger på, hvordan vi kan gøre det.

Det er jo det samme igen, jeg behøver ikke komme ind på skoleområdet, vi havde vores skoleordførere. Det er ikke nok med bare at sige, vi har et problem på skoleområdet, men vi er nødt til også at sige, at de ting, vi gør forkert på skoleområdet, dem er vi nødt til også at rette op samtidig.

Vi kan ikke bare blive ved med at tænke på, at fordi vi leverer et dårligt resultat til vores skoleelever i København, så skal vi have flere penge, fordi så fortsætter vi ad samme vej. En gang imellem skal man undersøge tingene for at vide, om man gør det rigtigt, og så kan det godt være, vi får brug for flere penge, men så kan man komme bagefter.

Jeg kan give, som der også blev givet eksempel fra Mogens Lønborg i torsdags, nemlig det her med at tosprogede pr. automatik udløser flere penge til en folkeskole. Jeg har 3 børn, som taler flydende dansk, som ikke har brug for noget hjælp, den skole de går på, har pr. automatik fået flere penge. Det er da forkert, det skal da være individuelt.

Hvis de har et behov ja, så skal de have flere penge, men de penge kunne måske være gået til en anden skole, til en anden elev. Det er den måde, vi driver skolepolitik på i København, fordi vi tænker på kassetænkning frem for at tænke på det, der måske er bedst for den enkelte skoleelev.

Ja, der er lidt mere, men jeg må jo stoppe snart.

Hvis vi skal tale om fremtiden og fremtidige budgetter og fremtiden for københavnernes, så er vi også nødt til at tale om de problemer, som vi gang på gang støder ind på. Det er f.eks.,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

at visse sager under budgetaftaler måske bliver til langt hurtigere, end andre partiers ønsker bliver til, det går nemlig for langsomt for andre partier, mens det går hurtigt for visse partier. Bemærkelsesværdigt, det behøver næsten ikke ske nogen høringer eller noget som helst.

Her har Majbritt Mamsen nævnt et problem, som vi havde på idrætsfolkeskolen. Der håber vi selvfølgelig, at vi så finder en løsning. Men vi har da også et problem i, at man trods en hensigtserklæring om Ring 2 stadig kører og kører og kører og kører på en lille villavej, som man kalder en regionalvej.

Men samtidig kommer overborgmesteren op og fortæller os om sine trafikpolitiske visioner, som omtaler parkeringsrestriktioner, som omtaler den offentlige trafik, som omtaler metrocyring. Det er vi meget glade for.

Men han glemmer dog én ting, en væsentlig ting for os, det er havnetunnelen. Havnetunnelen den skal vi få sat på dagsordenen fra Det Konservative Folkeparti på torsdag. Jeg håber da til den tid, at Socialdemokraterne viser, at de bare glemte havnetunnelen, det har vi fuld respekt for.

Fordi når jeg taler om Ring 2, så taler jeg om midlertidig løsning, for jeg hader ikke folk på Strandvejen, jeg hader heller ikke folk på Strandvænget. For jeg er ude efter en varig løsning for alle østerbroborgerne, og det kan kun en havnetunnel løse.

Lad os så se at komme i gang og hjælpe hinanden, uanset hvilken regering, med at skaffe nogle af de penge, og det haster.

Så kommer jeg stadig ind på de fremtidige problemer, vi slås med. Det er det, jeg kalder for forvaltningens kongerige og kongedømmer og de ukronede konger, nemlig fagborgmestrene. Jeg har jo den ære at sidde i Økonomiudvalget og opleve, hvordan alle visioner om den by drukner i, at hver eneste, næsten hver eneste fagborgmester, undskyld mig, ikke alle fagborgmestre, men i hvert fald næsten hver enkelt fagborgmester er totalt koncentreret om sit kongedømme, dvs. fagområde og forvaltning.

Ligesom Majbritt Mamsen ser jeg meget frem til den nye struktur, fordi den skaber en bedre adgang for borgerne til Københavns Kommune. Men hvis vi ikke formår at gøre op med det problem, der hedder, at hver enkelt fagborgmester spiller konge i Økonomiudvalget, så når vi ingen vegne.

Fordi et økonomiudvalgsmedlem, uanset om de er borgmestre eller ej, skal have en anden kasket på, når de optræder i Økonomiudvalget. Selvfølgelig skal de også kæmpe for deres fagområde, men de skal også være ærlige for det samlede Københavns økonomi. Det er det, jeg savner, når man sidder i Økonomiudvalget.

Vi i Det Konservative Folkeparti værdsætter demokratiet, men problemet i dag, som også har været nævnt af flere, det er desværre, at det er dem, der råber højest, dem der er bedst organiserede, der bliver lyttet til. Det er netop derfor, at visse partier i denne forsamling har en pligt til at lytte, til at have antennerne ude for at se på, hvad der sker rundt omkring i vores samfund.

Det er her, vi ikke må glemme, at vi har nogle ældre borgere, der står over for væsentlige besparelser på ældreområdet, på serviceområdet, og vi har HS, der står over for store besparelser.

Så endelig til slut vil jeg bare sige og genere så mange som overhovedet muligt, at vi i Det Konservative Folkeparti er ellevilde med flertalsstyre. Og hvorfor det, bl.a. fordi vi gerne vil det, jeg omtalte før, nemlig kongementaliteten i Økonomiudvalget til livs.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

Vi mener, at vi er valgt til for borgernes skyld, og vi mener, det er uhensigtsmæssigt, at vi dag efter dag, år efter år skal opleve, at de partier, som har fået de penge raget til sig til deres kongedømme, det efterfølgende år vælger at sætte sig på sidelinjen og sige, æv bæv bussemand, vi er bedre end jer. Det er uholdbart for det samlede demokrati, det er uholdbart for københavnernes, det er uholdbart for at få en vision ført ud i livet om, hvad vej vil vi med denne by.

Så kan man komme med, at det er udemokratisk. Det er demokratisk, at man bare kan komme med i et flertalsstyre, alle har ret til at komme ind i et flertalsstyre, og vi har i det hele taget flertalsstyre, som bare er klippet over i småstykker, der hedder budgetår.

Men til gengæld har vi så andre aftaler, budgetaftaler, budgetaftalepartier osv. osv., så det hele er en vild forvirring, vi skal rende til tusinde forskellige møder, fordi man ikke kan opnå et flertalsstyre, der kan samle sig om én samlet politik i en valgperiode til gavn for alle.

Slut fra mig, tak.

Carl Christian Ebbesen (O): Københavns Kommune er på vej i en bedre retning, når det både kommer til byggeri, vores skattegrundlag og også afvikling af gæld.

Men der er også områder, som går den gale vej, og her tænker jeg selvfølgelig på de prisstigninger og udviklingen i den kollektive trafik, der har været, men specielt også udlændinges kriminalitet, integrationen og beskæftigelsen, som er alt for lav for personer med udenlandsk baggrund.

Men også den manglende omsorg for vore ældre, som har opbygget dette dejlige land. Det er altså vore gamle, som har skabt det samfund, vi andre nyder godt af i dag. De skal behandles med respekt, vore gamle skal behandles med værdighed og have hjemmepleje, forhold der er til at leve med.

Ansvar for behandlingen af de ældre ligger i kommunen, det er os, der er medlemmer af Københavns Borgerrepræsentation, der har ansvaret for, at de ældre får en ordentlig pleje.

Her skal vi i budgettet have en aftale, som er så god, at Dansk Folkeparti kan være med. Vi ønsker indflydelse, ikke mindst for de ældres skyld.

Hjemmeplejen og rengøringen er blevet strammet mere og mere, og plejehjemmenes standard er ikke alle steder tilstrækkelig.

Vi skal have sikret, at der er mere tid til den ældre, men også at den ældre har indflydelse på, hvad hjemmehjælpen skal bruges til.

Det er godt, at vi sidste år fik sat en renoveringsplan i gang på plejehjemmene. Men vi skal ikke tro, at det er nok. Jeg hørte, at overborgmesteren mente, at sidste år var de ældres år. Det gør mig straks bekymret, at han så mener, det er nogle andres år i år, fordi vi skal ikke tro, det er nok. Personalet presses til at levere mere og mere hjælp med mindre tid. Jeg kunne faktisk være så fræk og prøve at spørge, om vi overhovedet kan leve op til vores egne vedtagne kvalitetsstandarder med de penge, der er afsat i vores budget. Jeg mener det ikke, jeg mener, at vi faktisk skal gøre det bedre.

Der kommer en dag, hvor vi alle kan få brug for en plejehjemsplads. Vi skal have sikret, at standarden på de københavnske plejehjem er i orden. Det skylder vi os selv, og det skylder vi de gamle, som har brug for hjælpen.

Vi har store opgaver foran os, og DF vil gerne være med til at løse dem.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

Når det kommer til udlændingeområdet, så har Danmark faktisk vist, at vi er et foregangsland. Alle sagde, at det var umuligt at stoppe masseindvandringen, men det er faktisk lykket.

Nu er det blevet muligt at satse på integration for den del, som skal blive i Danmark. Vi har værktøjerne, og arbejdet med en ny integrationspolitik er sat i gang. Jeg vil opfordre alle til at gå ind arbejdet med så åben et sind så muligt. De sædvanlige tankegange har overhovedet ikke givet resultat. Vi skal ud over vanetænkningen for at løse dette problem. Men jeg fornemmer efterhånden også, at alle partier i Borgerrepræsentationen erkender, at vi har et problem, som skal løses, og det er et godt udgangspunkt.

Alternativet, hvis ikke vi tager dette problem alvorligt, det er, at vores by bliver ødelagt af udlændinge, som ikke har noget forhold til vores historie og kultur. Vores velfærd skal ikke ødelægges af udlændinge, som kun kommer her for at nyde.

Med hensyn til HS' budget, så ville jeg forfærdelig gerne have haft lånt formandens trøje, der står her "nej til besparelser i HS", fordi jeg tænkte, Dansk Folkeparti har aldrig syntes, det har været nogen god ide at spare i HS, men Socialdemokraterne har stemt for her gang. Men Mona vil ikke af med den, så min gruppeformand måtte op og hente en på tilhørerpladserne. Vi mener det.

Jeg vil ikke holde en lang tale om HS, fordi det er gjort i aften af flere talere, men jeg vil knytte den her kommentar, og det er, at Dansk Folkeparti ikke kan tilslutte sig budgetforslaget fra HS. Dansk Folkeparti mener, grænsen er nået, HS har brug for flere kommunale tilskud og ikke besparelser.

Et politisk flertal med Socialdemokratiet i spidsen har haft den opfattelse, at man kan blive ved med at spare sig ud af de økonomiske problemer i HS. Det kan man ikke, uden at det går ud over behandlingen af de københavnske patienter og personalets vilkår, som i forvejen er hårdt presset.

Til sidst så er der området, nemlig Hovedstadens Udviklingsråd og den kollektive trafik. Jeg synes, det er ærgerligt, at ejerne af HUR, herunder Københavns Kommune, ikke har haft viljen til at løse de udfordringer, der har været for den kollektive trafik.

Vi har haft ødelæggende prisstigninger, vi har stadig spærretid for pensionister, ja, man kan faktisk ikke engang få et pensionistkort når man bliver pensionist. Man skal vente, til man bliver 67, det er for galt.

Vi står over for helt åbenlyse udfordringer, som skal løses, og vi kan ikke spare os ud af dem. Hvis vi vil den kollektive trafik i hovedstaden, og det tror jeg faktisk, vi vil, så skal der også tilføres penge. Dansk Folkeparti vil om nødvendigt stille de relevante ændringsforslag i HUR. Jeg håber på, at det bliver med opbakning fra en samlet Borgerrepræsentation, det synes jeg, vi skylder den kollektive trafik.

Overborgmesteren (**Lars Engberg**): Tag den på, tag den på.

Mona Heiberg (A): Overborgmesteren kommer med et meget godt forslag, nu tager jeg den på.

Jeg vil så sige, at jeg vil selvfølgelig bruge en del af forsamlingens tid på dette vigtige område her i aften. Det synes jeg også, at det signal er givet fra en tredjedel af de første talere,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

der har været på. 9 ud af de 27 talere, der har været på, har faktisk talt om sundhedsvæsenet og sygehusvæsenet.

Så borgmester Inger Marie Bruun-Vierø og jeg har fået nogle fantastiske tilkendegivelser, nogle fantastiske signaler, som vi kan gå videre med i de forhandlinger, som vi står overfor.

Det er jo glædeligt, og jeg vil sige, at jeg var her ikke i torsdags, men jeg ved, at Det Radikale Venstre, som er det eneste parti, som ikke er på i aften med ting om HS, men var der så i torsdags, at alle partier har været oppe på den talerstol og tilkendegivet positive taler over for sygehusvæsenet. Tak skal I have. Det er virkelig stærkt, det er et godt mandat at gå med, når man som formand skal ud at forhandle. Det er et godt mandat at gå med som sundhedsborgmester, når man skal ud at forhandle.

Jeg vil også sige tak til det personale, der har vandret fra Kongens Nytorv ned til Bredgade netop for at synliggøre, hvor vigtigt området er, et bedre udgangspunkt kan vi da ikke have, det kan vi i hvert fald være enige om. Og så når kroner og ører kommer på bordet, så må vi så se, hvor langt bukserne holder.

Men nogle af de spørgsmål, der har været stillet her i dag, kommer jeg ind på i min skrevne tale, og resten vil jeg prøve at besvare bagefter, så det vil tage lidt tid, Svend, nej Jan, så jeg bliver lidt tørstig undervejs, hvis jeg må bede om et glas vand, vil jeg være glad for det.

Men i år er det sidste gang, vi i Borgerrepræsentationen skal tage stilling til et HS-budget. Allerede næste år skal budgettet lægges af det nyvalgte Forberedelsesudvalg for Region Hovedstaden. Vi har jo hørt her i aften, at der er nogle af de ærede medlemmer, der virkelig taler for den kommende region og med en glød, som andre mangler. Det er der jo visse grunde til.

I 2007 er HS fortid, men det er ikke kun det sidste HS-budget, men det er også et meget, meget vigtigt budget. Det er sidste gang, at vi i Borgerrepræsentationen kan medvirke til at lægge niveauet for den sygehusbetjening, som vi mener tilkommer københavnernes.

Jeg ved, at den kommende kommunalreform fylder meget i den politiske bevidsthed hos os alle sammen. Jeg er også opmærksom på, at reformen kan friste til at gå uden om sygehuse, når vi skal fordele og omfordele borgernes skattekrone. Men husk, selv om sygehuse snart skal overgå fra HS til regionen, så er det stadig københavnernes, det gælder. Og københavnernes vil i hvert fald meget gerne prioritere sygehuse. Det tror jeg ikke, der er nogen her i salen, der er i tvivl om.

HS ser frem til et budgetforslag for 2006, der er i balance. For at nå balancen, er det korrekt, som fru Bente Møller siger, indeholder budgetforslaget en besparelse på 131 mio. kr.

Det skal ikke være nogen hemmelighed, at alle i HS-bestyrelsen såvel som de ansatte helst havde været foruden disse besparelser. Men samtidig har vi haft som udgangspunkt, at HS skal holde for ligesom de øvrige forvaltningsområder i Københavns Kommune. Det har vi da også gjort godt og vel endda med besparelser svarende til ca. 2 pct. af lønsummen.

Budgetbalancen, mener jeg, er udtryk for økonomisk ansvarlighed, men det har ikke været nemt, og det kan alle de medlemmer, som sidder herinde, som er medlemmer af HS-bestyrelsen vist skrive under på.

Nu har vi lige hørt, at et af medlemmerne oven i købet slet ikke vil stemme for det pågældende budget, nemlig Dansk Folkeparti.

At det ikke er nemt, vil I også høre mange gange i de næste dage fra de mange medarbejdere. Når jeg besøger de forskellige hospitaler, kan jeg både høre og se, at besparelserne efterhånden slider ude på afdelingerne. Det er ikke klynkeri. HS har i sin 10-årige levetid effek-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

tiviseret og rationaliseret, og samtidig er der i de ti år sket betydelige forbedringer i sygehusbehandlingen.

Vi har i HS et godt og effektivt sygehusvæsen, og udgiftsniveauet for sygehusbehandlingen følger landsgennemsnittet.

At det er lykkedes at få kvalitetsforbedringer og rationaliseringer til at gå hånd i hånd, det er en stor præstation. Det er en præstation, der primært er båret igennem af omstillingsparate, dygtige og meget engagerede medarbejdere.

Der er ingen tvivl om, at de mange besparelser sætter medarbejderne i HS under ekstra pres, og det vil patienterne også kunne mærke. Det er svært at finde besparelser nu, der ikke gør ondt i et effektivt drevet sygehusvæsen.

Og med den forestående kommunalreform, er det heller ikke tiden for store strukturændringer. Derfor kan årets HS-besparelser bedst beskrives som, nogle siger grønthøster, lad os bare kalde det ved barnets rette navn, men man kan også sige, det er mange bække små-besparelser, som altså summerer op til de 131 mio. kr.

I forbindelse med HS-bestyrelsens 1. behandling af budgettet demonstrerede medarbejderne, som jeg har sagt, imod besparelserne og havde de her T-shirts på, hvor der stod: ”Politikere – Tag ansvar!”. Det synes jeg forsamlingen i dag, de foreløbig har været oppe og tale om dette emne, har vist, at de vi gøre. Så det var en opfordring, nu synes jeg, de er blevet et faktum, når man hører de tilkendegivelser, der har været her.

Selv om budgetforslaget er i balance, er der påtrængende behov for udvidelser og forbedringer på sygehusene, som der ikke blev plads til inden for budgetforslagets rammer. De behov er beskrevet i et notat, også det vi kalder en ønskeliste, som er fremsendt sammen med budgetforslaget.

Og jeg vil opfordre til, at vi alle sammen, ikke kun de ordførere, der har været heroppe, tager ansvaret for at finde de ekstra 73 mio. kr., som vi i København skal levere, for at der samlet kan tilføres HS 88 mio. kr., det står der på ønskelisten. Det skal vi for at gennemføre de tiltrængte og nødvendige forbedringer for de psykisk syge, som har været nævnt mange gange, de kræftsyge, bedre kommunikation og udskiftning af det nedslidte apparatur.

Jeg vil starte med psykiatrien, hvor den røde tråd i udviklingen hidtil og fremover kan beskrives ganske kort i to punkter.

For det første bør de mindst psykisk syge patienter for deres egen skyld, behandles ambulantly, når det er muligt. Jeg er bange for, at fru Gunhild Legaard ikke rigtigt hører, hvad jeg siger lige nu, men skidt pyt, det var en af fru Legaard egne bemærkninger heroppe fra talerstolen.

For det andet skal der være flere pladser til de allermest syge, fordi de bliver flere og flere, heraf er der mange retspsykiatriske patienter. Derfor opruster vi behandlingspsykiatrien i nærmiljøet, og de lukkede og retspsykiatriske afdelinger.

Nu bliver Dansk Folkeparti nødt til at slå ørerne ud, fordi nu har jeg talt rimelig meget om de ting, som Dansk Folkeparti heroppe fra har nævnt op til flere gange. Men talen ligger der bagefter og kan læses.

Vi ved, at psykisk syge kan få svært ved at vende tilbage til et mere normalt liv efter langvarige indlæggelser. Derfor skal patienterne, hvis de kan klare det, ud i virkeligheden frem for at være indlagt. Og når behandlerne er til stede i nærmiljøet og opsøger patienterne

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

hjemme, så får de psykisk syge hurtigere den behandling de har brug for. Mange patienter kan helt undgå indlæggelser.

Samtidig får vi som sagt desværre flere af de allermest syge psykiatriske patienter, der har brug for indlæggelse på en lukket afdeling. Mange af dem er retspsykiatriske patienter, der har begået alvorlig kriminalitet. Det er syge mennesker, der skal have hurtig og professionel hjælp, og dem skal vi have plads til, også når de vokser i antal.

Jeg vil gerne rose samtlige i denne sal for den brede opbakning, området har. Der er sket mærkbare forbedringer for de psykisk syge københavnere både i behandlingspsykiatrien og i socialpsykiatrien.

En god illustration af det er andelen af enestuer på hospitalernes psykiatriske afdelinger, som er vokset fra 30 pct. af sengepladserne til over 70 pct. i de sidste 10 år. Det må man da sige er noget af en præstation. Men vi skal stadig gøre det bedre.

Der har på det seneste været kritik af behandlingen og psykiaterbetjeningen af psykisk syge på et af kommunens bosteder på Amager. I den konkrete sag er der ikke konstateret behandlingsmæssige fejl, men sagen illustrerer dog, at der er brug for en ekstra indsats.

Og jeg konstaterede med glæde, at flere af torsdagens talere erklærede sig indstillede på at finde nogle bedre og flere midler for at få bedre vilkår for behandlingen af vores mest udsatte medborgere, nemlig de psykisk syge.

Inden for rammerne af budgetforslag 2006 har vi skabt plads til en hel del af de forbedringer i psykiatrien, der presser sig allermest på. Vi har omfordelt og tilført ressourcer. Det har vi gjort ved at omlægge kapaciteten fra åbne let bemandede sengeafsnit, hvor der i dag er en overskydende kapacitet, til opsøgende indsats og højt bemandede lukkede afsnit, hvor der er behov for mere kapacitet.

På den måde har vi inden for budgetforslaget fået råd til 30 nye pladser i den lukkede retspsykiatri, hvor der i dag er mangel på pladser.

Vi har fået nye enestuer på både Sct. Hans Hospital, Bispebjerg Hospital, Rigshospitalet og Hvidovre Hospital, og vi har fået udvidet vores OPUS, opsøgende psykoseteam for unge voksne med debuterende psykose.

Det var de forbedringer, der er i budgettet allerede forbedringer for godt 43 mio. kr.

Men det er som sagt ikke alle de påtrængende behov, vi har fundet plads til i budgetforslaget for 2006. På ønskelisten har vi derfor foreslået, at der tilføres ekstra 33,5 mio. kr. til psykiatrien. De skal bruges til at forbedre det tilbud, der gives til patienter, der har et misbrug, samtidig med deres psykiske sygdom. Det er dem, vi kalder dobbeltdiagnosepatienter og udbygningen af den opsøgende indsats også for de retspsykiatriske patienter.

Vi må nok være ærlige og sige, at vi både i HS og i kommunen har haft for lidt selvstændig fokus på dobbeltdiagnosepatienterne, i erkendelse af det, har HS og FAF faktisk i meget tæt samarbejde identificeret denne gruppes behov.

Det er de fælles forslag til en bedre indsats, der står på ønskelisten, og som bør iværksættes hurtigst muligt. Og derfor er forhåbningen og forventningen, at vi med støtte herfra kan komme i gang i 2006 med 10,8 mio. kr. til dobbeltdiagnosepatienterne.

For det kan vi etablere et opsøgende team målrettet dobbeltdiagnosepatienter, som i nærmiljøet vil kunne reducere tilbagefald og misbrug for patienterne, samtidig med at behandlingen kan fastholdes.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

At styrke psykiaterbetjeningen af de kommunale botilbud med fokus på misbrugsproblemer hos dobbeltdiagnosepatienterne. Jeg håber, at en stor del af Venstres Gruppe hører det, fordi Venstre har jo sådan en meget, meget god sundhedspolitisk ordfører, så det er vel på sin plads, borgmester Søren Pind, at man tager sin gruppe alvorligt.

Det sidste er, at man kan styrke den misbrugsrelaterede distriktspsykiatrisk behandling. Det er vurderingen at ca. 100 patienter med svært misbrug og psykotisk sindslidelse i stabile perioder kan behandles i distriktspsykiatrien. Den chance for et mere normalt liv bør vi give dem.

Jeg synes, borgmester Bo Asmus Kjeldgaard – wherever you are – at et samarbejde med FAF og udvalget omkring dobbeltdiagnosepatienternes behov har fungeret rigtig godt. Jeg håber, vi kan være enige om at søsætte vores forslag til en øget indsats på området.

Den anden del af ønskelisten for psykiatrien er en oprustning af den opfølgende indsats i behandlingspsykiatrien. en indsats, der har givet rigtig, rigtig gode resultater.

Vi vil udvidelse med 3 opsøgende psykoseteam. Det koster 17 mio. kr., etablere et opsøgende team for retspsykiatriske patienter, det koster 5,7 mio. kr. For de penge kan vi styrke indsatsen over for de retspsykiatriske patienter, der er i behandling i byen. Flere vil også kunne fastholdes i behandling, og ny kriminalitet kan også forebygges.

Det næste område, jeg gerne vil sige et par ord om, det er kræftområdet, og det er for tiden et smertensbarn i det danske sundhedsvæsen. Til dels på baggrund af en positiv udvikling, flere former for kræft kan behandles, flere kan leve længere og bedre med kræft, og flere kan helbredes.

Desværre stiger antallet af nye kræfttilfælde også, og tilsammen skaber det et pres på vores behandlingsskapacitet, der giver ventetider.

I den sammenhæng er især strålebehandlingen en flaskehals. Det er et problem, som alle i HS ser meget alvorligt på, og der er tilført midler for at få ventetiderne ned, 45 mio. kr. årligt med budget 2004 og oveni 10 mio. kr. med budget 2005 til livstruende sygdomme, eller især kræft.

I 2005 besluttede HS-bestyrelsen, at tilføre Rigshospitalet ekstra ca. 2,5 mio. kr., og det var til en udvidelse af åbningstiden i stråleterapien med 3 timer om dagen. Med de længere åbningstider kommer flere patienter i behandling her og nu, imens vi arbejder på det længere sigt med en meget varig kapacitetsudvidelse. Med en lånedispenation fra Indenrigs- og Sundhedsministeriet på ca. 70 mio. kr. har vi nemlig kunnet fremrykke apparaturanskaffelserne.

Men selv med denne prioritering har kræftområdet stadig brug for ekstra ressourcer. F.eks. viser prognoser for 2005, at kun 48 pct. af patienterne med livstruende sygdomme får den efterbehandling, de skal have inden for de 4 uger, som er ventelistegarantiens maksimumsgrænse. Det er ikke godt nok.

Jeg ved både fra tilkendegivelser i torsdags og fra dagspressen, at alle i denne sal er opmærksomme på problemet og er indstillede på også at gøre noget ved det. Det må jeg sige, det glæder mig meget.

Fra HS foreslås det på ønskelisten at tilføre området godt 13 mio. kr. For de penge kan man fastholde udvidelsen af åbningstiden i stråleterapien med 3 timer om dagen. Det giver godt 3.000 flere strålebehandlinger i 2006.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

Samtidig kan vi udvide åbningstiden yderligere, så snart en udvidet uddannelsesindsats bærer frugt, men det koster 5,2 mio. kr.

Udvide tilbuddet til de uhelbredeligt syge patienter, der ønsker at dø hjemme, ved at etablere en udgående hospicefunktion i samarbejde med Diakonissestiftelsens Hospice. Det koster 3,1 mio. kr.

Dertil kommer, at der i kølvandet på Kræftplan II vil komme et yderligere pres på ressourcerne, der ligger ud over de rammer, der er afsat i aftalen. Behovet er anslået til 5,2 mio. kr.

Det er vigtigt for mig at understrege, at langt de fleste initiativer i forbindelse med kræftplan II forventes faktisk dækket af tilskud fra regeringspuljer. Men erfaringen viser, at langt fra alle HS' forslag vil kunne imødekommes.

Et par ord om kommunikation, som er meget vigtig. God kommunikation er også på ønskelisten, fordi det er afgørende for et godt patientforløb. Patient og pårørende og sundhedspersonalet internt og på tværs af sektorer skal kunne forstå hinanden. Det har nemlig betydning for patienternes forberedelse, behandling, pleje og efterforløb og dermed for det helt konkrete behandlingsresultat.

Der er i 2004 faktisk gennemført to undersøgelser af patienternes tilfredshed med HS-hospitalerne. De to undersøgelser giver tilsammen et godt billede af patienttilfredsheden i HS, og billedet er faktisk generelt positivt over hele linjen.

Samtidig er der dog fortsat områder, hvor vi kan blive bedre. Det gælder især patienternes og de pårørendes oplevelse af den mundtlige kommunikation med personalet under indlæggelsen, og det gælder patienternes oplevelse af en god sammenhæng i behandlingsforløbet på tværs af sektorerne, herunder kommunikationen også, som der tidligere er nævnt, med de praktiserende læger.

Det vil vi gøre noget ved, og vi foreslår derfor på ønskelisten, at der i 2006 afsættes 5,2 mio. kr. til projekter, der forbedrer kommunikationen mellem personale og patienter og mellem sektorerne, herunder bl.a. med de praktiserende læger. Projekterne skal generere konkrete forbedringer af kommunikationen mellem sundhedspersonale og patienter og pårørende.

Det sidste punkt på ønskelisten er HS' enorme apparaturpark, som er nedslidt efter mange år med besparelser, hvor anskaffelser ofte skæres ned til et minimum. Det betyder, at meget apparatur på hospitalerne trænger til udskiftning, og det foreslår vi, at vi retter op på.

Det var faktisk en kort udlægning af de meget påtrængende behov på sygehusområdet, som står på ønskelisten fra HS, der i alt summer sig op til 88 mio. kr. Det er såmænd ikke så svært at huske, det er bare de 2 ottetaller, og heraf skulle de 73 af dem gerne komme fra vores kommune.

Det er en stor del af det beløb, vi har til rådighed i vores budgetforhandlinger, det ved jeg godt. Men jeg må sige, jeg har noteret mig jeres interesse og forståelse for det påtrængende behov.

Og jeg er glad for at vores nuværende overborgmester har en meget stor indsigt i dette område. Det er selvfølgelig også med de forhåbninger, både forsamlingens positive holdning og overborgmesterens kendskab til området, at jeg ser frem til en god og positiv behandling af de to ottetal.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

Hvis jeg skulle komme med nogle enkelte bemærkninger til det, jeg tror, jeg har været inde på mange af Gunhild Legaards meget fint også fagligt fint udlagte ting, så tror jeg, det er besvaret meget der i forhold til psykiatrien.

Der er ikke nogen af os, der ikke er enige i, at boenhederne er for dårligt vedligeholdte, er for små og skal gøres bedre. Men som sagt, så er FAF og HS i gang med dette.

Jeg ved, Trine Schaltz, at i forhold til det af dig nævnte på Frederiksberg Hospital, så bliver der for nærværende arbejdet imod, at det måske ikke er en lukning her og nu, men at processen kan forlænges. Men lad os tage det på et senere tidspunkt, men ønsket er i hvert fald hørt.

Det er, ja en grønthøstermetode, vi har brugt, vi har prøvet på at leve op til de 2 kommuners måde at behandle budgetter på og også de 7 forvaltninger. Derved er det vel også et svar på det.

Ja, er der to, der står sammen i dansk politik her i København, så kan jeg forstå, at det er Mogens Lønborg og Bente Møller. Det er jo glædeligt, at de to partier kan være så enige. Hvis man også har den samme enighed, når man skal finde det pågældende beløb, så ser vi meget frem til dette.

Jeg tror, det er det, jeg vil sige i denne omgang, tak for ordet, og som sagt igen tak for alle de positive tilkendegivelser.

Sven Milthers (F): Jeg synes jo næsten, jeg skal sige tak til alle dem der har holdt ud så længe. Jeg ved godt, vi alle sammen er forpligtet til at være her, men specielt de 3 tilhørere, som i hvert fald ikke er forpligtede, det er tappert klaret. Men nu er det altså også ved at være slut, der er ikke lang tid tilbage.

Men det, jeg primært vil sige noget om, det er trafik og miljø i sådan forskellige former. Det er det lokale demokrati, og så er det den regionale udvikling, ligesom de emner, jeg startede med at lægge billet ind på fra starten af.

Så lige en regibemærkning uden for dagsordenen. Jeg synes måske nok, man skulle overveje, om ikke vi skulle sådan lave en rullende planlægning af de her temaer, der kommer til behandling, at vi ikke hvert år tager den samme rækkefølge. Det er mit indtryk, at det er det, vi gør, det er faktisk en anelse træls at skulle holde tale her kl. halv elleve, hvor absolut ingen er særligt friske længere. Men o.k. det må man snakke om i den nye valgperiode.

Men trafik og miljø, der får vi jo et nyt udvalgsområde fra 1. januar, det hedder ikke trafik og miljø, det hedder teknik og miljø, men derfor kan der være god grund til også at se nogle af tingene på tværs allerede nu. Det er jo sådan, at vi faktisk nærmest allerede skal til at budgettere, hvordan tingene nu hænger sammen på tværs.

Der må vi så konstatere her fra Borgerrepræsentationen, at borgerne i Københavns Kommune rimelig markant understreger, at det allerstørste miljøproblem, de synes, de har, det er trafikken, og det er afviklingen af den.

Vi ved også, hvad det er for nogle af problemerne, der virkelig generer. Vi hører om dem for øjeblikket fra eksperterne, det er først og fremmest partikelforureningen fra både de mange nye dieselpersonbiler og fra de mange nye meget store four wheel drivers, som de så smukt hedder, og de skal nemlig være store, for så er de billigere. Det er jo faktisk det, der er baggrunden for, at vi har de der tunge dyr på over 2 tons kørende rundt i de københavnske gader, at dem der bor i deres lille beskedne hus på 300-400-500 m² nordpå, de skal købe de store bi-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

ler, fordi så er de altså oven i købet ekstra billige relativt. Det er dem, der faktisk er de værste forurenere her i byen, og det er dem, vores borgere er meget kedde af. Det er dermed også den belastning, trafikken giver, som vi skal prøve at få gjort noget ved.

Det har vi så også forsøgt efterhånden i en hel del år ved at lave forslag til miljøzone, men vi ser da frem til, at nogle andre partiers medlemmer herinde kan snakke med deres partifæller på Christiansborg, måske endda i regeringsposition, oven i købet ansvaret for opgaven og så på den måde få taget hul på, at den faktisk kan løses.

Men det må siges at være lidt spøjst at opleve, at man får et brev fra regeringen, om ikke godt vi vil fremsende forslag. Så sender man et forslag, narh det skal ikke lige se sådan ud. Så sender man et til, narh det skulle ikke lige se sådan ud. Så sender man et tredje, så får man at vide, det overholder ikke præmisserne, til trods for at det altså nu er tredje runde, man sidder i. Et eller andet er der galt i den måde, regeringen har kørt det her på.

Men det er også vigtigt, at vi så bliver ved, og vi har jo nu set, at det bliver stadig værre, og vi har også fået undersøgelser, der viser, at vi skal finde andre modeller også end selv de relativt fornuftige, som EU er ved at lave, er heller ikke gode nok, fordi de ikke lægger vægt på de meget fine partikler, men bare ser på den samlede vægt, og derfor kan man altså komme uden om problemerne.

Men så meget om miljøzone og de ting.

Det andet, vi har brug for, det er, at vi får styrket den kollektive trafik både her i kommunen og i hele hovedstadsregionen. Da mit parti er i gang med en livlig diskussion om lige nøjagtigt, hvilken form for kollektiv trafik vi skal styrke, skal jeg ikke udtale mig nærmere om det ved denne lejlighed. Det kommer vi tilbage til, når vi vedtager budgettet endeligt, der har vi truffet beslutninger, håber vi.

Men det vigtige er også at gøre sig klart, hvad er det, der skal til for at få styr på trafikken i byen, og der ved vi fra London, at kørselsafgift er det middel, der virker, og det virker med det samme.

Så er der nogle, der stiller op og siger uha, det giver Big Brother, og det giver overvågning. Vi siger, at vi er i dag så overvågede, at det er ikke der, problemet ligger. Fidusen ved kørselsafgift er faktisk, at den kan sænke trængslen, den kan fremme fremkommeligheden for dem, der skal frem, nemlig busser og den servicetrafik, der skal levere varer osv. rundt. Derfor kan den altså faktisk virke.

Så vil jeg godt bare lige komme med en kort bemærkning, selv om Ben Haddou ikke er herinde lige nu, så vil jeg godt understrege, at for SF kan vi godt sige ja til en statsligt finansieret tunnel fra Lyngbyvejen til Kalkbrænderihavnsgade, det har vi sagt flere gange, det står vi ved.

Det næste, når Ben Haddou taler om havnetunnel og så siger, det er helt ud til Sydmotorvejen, så står vi af og siger, det vil vi gerne se, det er vi ikke under nogen omstændigheder med på at sige ja til nu. Vi ved godt, der er en diskussion om den langsgående havnetunnel, vi frygter, at det går hen og bliver til en hovedindfaldsvej til de centrale områder, hvis man laver den med mange opkørsler inde i byen.

Så for os, hvis der skal være mening i at lave en langsgående havnetunnel, så skal det ikke bare være en ny indgang til ind i byen og sætte bilerne derinde ad den vej, så skal det netop være en, der kører igennem, og så kan der eventuelt være nogle underhavsne, eller hvad det

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

nu hedder, undervandige parkeringsanlæg, man så kan sætte sin bil der. Men det er altså ikke en ny tilkørselsvej til den centrale bydel, det er meget, meget vigtigt at fastholde.

Så er der jo et par ting omkring HUR og taksterne, og jeg skal blot her sige, at nu tror jeg ikke, HUR længere kan holde til at sige, at pensionistalderen først begynder ved 67, så de pensionistkort, vi har, går jeg ud fra, vi i budgetarbejdet finder ud af, de fremover skal gælde fra 65 år, og så kan det så være et oplæg til det kommende trafikelskab som det ene. Som det andet, at vi fra SF med interesse afventer et forslag fra Socialdemokratiet til, hvordan det er, HUR skal skaffe provenuet på de ca. 40 mio. kr., der i budgettet i HUR for øjeblikket skaffes vi den såkaldte takstjustering.

Vi vil sige ja, hvis det forslag indebærer, at pengene skal tages fra de 5 enheders skattebeholdninger og deres bidrag til HUR's drift. Men vi vil sige nej, hvis det skal skaffes ved, at vi laver yderligere nedskæringer på busdriften.

Omkring det lokale demokrati vil jeg så blot sige, at nu har vi altså forhandlet i snart 4 år i specialudvalg, oprindeligt skulle vi kun have forhandlet i 2, men det har altså taget næsten 4. Nu er vi forhåbentlig ved at være ved vejs ende. For SF er det vigtigt, at vi får lavet en plan, der sikrer, at alle bydele får lokaludvalg i løbet af den kommende valgperiode. Det skal ikke være noget, man så laver et par stykker, og så ser vi, det skal være en plan for hele forløbet ikke sat på med bydelsnavne, men at der er sikkerhed for, at det kan finansieres.

Men jeg vil også godt her understrege, at forslaget ikke fjerner den kompetence, som lovgivningen allerede har givet andre organer som f.eks. ældebestyrelserne, der er direkte valgte. Men lokaludvalgene skal netop kunne være inspiration for alle både forvaltninger og udvalg herinde til at tænke på tværs og til at få lavet tværgående aktiviteter i de enkelte bydele.

Så ganske kort omkring den regionale udvikling, fordi den kommer vi til at miste meget kontakt med fra 2007, i hvert fald beslutningsmæssigt herinde. Men for det første så må vi altså se i øjnene, at vi får et regionalråd eller Hovedstadens Regionsråd, som får en mildest talt kaotisk økonomisk situation. De kære medlemmer får 3 pengeklubber, som under ingen omstændigheder må blandes sammen, så hvordan man skal kunne lave tværgående tænkning og prioritering, det er altså en by i Rusland.

Vi ved heller ikke, hvilke konsekvenser det reelt vil få for Københavns Kommune, vi har ikke set de nye planer for udligning, og vi har heller ikke set, hvordan finansieringsmodellerne reelt bliver for det kommende hovedstadsregionsråd.

vi ved, at hovedstadens regionale udvikling, fastholdelse af fingerbystruktur, fastholdelse af stationsnærhedsprincipper og sådan noget, det fremover bliver et spørgsmål om landsplandirektiver, det bliver ikke længere en demokratisk beslutning fælles i området.

Det må vi så håbe på, at staten vil leve op til, men jeg vil da godt sige lige ud, at mine erfaringer, når staten går ind og laver planlægning og landsplandirektiver, de har nu altså ikke nødvendigvis været særlig gode, så de har heller ikke været særligt respektfulde over for demokratiet. Men det må vi så håbe på.

For mig at se ligger der i hele den kommunalreform i høj grad en afdemokratisering og en bureaukratisering til embedsmænd ikke mindst på statsniveau. Det bekymrer mig, og det bliver noget, jeg synes, man må følge grundigt op på fra kommunens side her.

Så lige til allersidst, bare lige så det er lagt meget højt. Det trafikelskab, der nu skal til at styre busdriften i både Helsingør og Nakskov, skal nok få det morsomt. Jeg vil sige god arbejdslyst til den person, der herinde fra måtte blive valgt, fordi som loven ser ud, så er vi sikre

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

på, at Københavns Kommune får en repræsentant i bestyrelsen. Det bliver kaotisk at få det her til at hænge sammen, og vi får garanteret meget sværere ved at få den kollektive trafik til at hænge sammen på tværs af kommunegrænserne her i hovedstadsområdet.

Thor Buch Grønlykke (A): Jeg kan se, at jeg mod forventning ikke bliver den sidste taler i aften.

Men jeg vi starte med at fremhæve et enkelt resultat fra året, der er gået i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget. Og ellers vil jeg holde mig til nogle korte visioner for, hvad vi mener, det vil være klogt at prioritere i København i budget 2006.

Men i år har vi faktisk formået at lave en nyskabende model for, hvordan vi fordeler et- og tosprogede, sprogsvage og sprogsterke i vores daginstitutioner. Der er to ting, som jeg synes, man bør fremhæve fra det arbejde, vi har gjort.

For det første sikrer modellen både frit valg og løser problemer med ulige fordeling.

For det andet er modellen lavet med opbakning fra hele udvalget, ingen fløje følte sig kaldet til urimelig polarisering, og alle hjalp til med at løse problemerne.

Også tak forvaltningen for den forvaltningsmæssige side af det arbejde, der er foregået. Jeg synes, det resultat, vi er nået til, er et eksempel til efterfølgelse både i andre udvalg og i andre kommuner.

Og suk, lad os håbe, valgkampen ikke vil slette alle de gode indtryk. Man kan nogle gange få den fornemmelse, at det måske kun er Socialdemokraterne, der er tilbage i gruppen af partier, som ikke er med til at polarisere indvandrerdebatten.

Så til ønskerne. Jeg har hørt på mange dyre og henførte taler som alle andre, og jeg vil indskrænke mig i det væsentlige til et mindre tocifret millionbeløb. Samtidig vil jeg naturligvis indledningsvis også erklære mig enig i at ville prioritere alle Bo Asmus Kjeldgaards ønsker for budget 2006. Det var ikke billigt, men meget sympatisk, og de fleste af ønskerne deles ikke bare af Socialdemokraterne, tror jeg, men i øvrigt af hele udvalget.

Men hvad er særlig vigtigt på det sociale område i København, og hvor trænger København mest til et løft. Vi har valgt at prioritere 3 områder i familie- og arbejdsmarkedssøjlen, det er en god start på livet for alle børn, at psykisk syge skal have bedre hjælp og kriminalitetsforebyggelse.

Vi mener, at sundhedsplejersker skal hjælpe udsatte familier mere. Det er veldokumenteret, at sundhedsplejersker kan opnå en masse resultater ved at hjælpe familier tidligt. De skal udnyttes mere og især over for de dårligst stillede familier.

Sundhedsplejerskerne skal fokusere systematisk på integrationsproblemer og tale med familierne om prævention og sygdomsforebyggelse. Om nødvendigt skal sundhedsplejerskerne kunne hjælpe familien gennem længere tid og mere intensivt fra starten, meget mere end det er muligt i dag.

Vi mener, at alle tosprogede skal gå i daginstitution, det er afgørende for, hvordan tosprogede klarer sig i skolen, at de lærer at tale dansk tidligt. Det er derfor vigtigt, at de går i daginstitution og modtager sprogstimuleringen, og i dag er det kun 85 pct. tosprogede mod 97 pct. etsprogede, der går i børnehave.

Socialdemokraterne ønsker at gøre en systematisk ekstra indsats for at opnå, at tosprogede børn går lige så meget i daginstitution som etsprogede børn.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

Ud over en øget indsats fra sundhedsplejersker skal der samarbejdes med en sprogstimuleringsenhed. Der skal laves materialer, som dækker de vigtigste sprog for at opnå dette.

Vi mener, at der skal mere og bedre sprogstimulering til, det er nøglen til en vellykket integration. Der skal etableres en enhed, som behandler sprog og pædagogik, som kan udvikle bedre metoder til sprogstimulering gennem et forsknings- og et udviklingsprogram, og som kan sikre efteruddannelse og hjælp til institutionerne og kvalificere udgående medarbejdere.

Der skal oprettes et netværk af sprogansvarlige i de enkelte institutioner. Medarbejderne skal derudover sikre en øget vejledning til forældre med etnisk minoritetsbaggrund angående deres børns sproglige udvikling, integration samt skolevalg.

Vi mener, at der skal flere og bedre boliger, som passer til de psykisk syges behov, som så mange andre har ment her i aften. Vi mener, at de skal have en nutidig standard, de nuværende boliger bør ombygges, og alle psykisk syge skal have eget bad, toilet og helst 2 værelser. Samtidig er der store bocentre, som måske er for institutionsagtige til at opfylde de forskelligeartede behov og ønsker, som psykisk syge naturligvis har i mindst lige så høj grad som alle andre.

Det er derfor nødvendigt at satse på mindre boenheder med forskellig profil, solistboliger m.m. En del af moderniseringen er vi allerede gået i gang med, sidst med tryghedsplanen, og den vej skal fortsætte.

Vi mener, at psykisk syge kan komme videre med den rette hjælp. Unge, som oplever alvorlig psykisk sygdom, kan ofte ikke gå direkte tilbage til uddannelse eller arbejdsmarkedet. En periode med rehabilitering er vigtig. Recovery er et begreb for det samme, og det handler om at arbejde målrettet med at gøre psykisk syge i stand til at styre deres eget liv og komme videre med udviklingsaktiviteter, som er målrettede, men som samtidig formår at håndtere personlige problemer og personlig udvikling.

Her spiller daghøjskolen en vigtig rolle, og nedskæringer er derfor uacceptable.

Også psykisk syge i botilbud skal naturligvis have løbende tilbud om kvalificeret rehabilitering, som kan formindske den psykiske sygdoms ødelæggende virkning på deres liv.

Jeg synes, jeg har hørt meget god tale om OPUS-teams her i dag, og det er vigtigt at forstå, at OPUS-teams det er den første del af indsatsen. Og den rehabilitering, som f.eks. daghøjskolerne bidrager med, er den meget, meget vigtige anden del af indsatsen. Den første del af indsatsen er ikke meget værd, hvis den ikke følges op med en ordentlig rehabilitering. Derfor er det meget vigtigt, at vi husker daghøjskolerne, og at det ikke får lov til at falde ned mellem nogle forvaltningsstole.

Vi mener, at lokalområderne skal inddrages i at skabe tryghed og forebygge kriminalitet. Københavns Kommune skal finansiere indsatserne i lokalområder, hvor borgerne kan være med til at sikre, at der forebygges kriminalitet, sådan som det tidligere er sket med Fædregruppen og Natteravnene.

Det er i fællesskab, sammenhold, at frygt og bander bedst bekæmpes. Vi er her i kommunen naturligvis medansvarlige for den indsats. Kommunen skal lave partnerskaber med relevante organisationer og løse problemerne. Det er indsats, som kan baseres på frivillige, men ofte er der også brug for ressourcer til at organisere arbejdet, evt. at sikre et døgndækkende beredskab.

Projekterne skal støttes i starten, men herefter støttes afhængig af, hvilke resultater der nås.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 22. august 2005

Vi mener generelt, at FAU skal moderniseres yderligere og måske især FAF. Der skal være et intelligent udviklingspres, som sikrer udvikling og kvalitet af arbejdet. Der skal sikres både resultatløns for den enkelte medarbejder, som kan belønnes for en stor indsats, og det skal sikres via en resultatløns på institutions- eller enhedsniveau. Målet er at sikre udvikling, ikke at piske folk til at arbejde hårdere, som f.eks. Enhedslistens ordfører mente tidligere.

En del af moderniseringen handler også om at sikre vidensudvikling og regulær forskning, der er ingen tradition for det i kommunen eller andre kommuner for den sags skyld.

Men hvis der skal ske noget for alvor, f.eks. på socialområdet, så skal kommunerne være med. Forskning kan kun foregå der, hvor arbejdet rent faktisk sker, og det er i kommunerne, og det er en vigtig erkendelse på de centrale velfærdsområder, som kommunerne er ansvarlig for.

Vi er allerede gået lidt i gang i FAU, vi har afsat 2 mio. kr. til forskning og behandling af misbrugere. Forhåbentlig er dette kun den spæde start.

Borgmester Inger Marie Bruun-Vierø: Jeg lovede i torsdags, hvor jeg var hele vejen rundt om de emner, Det Radikale Venstre ville prioritere i de kommende budgetforhandlinger, at jeg i dag ville vende tilbage som ressortborgmester og redegøre nærmere for de problemer, der er på Sundheds- og Omsorgsudvalgets område.

Men det giver mig også en kærkommen lejlighed til at kvittere for de fantastiske indlæg, der har været, som har vist et kæmpeengagement fra udvalgets medlemmer på dette område.

Jeg er så utroligt glad for, at overborgmesteren sidder bagved og har hørt alle talerne, fordi ligesom andre har tilkendegivet, så blev jeg også overrasket over, at overborgmesteren i torsdags nærmest gav udtryk for, at på ældreområdet var vi færdige, de fik, hvad de skulle have sidste år. Det var jo ikke helt det, vi var enige om, da vi skrev budgetforlig sidste år.

Først til Louise Frevert, som er inde på mere tid og faste hjælpere. Jeg kan sige, det er jo kernen for borgerne, hvis man spørger dem, de siger simpelt hen, at hvis de skulle ønske, så var det, at hjemmehjælperne og hjælpen på plejehjemmene var givet med lidt løsere hånd, sådan så man fik oplevelsen af, at der var mere tid til den enkelte. Så bliver der også efterlyst faste hjælpere.

Til Jette Bergenholz Bautrup, der synes jeg, at de eksempler, der bliver trukket frem om besparelser på den praktiske hjælp såsom rengøring og tøjvask, det illustrerer, hvor trængt området er. Derfor er jeg også glad for, at det bliver trukket frem i aften, for det er klart, at os der sidder i udvalget, vi følger det tæt, men hvordan skal resten af Borgerrepræsentationen være vidende om, at det faktisk nu er sådan, at vi kommer i en situation, hvor vi kun kan gøre rent hver 4. uge. På plejehjemmene er der jo den samme standard, jeg ved slet ikke, hvordan det skal kunne lade sig gøre.

Jo, der skal lukkes flere dagcentre, det vi er i gang med, det er kun starten, i hvert fald som budgetter er lagt frem, det skal da også siges helt tydeligt, og Bodillestuerne er et af de dagcentre, hvor der er udmeldt besparelser.

Flere omsorgstimer, sådan så der kan gives hjælp til selvhjælp, der kan jeg sige, at det er faktisk noget af det, vi har arbejdet med i udvalget, for vi ved, at hvis vi kan visitere til genoptræning, så vil der være en hel del af de ældre, som vil være i stand til at klare sig selv.

Men det kræver en erfaringsudvikling i hjemmeplejen for, at vi kan nå så vidt, vi er så småt startet, men også her er det et spørgsmål om ressourcer at kunne gøre de rigtige ting.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

Målet er flere aktive ældre, det gælder i hele vores tankegang, og derfor er de forebyggende hjemmebesøg helt centrale, og det er også et område, hvor det er vigtigt, vi er opmærksomme på, hvem er det, der bliver besøgt, hvem bliver ikke besøgt, er det de svage, som man ikke når ud til. Det mener jeg også, at vi skal have meget mere styr på. Vi forsøger at have det, det er så centralt, hvis man skal tænke forebyggelse, at man så bruger de forebyggende hjemmebesøg som et omdrejningspunkt.

Så til Bente Møller, som jeg ikke lige kan se, men så må I hilse hende. Jeg vil kvittere for Bente Møllers engagement gennem mange år og også for Bente Møllers kamp og for Enhedslistens kamp for at forbedre forholdene hos de ældre. Det har været, jeg tror ikke, der har været ét budgetforlig, hvor der ikke har været et gennemgående tema for Enhedslistens side, der har handlet om, at man ikke kunne acceptere forringelser, hvad angår personlig og praktisk bistand til de ældre.

Jeg ved også, at det altid har været en hjertesag at bruge budgetforhandlingerne som en anledning til at sikre et kvalitetsløft til de ældre og også koble det sammen med, at nu får vi færre.

Lise Helweg, der er det helt klart, at det er indiskutabelt, at vi skal arbejde imod et sammenhængende patientforløb og en genoptræning, fordi gevinsterne er så store, hvis man aldrig fejler på de her punkter.

Det er også klart, at jo mere forebyggelseskultur, vi får indarbejdet i hele tankegangen blandt medarbejderne, jo større gevinster vil man få både af menneskelig karakter, men også af økonomisk karakter.

Hele udvalget er enig i, at vi ikke kan demografiregulere 1:1, det tror jeg efterhånden, der er politisk enighed om hele vejen rundt. Jeg synes bare, det er vigtigt at slå fast, nu hvor der er politisk enighed om det, og der er vilje til, at sådan skal det heller ikke være, så skal man ikke af den grund gå hen og sige, at så er der sket et serviceløft. Fordi det der er sket, det er jo, at man har neutraliseret demografireguleringen.

Lise Helweg var med til en demonstration af, hvordan det går med at indføre it på hjemmeplejeområdet og hørte, hvor begejstrede medarbejderne var, og man fik noget mere tid til den enkelte ældre, men man fik også mere tid til ledelse. Det er jo så baggrunden for, at it også er vigtig på plejehjemmene, så man kan få de samme gevinster ud over den store gennemsigthed, som vi har brug for som politikere.

Så derfor var jeg også glad for, at Lise Helweg fremhævede det punkt.

Så til Jens Johansen omkring den økologiske mad. Jeg er da enig i, at havde vi ikke så stram en økonomi, så skulle vi selvfølgelig også imødekomme den overordnede politik om, at – er det 75 pct. eller 80 pct. af al mad skal være lavet af økologiske varer. Men det betyder, at maden bliver 20 pct. dyrere end beregnet, og det er kun af den grund, at et flertal i udvalget har stukket piben lidt ind. Men kommer ressourcerne, så er det klart, så skal vi da også efterleve det, fordi jeg tror da, vi alle sammen mener, det er vigtigt, ikke mindst af hensyn til de kommende generationer.

Så sagde Jens Johansen, at der er utrolig meget bureaukrati i styringen af hele plejeområdet, og fritvalgsordningen er hovedskurken. Jeg kan kun sige, at efter min opfattelse så er fritvalgsordningen kommet for at blive, så det må vi jo tage til efterretning, at den kræver, at vi har styr på, hvad er det for nogle kvalitetsstandarder, som vi beslutter os for, og hvor man-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

ge ressourcer sætter vi så af til at få dem udmøntet, så leverandørsiden er omfattet af det frie valg. Det vil kræve den præcision i styringen.

Personligt synes jeg, det har været godt at få nogle ting præciseret, men det er jo i hvert fald et område, hvor man kan være politisk uenig uden at blive uvenner af den grund.

Til den hollandske model er det også min opfattelse, at dem der administrerer deres hjemmepleje selv, de skulle have lov til det, men foreløbig har der ikke været politisk flertal her i salen, så sådan er det.

Så blev det også sagt, og det er jo det, der har været tilkendegivet fra andre ordføreres side, for lidt tid til pleje og omsorg, og det er jo det gennemgående tema. Til det hører, at der er brug for at gennemføre et kompetenceløft os personalet, der er brug for i de kommende år at opkvalificere og give bedre arbejdsmiljø. Det var også en af de ting, Jens Johansen fremhævede, også det vil jeg sige, tror jeg, at udvalget er ganske enig i.

Så det er nogle rigtig vigtige tilkendegivelser at få bragt ind i mødet her.

Jeg vil også kvittere for bemærkningen om, at tiden er til at gennemføre demenspolitikken, vi behøver ikke lave flere forsøg, vi ved, hvad der virker.

Vi er selvfølgelig enige i, at der skal være orden i butikken, vi skal vide, hvad vi gør, vi skal bruge hver en krone til gavn for de ældre.

Til Ben Haddou, der blev fra Ben Haddous side sagt meget præcist, at vi mangler at få finansieret resten af ældreplanen. Det kan næsten ikke siges kortere og mere præcist, det tror jeg efterhånden, der er almindelig enighed om, ældreområdet er trængt, og det er desværre rigtigt.

Så blev der sagt noget om narkoaffaldet på Vesterbro fra Ben Haddous side, og Lise Helweg var også optaget af det, og måske er alle. Men for det første er der for øjeblikket en diskussion om, at det område overgår til FAF, så der er sådan en gråzone, som man i hvert fald på embedsmandsplan ikke er helt klar over, hvordan man så skal håndtere det.

Men jeg kan komme med en lille tilkendegivelse i hvert fald, at jeg mener også personligt, at den vej, hvor man skal til at tvangsvaccinere alle børn på Vesterbro, den er ikke farbar, det må handle om at intensivere rengøringen eller evt. at bruge nogle af de kanyler, hvor spidsen den går ind, når man har brugt dem. Men det er jo kun en nødløsning, det må handle om regering.

Jeg ser gerne også, at det er et beskæftigelsesprojekt.

Til sidst til Carl Christian, som jo har sagt nogle af de samme ting som de øvrige ordførere. Men du sagde specielt, at du var bekymret for, at personalet blev presset mere og mere til at levere hjælp til mindre tid. Det synes jeg også er en sætning, der sammenfatter mange ting.

Så tak også til Mona Heiberg for alle de engagerede indlæg. Jeg tror som sagt, at de har gjort indtryk på resten af Borgerrepræsentationen og ikke mindst på vores overborgmester. Fordi det jo var sagen sidste år, da vi vedtog moderniseringsplanen på plejeboligområdet, det var, at alle erkendte, at det var blot en del af ældreplanen, vi fik taget hul på.

Det er vigtigt at skelne her, der er en forskel på at sige ældreplan og moderniseringsplan for plejeboliger. I ældreplanen indgik mange andre forhold, der skal til for at sige, at vi for alvor har taget fat på at investere i ældreområdet.

Derfor blev der også skrevet ind i budgetforliget for 2005, at vi skal se på 2. fase, når vi forhandler budget for 2006. Det var faktisk noget, som der også var enighed om fra øvrige partier, som ikke var med i budgetforliget.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

Først vil jeg lige gøre status på sidste års budgetforlig. Vi kom et stykke vej på ældreområdet. Det mest langsigtede var, at vi vedtog moderniseringsplanen på plejeboligområdet. Vi sikrede, at der bygges plejehjem, som vi selv kunne tænke os at bo på. Vi er faktisk i en situation, hvis vi får besøg fra udlandet, så har vi ikke et eneste plejehjem, som jeg synes, vi kan være bekendt at vise frem. Det synes jeg faktisk er beskæmmende, når vi har verdens bedste velfærdssamfund på papiret.

Jeg kan vise et dagcenter frem, der er nogle andre ting, jeg kan tale om, men at gå ud og vise et plejehjem, det har vi simpelt hen ikke, vi har ikke noget, der er af en standard, som kan sammenligne sig med det bedste i udlandet. Det er vi på vej til at få lavet, det synes jeg, vi skal glæde os over.

Men ud over det, vi besluttede sidste år, så mangler vi stadig de øvrige 1.400 boliger, der trænger til alvorlig vedligeholdelse og til at blive sat i stand.

Derudover gav budgetaftalen et løft til kvaliteten i ældreplejen med speciel fokus på kost, det som Bente Møller altid siger, kost, jeg skal ikke hen og spise kost, med særlig fokus på mad til de ældre og arbejdsforholdene for personalet i hjemmeplejen.

På sundhedsområdet var vi enige om, at der skulle udvikles og fremlægges en alkoholpolitisk handleplan i løbet af 2005 med henblik på at prioritere en indsats på det område, og ligeledes var hiv/aids-området og ”byen i bevægelse” tema i budgetforliget for 2005. Der er nu lavet politikker på alle områder klar til at lægge frem.

Jeg ser da frem til, at de her temaer også indgår i budgetforhandlingerne og bliver omsat til initiativer. Jeg synes f.eks., at Bjarne Feys forslag om en 20 km lang løbebane var et rigtig godt forslag, det vil jeg i hvert fald gerne drøfte nærmere.

Men i resten af min tale vil jeg især fremhæve behovet for it og behovet for en systematisk og solid indsats over for personalets kompetenceudvikling. Først vil jeg lige dvæle lidt ved omstillingsbidraget, det er der også nogle, der har været inde på.

De penge, vi har at gøre godt med i de kommende budgetforhandlinger, de kommer fra omstillingspuljen. Det er jo godt, vi har dem, fordi ellers kunne vi godt lukke og slukke i aften. Men alligevel er jeg nødt til at sige, at omstillingsbidraget på sundheds- og omsorgsområdet i det sidste år har betydet – og det lyder flokskuløst – men det er det desværre ikke, vi har skåret helt ind til benet. Hvis vi fortsætter ufortøvet, så ender vi med at skære ind i benet.

Alle de voldsomme forandringer, der sker på området, betyder, at vi alvorligt skal holde øje med, at det bærende skelet i ældreplejen ikke bliver for skørt og får sårbart. Derfor skal det være min opfordring, at vi begynder at kigge på beregningsforudsætningerne, som omstillingsbidraget er baseret på.

Jeg tror, der er brug for nye nøgler, der tager højde for de økonomiske grundvilkår, som forhandlingerne arbejder under.

Så lidt mere om året, der er gået. Den store plan med modernisering af 1.600 københavnske plejeboliger er iværksat. Det er jo jer, der skal have æren for det, fordi det var en enig Borgerrepræsentation, der vedtog det.

Vi har lukket 3 plejehjem, ombygning på et plejehjem og nyopførelse af 2 andre plejehjem er hastigt ved at tage form så vi har taget nogle vigtige milepæle. Moderniseringsplanen virker, processen omkring lukningerne er gået rigtig godt, vi har valgt at investere i den gode proces og f.eks. helt lukke Sct. Joseph Plejehjem uden mediedebat og uden større scener fra borgerne. Det er stof til eftertanke.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

Derfor er jeg også ovenud tilfreds med, at Økonomiudvalget har tiltrådt et teknisk ændringsforslag til Sundheds- og Omsorgsudvalgets budgetramme, således at der nu er dækning for de engangsudgifter, der nødvendigvis skal afholdes i fratrædelsesgodtgørelsesudgifter m.v. på hjemmeplejeområdet. På den måde har vi også mulighed for at gennemføre en demografisk tilpasning på dette område, så det giver så lidt uro som muligt. Det tror jeg faktisk, den kommende borgmester på sundheds- og omsorgsområdet vil sætte stor pris på.

En anden milepæl, der betyder meget for mig, er, at vi har etableret Københavns Kommunes første sundhedscenter, vi har oprettet Sundhedscenter Østerbro, der har fokus på kronisk syge, og vi er på vej med at omdanne Rygcentret til et sundhedscenter.

En tredje væsentlig indsats, vi har sat fokus på sidste år, det er maden i ældreplejen. Det er vigtigt, at mad og måltid integreres i forebyggelse, omsorg, pleje og behandling, det er der evidens for. Det vil nedbringe antallet af ældre i dårlig ernæringstilstand, og derved vil det fremme både trivsel, men også vedligeholdelse af funktionsevner hos de ældre.

Men som jeg sagde, vi har fået taget hul på dette område. Det er heller ikke sådan, at det er alle ældre, der er omfattet af de her initiativer, det er også et spørgsmål om ressourcer.

Med udgangspunkt i budgetforliget for 2005 og første fase af ældreplanen har vi taget nogle væsentlige skridt, skridt der bærer fremad, men altså ikke hele vejen. Der skal faktisk flere rigtig lange skridt til, og dem vil jeg pege på, hvad er det, vi mangler.

I sidste års budgetforlig indgik der tilkendegivelser og hensigtserklæringer om, at vi skal finde løsninger til de 1.400 plejeboliger, der ikke indgår i den nuværende moderniseringsplan, om at vi skal styrke indsatsen på demensområdet. Det må fortsat indgå i ældreplejen.

Hovedelementet i ældreplanens anden fase er, ud over demens, it og medarbejderne. Personalet blev også bragt på bane af flere politikere ved sidste års budgettaler, men forliget rummede ikke en særlig indsats for at ruste og opkvalificere medarbejderne. At investere i it og medarbejderne er at betragte som en investering i borgerne, begge dele er nemlig en forudsætning for den gode pleje, ligesom også it er en forudsætning for os politikere, for at vi kan gøre vores arbejde rationelt, hensigtsmæssigt og gennemsigtigt.

Som jeg sagde i torsdags, er det en kendsgerning, at der er brug for, at vi får iværksat vores it-strategiplan. Teknologi ældreplejen er et must både for de administrative og for de udførende medarbejdergrupper. It er en forudsætning for at kunne levere de rigtige ydelser til borgerne og for, at vi kan styre, både politisk men også styre de mange besøg, vi i Københavns Kommune leverer hver uge til borgerne. Det er jo intet mindre, som det allerede er nævnt, end 85.000 besøg hos de ældre hver uge, så det er meget, meget stor skala. Hertil kommer de ja 4.000-5.000, vi har på vores plejehjem, jeg ved snart ikke, hvor mange der er, nu er vi begyndt at skære, men det er et eller andet sted derimellem.

I Københavns Kommune er vi langt fremme med at undersøge hjemmeplejen med it, det var det, som Lise Helweg henviste til, det er det, vi kalder Københavns omsorgssystem, KOS. Nu er vi nødt til at tage fag på næste skridt, der omfatter plejehjem og administrationen. Vi ved, at der har været problemer med medicinhåndteringen, eksempelvis fordi der ikke er it på plejehjemmene. Vi vil aldrig komme det problem til livs, hvis ikke vi får elektronisk omsorgsjournal bare for at nævne et eksempel.

Vi vil heller ikke kunne tildele ressourcer efter plejetyngde, der er vi også nødt til at have it. Men ja, jeg ved ikke, om det er nødvendigt at komme med flere eksempler, jeg synes faktisk, at sagen taler for sig selv.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

Mit andet hovedpunkt er udvikling af vores medarbejdere. Her er et betydeligt efterslæb, som gør, at medarbejderne ikke kan leve op til de krav, der stilles. Vi har et efterslæb i kompetenceudvikling, og vi har et lavt uddannelsesniveau i medarbejdergruppen. Vi har et højt sygefravær, arbejdsmiljøproblemer, en stor personalegennemstrømning. Vi har så sandelig også rekrutteringsproblemer.

Vi er i en tid, hvor antallet af ældre bliver færre i København i modsætning til de omkringliggende kommuner. Det betyder helt konkret, at vi fremover skal have færre medarbejdere, det ved medarbejderne, og de bedste smutter til omegnskommunerne, hvis ikke vi gør noget.

Det ville vi jo også gøre, hvis vi var ansat i en organisation, hvor der skulle reduceres i de næste mange år. Det ville vi gøre, hvis en nærliggende organisation med samme arbejdsområde samtidig skulle opruste. Mon ikke vi vil tænke, super, jeg skal med på den vogn, hvor der er damp under kedlen, og jeg vil skynde mig med at søge nye græsgange.

Vores sygeplejersker og det øvrige personale, plejepersonale, kan finde mere trygge rammer i nærliggende kommuner, og hvad skal vores træk være for at fastholde medarbejderne. Vi kan ikke sidde med fødderne i skuffen eller hænderne i skødet.

Samtidig ved vi, at vores medarbejdere oplevet et stort arbejdspress, det er hårdt både fysisk og psykisk at arbejde i ældreplejen. Arbejdsplanerne er stramme, tempoet er højt, som det allerede er blevet sagt. Hver dag køres i højt gear, det blev tydeligt for enhver, da Frank Jensen skulle prøve at følge en dag i hjemmeplejen.

Vi har altså nogle personalemæssige udfordringer, som vi snarest bør sætte ind overfor. Svaret er, at der skal sættes ind med en mere systematisk personaleudvikling, der gør det attraktivt at være ansat i København. Jeg behøver vel ikke at sige til gavn for borgerne.

Jeg vil lægge vægt på 3 udvalgte indsatsområder. Københavns Kommune burde qua sin størrelse være frontløber inden for den primære sektors sygepleje, men det er vi ikke i dag. Der er mindst 2 problemer, der er påtrængende. Vores hjemmesygepleje er ikke blevet systematisk efteruddannet, de ved f.eks. ikke, hvad moderne sårpleje er. Nogle gør, men ikke alle, så det er jo virkelig et betydeligt fagligt efterslæb. Det var et eksempel, jeg nævnte, men det er bare for at illustrere, at det, som borgerne forventer, det kan vi ikke efterleve.

Den anden store udfordring er jo, at sengedagene på hospitalerne falder, hospitalerne indfører nye metoder såsom udgående hospitalsfunktion, og patienterne bliver også udskrevet tidligere, og det betyder, at flere og flere pleje- og omsorgsopgaver skal løses i kommunalt regi, og der vil komme flere ting. Det skal vi som kommune kunne klare både kapacitetsmæssigt og fagligt, det kan vi ikke lukke øjnene for.

Det er tvingende nødvendigt, at vi har en stærk faglighed inden for bl.a. demens, sundhedsfremme, forebyggelse, sårpleje, ernæring, folkesygdomme, kost, træning og rehabilitering, og fagligheden skal selvfølgelig, som jeg allerede har sagt, understøttes med it. Bærbare pc'er, der kan tages med ud til borgerne, er lige så påtrængende for hjemmesygeplejersken som for kommunalpolitikeren.

Vi skal derudover sørge for at styrke fagligheden for de kortuddannede medarbejdere. Denne gruppe medarbejdere har tradition for, at læring foregår i praksis. Det betyder, at den livslange læring gennem formelle uddannelsesforløb med den nyeste viden ikke opnås i den gruppe.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

Det er også bydende nødvendigt, at denne medarbejdergruppe sikres løbende faglig og personlig kompetenceudvikling, hvis de skal kunne honorere borgernes behov for høj faglighed, høj kvalitet.

Fokus på fremtidens arbejdskraft skal også øges. Det er vigtigt, at det er en del af uddannelsesforløbet, der foregår i praktik i Københavns Kommune, er veltilrettelagt og professionel. Det er vigtigt, fordi det giver dygtige nyuddannede, og fordi sandsynligheden for, at de nyuddannede vælger ansættelse hos os er større, hvis de har gode forløb.

Men budgetmidlerne til det område slår bare ikke til, det er vi blevet konfronteret med i år, det bliver vi også konfronteret med i de kommende år, hvis ikke vi gør noget. Vi løfter en stor uddannelsesopgave i sundhedsforvaltningen, vi uddanner både for FAU og for HS. Det vil vi godt blive ved med, men så bliver vi nødt til at have økonomien med, ellers kan vi ikke løfte opgaven.

Det var så om it og personale, det er to forhold, der i praksis sælger så mange billetter i politik, men det gør det mindre vigtigt, vi er også arbejdsgivere i denne forsamling. Der er alvorlige udeståender, så det vil jeg håber, at I husker også i de videre forhandlinger.

Så har vi en særlig forpligtelse på demensområdet, det ligger i forlængelse af, at vi jo selvfølgelig skal drage omsorg for de resourcesvage her i kommunen, og der er den demente borger blandt de mest resourcesvage.

Det var også et område, vi var enige om i sidste års budgetforlig skulle prioriteres denne her gang. Der er et behov for et reelt løft, vi har fundet ud af, hvad der virker, og hvad der ikke virker. Det som vi først og fremmest lægger vægt på i forbindelse med indeværende års budgetforlig det er, at der bevilges penge, så der kan etableres demenskraftcentre i alle 7 lokalområder, altså alle lokalområder får noget, der svarer til det, Jens Johansen omtalte i sin tale, som han har været med til at indvie.

Men derudover er der også en lang række andre indsatser. Nu må vi se, hvor langt penge- ne rækker, men demenscentre i alle bydele det er i hvert fald det skridt i den rigtige retning.

Så til sidst. Jeg har givet udtryk for, at der vil blive behov for flere sundhedscentre på grund af de flere opgaver, som kommunen skal varetage, det behøver jeg heller ikke at komme nærmere ind på.

Så vil jeg gentage, at der er behov for, at vi stiller skarpt på folkesundheden. Jeg tænker bl.a. på det projekt, vi i fællesskab er optaget af, bevægelse, jeg tænker på en samlet alkoholindsats, jeg tænker på aids/hiv-indsatsen, på osteoporose, som Lise Helweg nævnte, og på kostområdet. Det er områder, som bør finde plads i de kommende budgetforhandlinger. Det er ikke mange penge, men det er indsatsområder, som i hvert fald betyder, at man sparer penge nogle andre steder. Gevinsterne er rigtig, rigtig store med den rigtige indsats.

Så vil jeg lige til allersidst oplyse, at sundhedsforvaltningen snart offentliggør en brugerundersøgelse, og det er lige for at samle op på de input, der har været.

Jeg har allerede antydnet, hvad det er, der er vigtigt for borgerne, det er, at der ikke kommer så mange forskellige i hjemmet, og at der er noget mere tid til flere aktiviteter i dagligdagen. Det er simpelt hen det, den brugerundersøgelse viser, det er noget af det, jeg synes, vi skal prøve at omsætte til praksis, og det kan vi jo kun gøre, hvis der kommer flere penge til området.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 22. august 2005

Det skal være mine afsluttende bemærkninger. Jeg takker udvalget for et fortræffeligt og engageret samarbejde og også forvaltningen, som jo altid står på pinde for os. Så vil jeg også takke forsamlingen for, at I har lyttet til mig.

BR 429/05: Godkendt.

BR 431/05: 1. at-punkt drøftet og 2. at-punkt godkendt.

BR 430/05: Godkendt.

Ved forhandlingernes afslutning blev de 3 budgetforslag oversendt til 2. behandling. Budgetforslagene blev mellem 1. og 2. behandling oversendt til Økonomiudvalget.

=====

4) BR 428/05. Høringsvar til Statsamtet København vedr. Ålholm Skoles læseplan for kristendomskundskab

Indstilling om, at forslag til Borgerrepræsentationens besvarelse af Statsamtet Københavns henvendelse om læseplanen for kristendomskundskab godkendes.
(Uddannelses- og Ungdomsudvalget)

Pia Allerslev (V): Jeg skal spare forsamlingen for en lang redegørelse om denne sag. Vi har taget diskussionen én gang, vi kunne sagtens tage den igen, men jeg synes, tidspunktet taget i betragtning, så er det måske ikke det mest hensigtsmæssige.

Det eneste, jeg vil sige, det er, at fra De Konservatives, Dansk Folkepartis og Venstres side kan vi ikke tilslutte os det forslag til besvarelse til statsamtet, der ligger fra forvaltningens side. Derfor har vi lavet et ændringsforslag, som lyder:

”At U&U-forvaltningens forslag til besvarelse forkastes,

at BR svarer tilsynet, at BR efter at have revurderet sagen trækker læseplanen tilbage med øjeblikkelig virkning og pålægger uddannelses- og ungdomsforvaltningen at udarbejde en ny læseplan snarest muligt i overensstemmelse med Undervisningsministeriets tilkendegivelse herom af 6. april 2005 og underrette Undervisningsministeriet om dette.”

De to ”at”-punkter vil vi meget gerne have til afstemning, og jeg håber og tror ikke, at der bliver den store debat om dem. Derudover vil vi gerne bede om, at udskriften af forhandlingerne bliver vedhæftet besvarelsen til statsamtet.

Det var det, jeg ville sige for denne gang.

Overborgmesteren (**Lars Engberg**): Jeg kan godt give tilsagn om, at en udskrift af forhandlingerne bliver tilsendt statsamtet.

Borgmester **Per Bregengaard**: Indstillingen er temmelig klar, fordi den siger, at det, vi behandlede, det, der kom frem 15. juni, har Borgerrepræsentationen ikke yderligere bemærkninger til. Så det er bare om at stemme for.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 22. august 2005**

Pia Allerslev (V), Majbritt Mamsen (C) og Louise Frevert (O) stillede følgende ændringsforslag:

"Ændringsforslag om:

At Uddannelses- og Ungdomsforvaltningens forslag til besvarelse forkastes.

At BR svarer Tilsynet, at BR efter at have revurderet sagen trækker læseplanen tilbage med øjeblikkelig virkning og pålægger Uddannelses- og Ungdomsforvaltningen at udarbejde en ny læseplan snarest muligt i overensstemmelse med Undervisningsministeriets tilkendegivelse herom af 6. april 2005 og underrette Undervisningsministeriet om dette."

Ændringsforslaget blev forkastet med 27 stemmer imod 17.

Før stemte: C, O, V og W.

Imod stemte: A, B, F og Ø.

Indstillingen blev herefter godkendt med 27 stemmer imod 17.

Før stemte: A, B, F og Ø.

Imod stemte: C, O, V og W.

Pia Allerslev (V) anmodede om, at protokollen fra mødet sendes til Statsamtet, jf. kommunestyrelseslovens § 13, stk. 2.

Pia Allerslev (V) anmodede tillige om, at referat af forhandlingerne ligeledes sendes til Statsamtet. BR tilsluttede sig dette.

Mødet sluttede kl. 23.25